

1. ПОЛОЖЕНИЕТО НА ЦЪРКВАТА ОТ ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ И НЕИЗБЕЖНОСТТА НА СБЛЪСЪКА И С ДУХОВЕТЕ НА ЗЛОТО

И тъй, братя, бъдете дълготърпеливи до пришествието Господне.

Ето земеделецът чака драгоценния плод от земята и за него търпи дълго, докле получи дъжд ранен и късен. Дълготърпете и вие, укрепете сърцата си, защото пришествието Господне е наближило. Не се оплаквайте, братя, един от другото, за да не бъдете осъдени: ето, Съдията стои пред вратата.

Яков 5: 7-9

... Ето, Съдията стои пред вратата. Да обърнем внимание на Съдията: Той още не е влязъл, още не е започнал да съди, но стои до вратата. Че това е Христос, никой не спори. Но какъв ще бъде този съд и кого ще съди Той?

Всички знаем, че ще има съд над човечеството след приключването на земната му история, който ще се извърши от Исус Христос. Защото Отец и не съди никого, но целия съд предаде на Сина, та всички да почитат Сина, както почитат Отца... и даде Му власт да извършва и съд, защото е Син Човечески (Йоан 5:22-27). Хората ще бъдат съдени по техните дела: И видях голям бял престол и Седналия на него, от Чието лице побягна земята и небето, и за тях се място не намери. След това видях мъртвите, малки и големи, да стоят пред Бога; отвори се книги; отвори се и друга книга – книгата на живота; и съдени бяха мъртвите по записаното в книгите, според делата си (Откр. 20:11-15). Това ще бъде съд над онези, които не са вярвали в Христос, както е писано: ... който слуша словото Ми, и вярва в Оногова, Който Ме е пратил, има живот вечен, и на съд не дохожда, а е минал от смърт към живот (Йоан 5:24). На този съд вярващите в Божия Син ще присъстват за да съдят света (като съдии): Не знаете ли, че светиите ще съдят света? (1 Кор. 6:2-3)? Този съд е последен, заключителен. Преди това, в залеза на човешката история ще има друг съд – съд над нечестивите по времето на великата скръб. Събитията, изложени в 4-9 и 11, 15 и 16 глави на Откровение, които ще станат след снемането на седемте печата, след като прозвучи всяка от седемте тръби и след изливането на всяка от седемте чаши на Господния гняв, представляват съда над нечестивите. Но по времето, когато ще се извършва този съд, Църквата вече няма да е на земята. Това се обосновава в Послание към Солунците. Апостол Павел твърди: Тайната на беззаконието вече действа, само че няма да бъде извършена, докато не се отдръпне оня, който я задържа сега, – тогава и ще се открие беззаконникът, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си, и чрез блясъка на Своето пришествие ще изтреби (2 Сол. 2:7-8). Беззаконникът, когото Господ Исус ще убие с дъха на устата Си е антихрист, чието явяване ще стане възможно само след като бъде взет от земята оня, който сега я възпира, тоест Светият Дух. А тъй като земното съществуване на Църквата без Светия Дух е немислимо, заедно със Него ще бъде грабната и тя. И вече по време на управлението на антихриста, ще започне съдът на великата скръб. (Суды великой скорби начнутся в отсутствии церкви, во время правления антихриста.)

Но Апостол Петър говори за още един съд: Защото време е да почне съдът от Божия дом; ако пък почне първом от нас, какъв ли ще е краят на ония, които се не покоряват на Божието евангелие? И ако праведникът едвам се спасява, нечестивецът и грешникът де ще се яви (1 Петр. 4:17-18)? Ако вярващият в Божия Син не се осъжда и последният съд не го засяга, а по време на съда на великата скръб вече го няма на земята, тогава кога и по какъв начин ще протече съдът, който трябва да започне от Божието домочадие? Апостол Петър казва, че от нас ще започне, значи преди да има съд над нечестивите, ще има съд над Църквата.

Ако се обърнем към Стария завет, ще видим, че Бог неведнъж е съдил хората или част от тях. Съдът над развратилия се първи свят Бог осъществи посредством водата. Бог противопостави праведността на Ной срещу беззаконието на първия свят, и по този начин го осъди: Чрез вяра Ной, след като получи откровение за онова, що още се не виждаше, с благоговение направи ковчега, за да спаси своя дом; чрез нея осъди той света и стана наследник на праведността по вяра (Евр. 11:7). За съдът над Египетския народ Бог бе предупредил Авраам много векове преди това: ...знай, че твоите потомци ще бъдат пришълци не в своя земя, ще ги поробят и ще ги угнетяват четиристотин години; но

Аз ще съдя народа, който ще ги пороби; след това те ще излязат (за насам) с голям имот.... Интересен е фактът, че едновременно със съда над египетския народ, Бог съди и боговете му: Аз пък същата тая нощ ще мина по Египетската земя, и ще поразя всяко първородно в Египетската земя, от човек до добитък и ще произведа съд над всички египетски богове (Изход 12:12). Съдът над част от потъналия в беззаконие езически свят Бог осъществяваше чрез Израилевия народ. Този съд се състоеше в сблъсъците на Израилтяните с езичниците и в поражението на последните по време на тези сблъсъци (Втор. 7:1-11).

Апостол Павел казва: Всички тия неща им се случваха, за да служат за образи, а бяха написани за поука нам, до които стигнаха краищата на вековете (I Кор 10:11). Ние живеем в преддверието на събития, свързани с грабването на Църквата и съда на голямата скръб. Тайната на беззаконието ще се прояви и се проявява като действие преди грабването. И съдът, който трябва да започне от Божието домочадие, ще се извърши в процес на сблъсък на всеки член на Църквата с тайната на беззаконието. Тайната на беззаконието в действие – това е въздействието на на демоничните сили върху хората, в това число и върху членовете на Църквата. Техен особен стремеж е да вземат власт над Църквата, защото да поробиш незащитените и склонни към приемането им невярващи хора не представлява никаква трудност. Изразът ако праведникът едвам се спасява ни води до извода, че за него, тоест за праведника, ще настъпи такова време, ще се създадат такива обстоятелства, в които той ще трябва да положи максимум усилия за своето спасение. Победата за всеки член на Църквата ще дойде само чрез СОБСТВЕНАТА МУ ВЯРА в силата на Христовото име и в силата на Христовата кръв. Пророк Авакум казва: ... праведният ще живее ЧРЕЗ ВЯРАТА СИ (Авак. 2:4). Това ще е най-великото изпитание за Църквата, за всички деноминации, за истинността, здравината и стойността на техните учения. Нещо повече: в този огън или ще изгори, или ще устои делото на всеки член на Църквата, в зависимост от това, доколко усърдно е градил духовния си живот и доколко е истинно учение, на което се основава: Ако върху тая основа някой зида със злато, сребро, драгоценни камъни, дървета, сено или слама,- на всекиго делото ще стане явно: денят ще го покаже; защото чрез огън се открива, и огънят ще изпита, какво е на всекиго делото. И ако някому делото, що е зидал, устои, той ще получи награда. А комуто делото изгори, той ще бъде ощетен, а сам ще се спаси, но тъй, както се спасява някой през огън (I Кор. 3:12-15). Събития именно от този период се описват в дванадесета глава от книгата на пророк Даниил – събитията непосредствено преди грабването. В седмия стих е написано, че те ще се извършат след съвършеното сваляне силата на светия народ. Безсилието на Църквата през този период е най-опасния фактор, способстващ проявата на тайната на беззаконието. Една от причините за това безсилие е липсата на знание: ...мнозина ще я прочитат, и знанието ще се умножи (4 ст.). Значи беззаконието ще се прояви във форма неразбираема и непривична за Църквата, а методите за борба с него не са ѝ познати. Опитът идва с борбата, в процеса на изпитанието. Мнозина ще се очистят, избелят и ще бъдат оплавени в изкушение; а нечестивите ще постъпят нечестиво, и няма да разбере това никой от нечестивите, а мъдрите ще разберат (Дан. 12:10). Мнозина тълкуватели на книгите Откровение и Даниил, добре справили се с тълкования на другите събития, не са могли да отразят реалното състояние на църквата преди грабването ѝ, защото те, както и Даниил, не са познавали форми на проявления на демоничните сили, несвойствени за тяхната епоха или не така ярко проявяващи се в съвремието им. На Даниил е казано: ...тия думи са скрити и запечатани до последното време (Дан. 12:9). Само живеещите в последния период на земното съществуване на Църквата ще видят с очите си тези форми.

Църквата прекрасно знае, че „... нашата борба не е против кръв и плът, но против началствата, против властите, против светоправниците на тъмнината от тоя век, против поднебесните духове на злобата” (Ефес. 6:12). Всеки християнин, изпадайки в изкушение, долавя във всяка конкретна ситуация действието на демонични сили, които искат да го принудят да извърши грях и да го повалят. Много църкви от определени региони през последните няколко десетилетия, благодарение на условията, в които са били поставени, са се научили да се борят с една форма на беззаконието – атеизма. Но през последните години нуждата от активна борба с атеизма отпадна, атеизмът престана да бъде войнстващ и проявите му отслабнаха. Не виждайки познатия противник, Църквата донякъде се успокои и не всички забелязват, че все по-силно на преден план излиза друг враг – демонизацията на хората чрез окултизъм.

Състоянието на Църквата от последното време е показано в началото на книгата Откровение. В посланията към седемте църкви се разкрива както вътрешното им състояние, така и външното им обкръжение. Състоянието на всяка от тях съответства на състоянието на някоя група от местните църкви. Равнището, положението и състоянието на всичките седем църкви показва равнището, положението и състоянието на вселенската Църква. Това са наличието на лъжеученията както в Ефеската, Пергамската и Тиатирската църква (Откр. 2: 2, 6, 14, 20), измамата както в Смирненската и Филаделфийската, Тиатирската и Сардикийската църква, окултизмът както в Тиатирската църква (познанието на сатанинските дълбини – Откр. 2:20), съвсем откритото въздействие отвън на сатанинските сили както в Пергамската църква (...зная де живееш, там дето е престолът на сатаната-Откр. 2:13), духовното мъртвило както в Сардикийската църква (Откр. 3:1) и духовната нищета и слепота, незабелязването на грозящата опасност както в Лаодикийската църква (Откр. 3:17).

Доскоро окултизмът, особено у нас, се смяташе за средновековна отживелица, проявите му не бяха така масови и не се рекламираха. Екстрасенсите бяха обикновени знахари и врачки, и сред щогоде просветените хора не се ползваха с особен успех. Предпочиташе се научната медицина. За полтъргайст чухме буквално през последните десет години. Контактите на човечеството с НЛО също зачестиха през тези години, макар писателите-фантасти да бяха подготвили почвата в хорското съзнание много по-отрано. В училище ни учеха, че демонични сили въобще не съществуват и само невежите и непросветените могат да допускат мисълта за съществуването им.

И изведнъж – фонтан от прояви на тази мръсотия, която се поднася на същото това общество, но в друг вид. Всички форми на изява на сатанинските сили се легализират и едва ли не се обосновават научно. Демонизмът навлиза в живота на младежта и децата чрез музика, филми на ужасите, анимации, носещи елементи на окултизм, източните единоборства (кунг-фу, ушу, карате и др.), основани на получаване на енергия чрез изпълнение на определени ритуали и др. Активизира се действието на сатанинските религиозни секти, които привличат все повече и повече млади хора.

В книгата на пророк Авакум, разкриваща картината на последното време е описано видение, което се отнася към определено време; то говори за свършека и няма да излъже.... Бог предупреждава: ...па и да се забави, чакай го, защото бездруго ще се сбъдне, няма да се отмени. Но какво е това видение? Погледайте между народите, взрете се – и много ще се почудите; защото във ваши дни Аз ще извърша такова дело, което вие не бихте повярвали, ако ви разказвах. Защото ето, Аз ще подигна халдейци, народ жесток и необуздан, който ходи по ширините земни да завладее селения нему непринадлежащи. Страшен и ужасен е той; от него самия произлиза съдът му и властта му. Конете му са по-бързи от леопарди и по-устремни от вечерни вълци; конницата му припка по разни страни; ездачи му дохождат отдалеч, прилетяват като орел, който се спуска върху плячка. Вкупом той ходи за грабеж, като устреми лицето си напред, той залавя пленници като пясък. И над царе се той подиграва, и князе му служат за гавра; над всяка крепост се смее: насипва обсаден окоп и я превзема. Тогава духът му се възгордява, и той ходи и буйствува; силата му е негов бог (Авак. 1:5-11). Описаната тук проява на сила и власт на халдейците имат далече не буквално значение. Постъпки на нечестивеца, описани в по-долните стихове са по-скоро от духовен характер: невъзможно е хората да се изтръгват с въдица (15 ст.), да се ловят в мрежи и да се събират в таляни. Тук става дума за духовен плен. В девети стих пише събира пленници като пясък, тоест този плен е масов. Пленяващият ходи по ширините земни да завладее селения, нему непринадлежащи- това не е политическа власт, а духовна, за която няма граници и митници. Сам изявява властта си, сам взема решения и сам ги привежда в действие – поразява човешката воля, обладава разума на човека, завзема властта в свои ръце: Страшен и ужасен е той; от него самия произлиза съдът му и властта му (7 ст.). Осми стих разкрива способностите на демоничния свят, злите духове на поднебесната, готови моментално да довтасат там, където са необходими. Конете му са по-бързи от леопарди и по-устремни от вечерни вълци- няма реални коне, които да са по-бързи от леопарди, нито пък коне, по-устремни от вечерни вълци. Най-вероятно става дума за демони, които са люти и зли като вълци, безпрепятствено се носят по всички посоки, за да се хвърлят като орел върху плячката си. Демоните не се спират от никакви обществени структури – обикновен човек, княз или научен работник, всеки може да попадне под тяхната власт и чрез пленения си разум и воля да стане за посмешище. Над всяка крепост, построена от човешки разум те се смеят: ...насипва обсаден окоп и я превзема (10 ст.). Нищо не им струва да нападнат дори някой студент от духовната семинария

или член на църква и всичко, което обикновено се оказват способни да направят преподавателите-богослови и презвитерите, е да пратят човека в психиатрична клиника. Липсата на противоположен способства духът му да се възгордява, и той ходи и буйствува (11 ст.). Силата на тези духове е в техния бог – дявола: силата му е негов бог. Но Авакум казва: Ти, Господи, само за съд си го допуснал... За наказание си го Ти назначил (12 ст.). Когато има противоборство от страна на Божия народ, тези зли сили търпят поражение.

Веднъж един от ленинградските екстрасенси обработваше поредната си жертва. Случайни свидетели станахме ние – двама братя църковни служители. Търпеливо изслушахме хвалбите на екстрасенса за успешната му дейност, за това, че благодарение на него две хиляди човека се зареждат с космическа енергия, за това, как лекува рак, отваря трето око на мнозина и как чрез медитация изпраща хора на девети паралел, където те виждат светеща личност. Търсеше си, човекът друг град за по-нататъшното развитие на дейността си, защото в Ленинград – екстрасенси под път и над път. Ние мълчаливо го слушахме, но присъствието ни предизвикваше някакво безпокойство у екстрасенса. Накрая той не издържа и каза: Тези хора също се занимават с нещо. Аз отговорих, че наистина е така и попитах: Бихте ли искали да научите какво точно правим? Екстрасенсът с радост се съгласи. Диалогът протичаше в присъствието на невярващи спътници. В края на беседата екстрасенсът възкликна: Аз загубих енергия, с която бих могъл да излекувам поне хиляда души. Той бясно ругаеше християнството, викаше, че повече му харесва езичеството, тъй като е по-близо до природата. Ругаеше църковните служители, казвайки, че са безсилни, че проповедите им са на нравствено ниво, а екстрасенсите могат да проникват в космоса и да получават оттам енергия. Хулите предизвикаха негодуванието ми. Аз се изправих срещу екстрасенса и казах: Колко още ще ругаеш Господното войнство? Днес Господ Бог ще извърши над теб съд и знамение: ти ще загубиш силата и властта, дадени ти от дявола! Тези думи предизвикаха бурна реакция от страна на екстрасенса. Той извика: Аз концентрирам третото си око и те поразявам! Затвори очи и се съсредоточи върху мене, за да ме порази. В отговор, аз изрекох към него: В името на Исус Христос поразявам третото ти око. Екстрасенсът се сгърчи и за кратко притихна. После отвори очи и каза: „Твоята връзка с космоса има едва 30 сантиметра, а моята 30 метра, затова аз все пак ще те унищожа“. Сатана продължаваше да го лъже. Още веднъж, като вълк преди скок, се концентрира върху мен и извика: „Отново концентрирам върху теб третото си око и те поразявам“. Но имайки свидетелството на Светия Дух, че Бог дава победата и извършва съд над тези демонични сили, аз произнесох: „В името на Исус Христос, чрез Неговата власт и Неговата кръв, чрез Неговата сила поразявам това трето око, твоята сила, твоето биополе; отсичам с меча на Исус Христос всеки източник, всяка връзка, всяка енергия и заповядвам на нечистите духове да излязат и да оставят този човек!“ В отговор на това екстрасенсът се сгърчи и притихна. След няколко минути от очите му потекоха сълзи. Потресен и изтощен, той отвори очи и попита: „Какво ми стори? Ти разруши моята защита, лиши ме от всичко. Какво ще правя сега, с какво ще изхранвам семейството си?“. „Не аз, а Светият Дух извърши това“ – отговорих му и започнах да му разказвам за спасението на душата. Екстрасенсът слушаше. След разговора го попитах: „Искаш ли Божието благословение?“. „Да!“ беше отговора. След молитвата се разделихме, съвместното ни пътуване приключи. В този сблъсък Бог извърши съд над действащите чрез екстрасенса демонични сили. Това, обаче беше съд и над мен- дали ще се изплаша и избегна сблъсъка, или в противоположение на нечестие то ще принесе победа на Христа.

Новите форми на сблъсък с нечистите сили бяха неочаквани за Църквата, мнозина членове се оказаха не само неподготвени за противоборството, но и самите те, поради неосведомеността си се оказаха хванати в мрежите на сатана. При появата на първите екстрасенси мнозина църковни членове започнаха да се ползват от услугите им, мнозина сядяха пред телевизорите си, за да получат изцеление по време на сеансите на Кашпировски и Чумак. Модното увлечение с хороскопите и астрологическите предсказания свърза и без това духовно слабите християни от последното време. Ходенето по врачки, хиромантията, спиритизмът доведоха до отрицателни последствия. На пръв поглед без всякакви видими причини някой вярващ човек, църковен член, започва натрапчиво да си мисли, че не е спасен, изпитва неестествен страх, обхваща го духовна пасивност, изпада в депресия. Ако ние не можем да им помогнем, ако започнем да им доказваме, че върху покаялия се човек не може

да има никакво демоническо въздействие и не се опитаме да вникнем в техните преживявания, жалко за нашето душегрижителство. Днес ние нямаме никакво право да си затваряме очите пред реалността на тези проблеми. Искане ни се да няма проблеми, свързани с демоничното въздействие, но те съществуват и от това, че отричаме тяхното съществуване, те няма да изчезнат. По времето на Христа садукееите не вярваха в съществуването на ангели, но въпреки това ангели има. Духовният свят – и положителен, и отрицателен – съществуваше и съществува и земята ще се избави от въздействието на дявола само тогава, когато той бъде низвергнат в огненото езеро.

Апостол Павел пише: Оръжията на нашето воюване не са плътски, но с помощта Божия са силни да разрушават твърдини: с тях ние унищожаваме замисли... (II Кор. 10:4). Нито един воин, нито един генерал не може да отиде на бой с противника, без да разполага поне с някакви данни за него. За съжаление, когато се налагаше да говоря с тези, които и след обръщането си към Бога не можеха да се избавят от демоническо въздействие (понякога те бяха членове на църква със значителен стаж), установявах голяма бъркотия в схващанията им по въпросите на демоничното. Често се налага да констатирам почти пълното неумение да се противопостави на духовните прояви на тъмните сили.

За да се побеждава в борбата с дявола и неговите сили – да се разрушават крепости и да се събарят помисли, трябва, макар и ориентировочно, да се познава лагера на врага, навиците и характера на войниците му и цялата му йерархия. И когато се сблъскаш с тях, да знаеш с какво си имаш работа и какви действия да предприемеш, за да го победиш. Изучаването на демоничната йерархия е като разузнаването във вражеския тил. Църквата и днес продължава битката, която е ...не против кръв и плът... (Ефес. 6:12). Апостол Павел пише: ... не са ни неизвестни неговите замисли (II Кор. 2:11). Наистина, ако не знаем замислите на сатана, неговата тактика, оръжията му, разположението на силите му, можем да изпаднем в плачевно състояние. Поради непознаване на дяволските начини на действие цели деноминации се оказаха жестоко измамани. Преди да пристъпим към изучаване на вражеската йерархия, трябва да разгледаме основни видове на измамата, поразила много членове на Църквата от последното време.

2. ИСТИНАТА И НЕЙНИТЕ ПОДПРАВКИ

Единственото учение, водещо до спасение на душите, е учението на Иисус Христос. Това учение, съдържащо в себе си истината за спасението, е изложено в Новия завет. Всички християни четат едно и също евангелие, но ученията на различните християнски деноминации са различни. Истината обаче е една, няма и не може да има две истини и само познавайки я човек може да се спаси и да достигне небето. На схема 1, показваща различни варианти на вярата, истината, водеща към спасение е изобразена със стрелка, сочеща нагоре.

Противоположни на истината са ученията, които водят към погибел- атеизъм, езичество, окултизъм (Втор. 18:9-14; Рим. 1:18-32). На схемата тези учения са изобразени със стрелката, сочеща надолу.

Освен тези взаимоизключващи се учения, съществуват и такива, в които съжителстват и истина, и лъжа. Това са лъжеученията. Апостол Петър пише: Имало е и лъжепророци между народа, както и между вас ще има лъжеучители, които ще вмъкнат пагубни ереси и, като се отричат от Господа, Който ги е изкупил, ще навлекат върху си скорошна погибел. И мнозина ще последват тяхното разпътство, и поради тях пътят на истината ще бъде похулен. И, подбуждани от користолюбие, ще ви мамят с лъстиви думи; тяхното осъждане отдавна е готово, и тяхната погибел не дреме (2Пет. 2:1-3). Но лъжата, лежаща в тяхната основа, въпреки че е смесена с истина не е трудно да бъде открита, ако знаем Свещеното Писание. Всичко, което се представя за истина, но за което не е споменато в Библията – е лъжа и измислици. На схемата лъжеученията са показани със стрелката, разположена под ъгъл 90 градуса от истината.

Лъжеученията и заблужденията не са едно и също нещо. Заблуждението е учение, в основата на което са положени места от Свещеното Писание, но тяхното тълкование е неправилно. Понякога се случва да се сблъскаме с хора, които се стараят да докажат истинността на някакво учение, като казват „написано е“. Сатана също казваше „написано е“. Истинността на учението зависи от това, колко

правилно се тълкува написаното. Откъсвайки стихове от общия контекст, хората са способни така да ги изтълкуват, че смисъла на написаното напълно да се промени. В заблудата има много груби изкривявания на Писанието. Ето предупреждението на Христа: *...Внимавайте да не ви заблудят; защото мнозина ще дойдат в Мое име и ще казват: Аз съм Христос, и, че времето е приближило. Да не отидете подир тях* (Лк.21:8).

В Посланието към евреите Господ говори така: *Затова възнегодувах против оня род и рекох: винаги се заблуждават в сърцето си и сами не познаха пътищата Ми. Затова се заклех в гнева Си, че те не ще влязат в Моя покой* (Евр.3:10-11).

Заблуждение е такова учение, което твърди, че за спасението на човека освен изкупителната жертва на Исус Христос е нужно още нещо. Заблудените учители изопачават в тълкуванията си основните доктрини на Библията: за Бога, за покаянието, за рождението отгоре, за грабването на Църквата. На схемата заблуждението е показано със стрелка, отстояща от истината на 45 градуса.

Най-трудно различима е измамата. А Духът ясно говори, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, като се предават на измамливи духове и бесовски учения (1Тим.4:1). Стрелката, показваща измамата, се намира много близо до истината, като отстои само на няколко градуса от нея. Да отличим истината от измамата е много сложно: в истинското учение за спасението и в учението, където има измама, на пръв поглед почти няма разлика. Проповядва се същия път на спасение: необходимост от покаяние и рождение отгоре. За да се помогне на хората, попаднали в измама, е необходимо ясно да покажем в какво се състои истината и в какво е нейното подправяне.

Често млади във вярата християни, попаднали в събранието на слабо познати християнски деноминации, казват: „Какво, те също проповядват за Христос, и, не знаейки всичките нюанси на учението, рискуват да попаднат в заблуждение или измама“.

В този материал на лъжеученията и заблужденията не се обръща голямо внимание, понеже на тази тема днес съществува достатъчно здрава литература. Ще обърнем повече внимание на измамата. Всички християни, независимо от това, какъв вариант на вяра изповядват, независимо от това, в истината ли са, в лъжеучение ли или пък в заблуждение, се стремят към една цел – към спасение. Вниквайки в обяснението на най-тънкото отклонение от истината – измамата, всеки искрен християнин, оказващ се в заблуждение или лъжеучение, ще може без особени трудности да ги проумее.

Един от централните въпроси, около който най-често възниква измамата – това е въпросът за кръщението със Светия Дух. Преди да пристъпим към обяснението на тази тема, трябва да кажем, че като я разберем, ние ще видим, как можем да помогнем на хората, излъгани от хитрото изкуство на измамата, и още повече на тези, които явно са се отклонили от истината и се намират в заблуждение или са увлечени от лъжеучението. И още нещо. Човекът, желаещ да изучи този материал, независимо мо от това, към каква деноминация принадлежи, трябва добре да разбере и ясно да определи: кръстен ли е той самият в Светия Дух. Ако не разбере това, по-нататъшното изучаване на този материал няма да има смисъл.

3. ИСТИНСКО КРЪЩЕНИЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ

Процесът на кръщение със Светия Дух – това е потапяне на Божествената Троица чрез Светия Дух в нас и в същото време нашето потапяне чрез Святия Дух в Бога, вследствие на което ние се потапяме в Христовото тяло – Неговата Църква.

ТРОИЦА   ЧОВЕК   ЦЪРКВА

Самото слово кръщение означава потапяне. И духовно, и водно кръщение – това е потапяне. В момента когато човекът, дълбоко осъзнавайки своята греховност, призовава Господа, моли Го за прошка, искрено кани Христа като свой личен Спасител, се извършва невидим процес – Христос влиза в неговото сърце. Христос по никакъв начин не може да влезе в човешкото сърце, освен чрез Светия Дух. Кръщението със Светия Дух – това е съединение с Христос, потапяне в Него. Когато Светият Дух влиза в човешкото естество, Той го изпълва със себе си, както вода изпълва потопената в нея гъба. При истинското кръщение със Светия Дух чрез вяра се извършва присъединение на човека към Бога, той

става част от Божественото естество. Апостол Петър пише: "...да станете участници в божественото естество, като отбегнете световното разтление от похоти..."(2 Петр. 1:4.Потопил се веднъж в Бога, човек трябва да остане в Него завинаги, в противен случай кръщението няма смисъл. Това се потвърждава от думите на Йоан: "...а който пази словото Му, в него наистина Божията любов е свършена:по това узнаваме,че сме в Него(1 Йоан. 2:5). Изпълнението на Божиите заповеди, както и благочестив и плодотворен християнски живот не са възможни без пребъждане в Бога.Всяко излизане от това състояние има само една оценка – отстъпление от Него: "Който казва: познах Го, а заповедите Му не пази, той е лъжец, и истината не е в него..."(1 Йоан 2:4).Изпълнението на заповедите и пребъждането в Бога са взаимно свързани: "...който пребъдва в Христовото учение, той има и Отца, и Сина" (2 Йоан.1:9). Христос учеше:"Пребъдете...", тоест щом веднъж си влязал в тази среда, пребъди в нея. Исус Христос даде доктринално определение на кръщение със Светия Дух: "Пребъдете в Мене" и "...без Мене не можете да вършите нищо" (Йоан. 15:4-5).Апостол Йоан определя кръщението в Светия Дух като кръщение в общение: "...възвестяваме, за да имате и вие общение с нас; а нашето общение е с Отца и Неговия Син Исуса Христа"(1 Йоан 1:3). Тука той говори за кръщение в тялото Христово – общение с нас и в Божествената Троица – общение с Отца и Неговия Син ИИсуса Христа. На друго място апостолът говори за кръщението със Светия Дух като за пребъждане в помазание: "И вие имате помазание от Светаго и знаете всичко...помазанието, което вие получихте от Него, пребъдва у вас, и нямате нужда да ви учи някой; но понеже самото това помазание ви учи на всичко и е истинско и нелъжовно, то пребъдвайте в него, според както ви е научило" (1 Йоан.2:20 и 27). Подробно ще разгледаме духовните процеси, които протичат в човека при кръщение със Светия Дух.

Пробуждането се явява подготовка към кръщение. До момента на покаянието съществува определен (дълъг или кратък) период от време, който може да наречем пробуждане.

Пробуждането е подготвителен период, през който човек получава от Светия Дух откровение за своето състояние на погинал грешник, за жертвата на ИИсус Христос и разбира не само с ума си, но и със сърцето си плана за своето спасение. В крайна сметка той осъзнава необходимостта от искрено покаяние за своя безбожен живот. Пробужданена човека е една от важните задачи на Светия Дух: "...и Той като дойде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд; за грях, че не вярват в Мене"(Йоан.16:8-9). Именно Светият Дух ни изобличава в нашите грехове и ни открива очите за да видим нашето грешно естество. Той последователно извършва в човека своята работа:

1) Влияе на неговата съвест, пробужда го, за да може той да види своето истинско греховно положение.

2) Открива разума на човека да разбира Писанията. Още до кръщението със Светия Дух, Сам Той започва да открива Писанието на приближаващия се към Бога грешник. Преди Своето възнесение Христос се обърна към учениците си с думите: Приемете Светия Дух (Ин.20:22), и тогава им отвори ума за да разбират Писанието (Лк.24:45). Това че Христос духна и каза тези думи, не означава, че учениците получиха Светия Дух за своето новораждане, както стана в деня на Петдесетница. В този момент Светият Дух по особен начин се приближи към тях, започна да пребъдва с тях, да им открива Писанията, за да могат в деня на Петдесетница да Го приемат за свое новораждане. Тогава и се изпълни Христовото обещание "...и в вас ще бъде" /Йоан 14:17/.

3) Посредством благата вест открива Христос като единствен личен Спасител.

4) Довежда човека до определена настройка – решимост за покаяние.

В периода на пробуждането Светият Дух се приближава близо до човека и той започва да осъзнава невероятната любов на Бога лично към него и към цялото човечество. Това преживяване не се поддава на никакво описание, думите са бедни, за да се опише с тях тази нежност, тази ласка и любов, с които Светият Дух обгражда човека. И тогава човекът, пожелал да намери Бога, може да го стори: "Търсете Господа, когато може да Го намерите; призовавайте Го, когато е близо" (Ис.55:6).

Пробуждането – това е положението, когато човек се намира недалеч от Божието Царство, но още не е влязъл в Него (Мрк.12:28-34). Периода на пробуждането може да бъде различен. За едни е много кратък, може да се изчисли с часове, с дни или месеци. При други протичат години докато те дойдат до покаяние, а може и да не дойдат. Всичко зависи от човека. Христос каза на евреите: "...о несмислени и мудни по сърце да вярвате всичко що са казали пророците" (Лк.24:25)! Това се отнася и за много наши съвременници.

Покаянието е основата за кръщението със Светия Дух.

"Покайте се и всеки от вас да се кръсти в името на ИИисуса Христа, за прошка на греховете; и ще приемете дара на Светаго Духа" (Д. А. 2:38)

Процесът на пробуждане кара човека да осъзнае три основни факта:

1) Той се явява грешник. Той не само извършил грехове, които не му дават мир и покой, но цялостното му положение е положение на напълно изпортен човек, роден в грях и живеещ по закона на греха и смъртта, характеризиращи го фактически като погинал грешник.

2) Той трябва да се спаси, но това не може да се получи чрез собствени усилия и способности.

3) Спасението той може да получи само посредством една личност – Иисус Христос, Спасителя-чрез искрено и пълно изповядване на своето състояние, осъзнавайки пълното си безсилие да промени каквото и да е.

Искреното покаяние привежда човека от стария образ на живот в греха (ставащ за него непоносим), към нов образ на живот с Бога. Писанието нарича това обръщение: "... покайте се и обърнете се, за да се заличат греховете ви" (Деян.3:19). Но покаяният се грешник в бъдеще не е застрахован от нови грешки и прегрешения и във всеки конкретен случай за освобождаване от бремето на гнетящия го грях, той трябва да извърши изповедание и разкаяние. "Нека свалим от себе си всякакво бреме и греха, който ни лесно омотава"(Евр.12:1). "Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен за да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда" (1Йн.1:9). При внимателно разглеждане на Свещеното Писание се вижда, че разкаянието е съпроводено от определени дела. Например: Бог се разкая, че създаде човека, следствие на което беше потопа. Христос говори за сина, който в началото каза "няма да отида", но след това се разкая и отиде, като по този начин се оправда. Трябва да се подчертае, че човек обикновено се покайва веднъж в живота. При нови прегрешения той се разкайва. Повторно покаяние е необходимо когато са налице сериозни пропуски в служението на Бога (каквито имаше в църквите, за които се пише в начало на книга Откровение).

Не трябва да бъркаме изобличението от Светия Дух, довеждащо до покаяние с обвинението, което често ни отправя сатана. Светият Дух изобличава в конкретен грях. Човек получава яснота в какво точно е съгрешил и разбира какво трябва да направи за да се освободи от бремето на този грях. Изходният път от създалата се ситуация, указан от Светия Дух, винаги се вмести в рамките на Свещеното Писание и никога не му противоречи. Той може да се открие чрез някой стих от Библията, чута проповед или някакво преживяване.

Сатана има достатъчно добър успех при подправката на изобличението на Светия Дух. Навярно 99% от християните биват подлагани на обвинението на сатана, унищожавашо мира и покоя в техните души. Особено страдат хората, чрезмерно склонни към самокритика. Сатана чрез мисли тънко въздейства върху тяхната съвест, обвинявайки във всичко. Така той довежда някои до състояние на неизразимо отчаяние. Спъвайки се в нещо или съгрешавайки неволно, такива човеци попадат под страшното бреме на сатанинското обвинение и клевети. И вместо да употребят даденото ни от Бога оръжие – изповядването(1Йн.1:9) и с вяра да приемат своето прощение, те започват да се занимават със самобичуване. За кой ли път те обвиняват себе си, че са за нищо непригодни, нищожни, неудачни. Тяхното служение уж е негодно на Бога заради нееднократните духовни падения. Такова самобичуване, често продължаващо с години, ги довежда не до духовна стабилизация, а напротив до все по-голямо разочарование. Сатана ги обвинява даже в това, в което не са съгрешили, вкарвайки ги в състояние на безизходица, така че не само да ги ограби, отнемайки им мира и покоя, но и да ги умъртви духовно и даже физически. Нека Господ да ни помогне в разпознаването на хитрости на сатана и да ни научи във всичко да слушаме нежния глас на Светия Дух, изобличаващ ни с любов.

Останалите процеси: новораждане, изкупление, очищение, запечатване и осиновяване се явяват следствие на кръщението със Светия Дух; Той ги извършва комплексно след покаянието и обръщението.

НОВОРАЖДАНЕ

В първата книга на Свещеното Писание ние се запознаваме с историята на сътворението на човека, неговото падение и духовна смърт. Бог – Творец създаде човека по своя образ и подобие:

"След това рече Бог: да сътворим човек по Наш образ и по Наше подобие"(Бит.1:26). Бог в три лица – Отец, Син и Светия Дух – сътвори човека троичен, състоящ се от дух, душа и тяло (1Сол.5:23). Бог е Дух (Йоан.4:24). Ето защо когато Бог сътвори човека за общение със Себе Си, Той вложи в него особен орган – човешкия дух, способен да възприема Бога и дълбочините на неговите тайни. И както вложената в човека душа – неговата личност, е способна да се развива и усъвършенства, така и духът имаше големи перспективи за развитие. Човекът трябваше да избере дървото на живота, плодовете на което да му откриват живота с Бога, небесния живот. Бог предупреди човека: "...а от дървото за познаване добро и зло, да не ядеш от него; защото в който ден вкусиш от него, бездруго ще умреш (Бит.2:17). Това предупреждение беше заключено в закон, гласещ възмездието за греха е смърт. Създаден по Божие подобие, имащ свободна воля човекът беше поставен пред избора на вяра или неверие в Бога и в Неговите обещания. Няма да се впускаме в подробности, съзнаваше ли той до края цялата отговорност в тази ситуация. Важен е фактът, че неверието в Бога човекът избра доброволно. Неговият избор се оказа фатален.

Първата смърт, духовната, като че ли не съществуваше, тя не можеше да се види с човешко око. Неосведоменият човек, прочитайки историята за падението на Адам и Ева, може даже да не забележи, че се случи нещо страшно. Само новороденият човек, само духовната личност вижда цялата дълбочина на трагедията. Нашите прародители външно останаха без изменение – живи и здрави. Сякаш законът на смъртта не проработи – те живееха, общуваха, разсъждаваха – всичките признаци на живота бяха налице. Но в духовната реалност това далече не беше така. Вследствие на духовна смърт произлезе разрива между човека и Бога. Прекрати се тази близка връзка, тези общения и контакти, които придаваха смисъл на човешкото съществуване. Грехът и смъртта взривиха моста между човека и Бога. В посланието към Ефесяните се говори за хората като за мъртвите поради престъпления и грехове (Еф.2:1). До грехопадението Бог общуваше с човека по тази схема:

БОГ   ЧОВЕШКИ ДУХ   ДУША   ТЯЛО

Тези звена образуваха строго последователна верига на връзката, благодарение на която човекът можеше да получи цялата необходима за него информация.

След грехопадението тази верига получи силни увреждания, поради което връзката стана невъзможна. Звеното "човешки дух" умря за Бога. Тялото, което беше предназначено да съдържа в себе си душата и духът, беше заразено с страсти и похоти, то взе власт над душата и мъртвия, (но не изчезнал) дух. От най-последния изпълнител се превърна в главнокомандващ.

След това душата на човека се формираше в зависимост от нейната окръжаваща среда. Във всеки конкретен случай тя се оказваше пред избор на един от двата пътя:

1. Пътят на компромиса с греховното тяло и на угаждане на него във всичко.

2. Пътят на съхранение на своето благородство в непосилната борба с греха вътре в себе си и с окръжаващата среда, чрез вяра в предаваното от поколение на поколение слово за Бога.

В такова жалко състояние се оказа падналият човек. За облекчение на човешкия живот върху прокълнатата земя, Бог даде на хората съвършен закон от заповеди. В определена мяра Той очакваше, че хората като личности, способни да различат доброто от злото, ще видят съвършенство, съдържащо се в закона и ще обикнат Създателя на този закон, ще започнат да Го търсят. И Бог можеше тогава да помогне на хората да развиват себе си, да се усъвършенстват в изпълнението на тези заповеди. Обаче греховната природа направи човека неспособен да изпълни този закон. Вместо прекрасни, справедливи заповеди за живота, законът се превърна в оръдие на справедливо възмездие за греха (Рим.6:23; 1Кор.15:56).

И така, законът още един път показа, че човекът като личност, даже възпитания по най-съвършен начин, без помощ отвън не може сам себе си да измени и усъвършенства, още повече да се спаси. И ако вследствие на духовната смърт Адам, Ева и всичките техни потомци се оказаха лишени от *много блага, то при физическата смърт те се лишаваша въобще от всичко добро. Живеейки на земята, даже бидейки грешници, хората имат блага, дадени от Бога: "Всяко добро даяние и всеки съвършен дар иде отгоре, слизайки от Отца на светлините, у Когото няма изменение, нито сянка на промяна"*

(Як.1:17), "...защото ние чрез Него живеем, и се движим и съществуваме"(Деян.17:28). Независимо от това, добър или лош е бил животът на човека на земята, харесвал ли му е или не, със смъртта той се лишава от всичко добро, което е познал за времето на своя живот. С него, с неговата душа остава само другата част, която Адам и Ева придобиха чрез яденето на плода от дървото за познаване на доброто и злото – злото. Струва се да се замислим – ако на земята хората се оплакват от изобилие на зло в техния живот, имайки такова изобилие от Божие добро, как ще се чувстват когато дойде ред да изпитат в пълна мяра от злото след загубата на последната връзка, свързваща ги с Бога – техния физически живот? Смъртта на човека е справедливо възмездие за греха (Рим.6:23). Тялото умира, а безсмъртната душа трябва да приеме на себе си пълната мяра от Божия гняв за извършените грехове.

Пред небето възникна въпрос: Как може да се спаси човечеството? Така както духовната смърт е процес, преживян от първия човек, то и спасението от тази смърт трябваше да бъде процес, преживян също от човека. Имаше първи Адам, нужен беше и последен (1Кор.1:15, 45-47). По време на небесния съвет (Ерем.23:18) никое друго предложение или методика не можа да удовлетвори Божията справедливост. Отговорът за решението на този проблем беше следния: необходимо е непосредствено участие на човешка личност, но не управляваща този процес, а преживяваща го. Тази личност трябваше по собствена воля да премине от начало до край всичките етапи: рождение – смърт – възкресение. Тази личност трябваше да бъде човек: ("...както смъртта дойде чрез човека тъй и възкресението от мъртви дойде чрез Човека" 1 Кор. 15:21), или да стане такъв, но да няма в себе си греховна природа. Сред хората не се намери такава личност, "понеже всички съгрешиха и са лишени от Божията слава" (Рим.3:23). Никой от хората не можа да изпълни Божията воля и да осъществи Неговия план. Този дял се падна на небесните жители. Когато се решаваше въпроса: кой ще иде?, именно Христос взе на себе си тази мисия. Заради това Христос, влизайки в света, казва: "...жертва и принос Ти не пожела, а тяло Ми приготви. Всесъжжения и жертви за грях не Ти са угодни. Тогава рекох: ето, ида да изпълня, Боже, Твоята воля" (Евр.10:5-7).

Бог, обичайки Своето творение като собствено дете, направи всичко необходимо, за да възкреси умрялото в човека – неговия дух, така че да обитава в него, да общува с любимото си създание, да му помага.

Животът на Христа сред падналите грешници протичаше в непрекъсната борба: да не се поддаде, да не вкуси от смъртоносния плод – греха. Ако хората изпитват върху себе си силата на съблазните, то срещу Човешкия Син бяха изправени всичките сили на ада, за да го съблазнят и Го накарат да съгреши. Но живеейки в тяло, Христос не беше отделен от Бога, Той казва: "Аз и Отец – сме едно" (Йоан.10:30). Той победи, оказвайки се непорочен до край и първата смърт – духовната не го облада.

Първият човек чрез непослушание допусна грях, лиши се от Божията слава и чрез всичко това вкуси от духовната смърт. Христос пък доброволно вкуси пълното подобие на духовната смърт, отделен от Отца на Голгота. Христос изживя един безгрешен живот, Той не направи никакъв грях: "Той не стори грях, нито се намери лъст в устата му"(1Пет.2:22), и по закона втората смърт не можа да се докосне до него. Той доброволно прие на Себе си греха на целия свят, и на Голгота последва и физическата смърт на Неговото тяло, което живя сред хората тридесет три години и половина. Неговата душа, както и душите на всички умрели до този момент грешници се отправи към ада (Мат.12:40; 1Пет.3:19; 4:6; Фил.2:10; Еф.4:9), където Той вкуси в пълнота цялата сила на Божия гняв. Той бе разпнат за греховете на цялото човечество и с това удовлетвори в пълнота Божията справедливост. С това Божията праведност ни изкупи от Божията справедливост. Чрез Своята смърт и възкресение Христос направи възможно възкресението – новораждането на умрелия при грехопадението човешки дух. Само благодарение на възкресението на Христос стана възможно духовното новораждане на човека (Йоан.7:38-39), тоест рождението отгоре никак не беше възможно преди възкресението на Христа и началото на Неговата новораждаща дейност чрез Светия Дух. Той възстанови моста между хората и Бога и поднови възможността за лично общение между Твореца и творението. "Защото Той е нашият мир, Който направи двата отдела едно иразвали средната стена, която ги разделяше" (Еф.2:14).

Говорейки за рождението отгоре, нека си спомним беседата на Христос с Никодим (Йоан.3:1-5). При срещата Си с него Христос не се спря на други въпроси, а веднага премина към главния проблем в живота на Никодим. Иисус видя, че с ума си Никодим ясно разбира, че Христос действително е Син

Божи, дошъл от небето и вярваше в това. Сред нашите съвременници има много такива Никодимовци, които с ума си напълно приемат, осъзнават и даже вярват, че Христос не е мит, а реална историческа Личност, че Той действително е Божий Син и убедително говорят за Него като за Спасителя на света. Христос каза на Никодим: "Едно не ти достига", и конкретно изрази проблема на Никодим и Никодимовци: "Ако някой се не роди свише, не може да види Царството Божие" (Йоан.3:3). От страната на Никодим веднага последва въпрос, истински вик на душата, че наистина нещо не му достига, но той не разбира какво е това и не знае как да го получи: "как може, бидейки стар, да се роди" (Йоан.3:4)?

Никодим беше представител на Стария Завет, учител, прекрасно знаещ Слово Божие, тълкуващ го и същевременно обучаващ другите. Но Старият Завет не го доведе до това знание, което би могло да му помогне да влезе в Божието Царство. Нужен беше Нов Завет, ново учение, блага вест, за който Господ каза: "Думите, които говоря, са дух и истина" (Йоан.6:63).

Апостол Павел казва, че Христос замени закона със заповедите с учение. Благата вест за Христос, чува от всеки грешник, мъртъв за Бога, като семе пада в човешкото сърце: "...като възродени не от тленно семе, а от нетленно, чрез словото на живия Бог, Който пребъдва довеки" (1Пет.1:23). Светият Дух отвън започва да напомня и открива истините на това Слово. Дълго време човек може да слуша, да приема, съгласявайки се с всички истини от Евангелието. Обаче това е всичко на всичко процес на пробуждане в цялата негова личност – съвест, разум, даже душевни чувства. Мнозина, четейки за Христос, слушайки проповеди, гледайки, например, филма Исус, плачат. Това говори за пробуждане на чувствата на душата, за добро разположение към Христа, както беше и у Никодим. Но доброто разположение към Христос не спасява човека. Трябва да се случи нещо по-дълбоко, по-значимо – пробуждане на мъртвия дух, и това се случва по чудесен начин в един само миг. Животът произхожда само от живот и източникът на този небесен живот трябва да бъде и може да бъде само Бог в лицето на Светия Дух, носещ в Себе Си силата на възкресението, силата на живота. Настъпва момент, когато човекът идва при Бога, отхвърляйки всички умозаклучения, философии, методики, разработени за неговото спасение. Той встъпва на най-обикновения, прости чък и заедно с това съвършен път, предложен от Христос за него и другите. Този човек е вместил в себе си учение, което го е пробудило и подготвило за момента на възкресението. Както в сътворения Адам беше вложено всичко от земната пръст, но за да се появи живот, Бог трябваше да му го вдъхне от Самия Себе Си, също така и пробуденият, подготвен човек трябва в един момент да приеме небесния живот.

А на всички ония, които Го приеха, на вярващите в Неговото име, даде възможност да станат чеда Божи; те не от кръв, ни от похот плътска, нито от похот мъжка, а от Бога се родиха
Йоан. 1:12-13

Този стих говори за приемането на живота чрез приемането на самия Христос в човешкото сърце. Влизайки в човешкото сърце, Светия Дух, имащ в себе си живот, съединявайки се със семето посяно там (което е Словото Божие – Лк.8:11), произвежда в човека следните изменения:

- мъртвият в миналото човешки дух получава сила на живота, става жив и функциониращ.
- Светата Троица в лицето на Светия Дух сътворява за себе си обител в новородения човешки дух (Йоан.14:23), оставяйки там за по-нататъшно пребивание.
- Божието Слово, имащо жива сила, утвърждава и в бъдеще ще утвърждава вярата на човека в неговото спасение. Като извод, можем да кажем, че за новораждането на човека е необходимо чрез вярата му в него да се съединят два компонента: словото (учение за спасение) и възраждащия го Светия Дух. За такова съединение говори Исус Христос: "...ако някой се не роди от вода и Дух, не може да влезе в Царството Божие" (Йоан. 3:5). Ще си позволя малко ирония. Някои богослови обясняват раждане от вода като физическото раждане на човека. Тогава думите на Христа за условията за влизане в Божието Царство се отнасят към все още не съществуващите, не родени хора. Раждайки се на белия свят, те автоматически изпълняват половината от условието. Има ли необходимост да поставяш в условие това, което не зависи от човека?

За Божието Слово в Библията се говори като за чук, светилник, меч, хляб, вода и т.н. Още Исаия пророчески говори за спасяващото Слово като за вода: "Вие, които жадувате! Дойдете всички при водите..." (Ис.55:1). Христос говори на самарянка за жива вода – учение, което изхожда от Него. У тези,

които ще приемат вода-учението (Иоан 4:10-14) и ще бъдат "напоенни" от Святия Дух (1 Кор. 12:13), по думите на Христос "из утробата...ще потекат реки от жива вода" (Иоан 7:38). Тоест тези реки от изхождаща от христианина благата вест са резултат от съединяването в него Христовото учение и Святия Дух. Ап.Павел казва: "И словото ми, и проповедта ми бяха не в убедителни думи на човешка мъдрост, а в проява на дух и сила" (1 Кор.2-4).

Именно за деня на възраждането Христос говори така: " В него ден ще разберете вие, че Аз съм в Моя Отец, и вие сте в Мене, и Аз във вас"(Иоан 14:20). Именно за този ден Христос говори така: В него ден ще разберете вие, че Аз съм в моя Отец, и вие сте в Мене, и Аз във вас (Иоан 14:20). Именно в този ден човек получава свидетелство от Божия Дух, че той става Божие дете. Той не се нуждае някой до го убеждава, че е спасен. На него не му е нужно да получава за това никакви знамения. Той има това убеждение вътре в самия себе си, изходящо от личното преживяване.

ИЗКУПЛЕНИЕ

Защо съществува този термин в Библията? На кого и от какво е било необходимо изкупление? На всички нас е позната думата роб – това е човек лишен от всички права и явяващ се собственост на владетеля (господаря)- разпореждащ се с неговия труд и живот. Той е личност, има воля, в него е заложено същото, което, и в другите хора, но неговото положение е положение на животно, собственост на някого.

В такова положение се оказа цялото човечество чрез непослушанието си на Бога. Човекът доброволно обезличи себе си и се подчини не само на греха, но и на робовладелеца, който "... дохожда само за да, открадне, убие и погуби..." (Иоан.10:10). В човека сатана вижда образ и подобие на Бога, отпечатък на Бога, против Когото той въстана и това предизвиква в него страшна ярост. Юридически сатана нямаше право на човека, но човек му се подчини доброволно. Преминал на страната на сатана човек автоматически попадна под действието на закона за Божията справедливост: "...заплатата за греха е смърт" (Рим.6:23). Справедливият Бог, като видя това доброволно преминаване на човека на страната на сатана, не можеше да го върне насила. Иначе Той нямаше да бъде справедлив Бог, Който зачита свободната воля на всяка личност. Но обичайки човека, тъгувайки по него и желаейки общение с него, Бог реши чрез проява на особен акт на любов (заплащане на нужната цена), да даде шанс на човека да се върне при Него. По Божия закон без проливане на кръв няма прощение (Евр.9:22) и затова се появи необходимост от кръвта на Божия Агнец за нашето изкупление. Христос ни изкупи от проклятието на закона, ставайки за нас клетва (Гал.3:13). Той заплати цената не на сатана, а на Божията справедливост.

Кръвта, пролята на Голгота, стана известна на цялата вселена. Всеки намиращ се в робство на царството на тъмнината, като получи свидетелство, че има изход от него, може да се освободи. Възможност за избавление човек получава чрез вяра в заплатената цена. Човек, излязал от робството на сатана, не остава ничий, но доброволно става роб на този, който го е изкупил. Има ли нещо общо това робство с миналото робство? Не, разбира се. Когато Христос казва: Вие сте мои роби, по никакъв начин не ни унижава. Той често говореше: Вие сте мои приятели, мои деца, мои братя. Това е белег за особена близост, за особено родство. Робовладелецът никога няма да назове своя роб приятел, още повече син, дъщеря, чадо. Думата "роб", в устата на Христа, подчертава не принижаване, а изкупление на човека, който е дошъл при Него. Именно фактът на изкуплението – откупването, определя дошлия при Бога човек като роб, защото само роби се купуваха и се продаваха. Юридически ние сме роби, купени на скъпа цена и поради това не сме свои си. Това не е вик на душата, възмутена от поробването, но глас на тържество и благодарност за свършеното за нас от Христа, чрез неговата безценна жертва на изкуплението (1Кор.7:23).

ОЧИСТВАНЕ

В Стария завет Бог беше дал закон за проказата. Човек, който откриеше по себе си проказа, трябваше не само да осъзнае своето плачевно положение, но и да отиде при свещеника и да изповяда тази болест. Свещеникът беше длъжен да потвърди този факт, да го обяви на всеослушание, да

отдели прокажения човек от обществото и да го задължи да изповядва своето състояние пред другите с вик нечист, нечист, за да ги обезопаси. Чрез грехопадението човекът стана нечист не само в определена част на своето естество, но изцяло.

Грешният човек трябваше да бъде изолиран от всичко свято и чисто. Бог беше длъжен да отдели човека от себе си и да го изгони от рая. Така стана страшната раздяла между Бога и човека. Положението на човешкия род беше като че ли необратимо. Всички във вселената, добре познавайки личностните качества на Бога като съвършено свят, чист, безкомпромисен, нямащ нищо общо с греха и нечистотата, дълбоко осъзнаваха, че установяване на близки отношения с човека (прокажен от греха) не е възможно. В човека не остана нищо, което би могло да послужи на Бога макар и за частичен контакт. И тук любящият Бог откри тайната на възвръщане на човека към себе си посредством очистване. В цялата вселена не се намери друго средство освен кръвта, която е символ на живота. Но само невинната кръв би могла да стане средство за очистване. Още в Стария Завет, по – точно в закона за прокажените, Бог откри методиката на очистването. Това беше подреден и последователен процес. Необходимо беше проливането на кръвта на непорочните и невинни животни, така че чрез поръсване нечистият човек да бъде обявен за чист. "...да поръси очищаемия от проказата и да го обяви за чист"(Лев.14:7)

За да се обяви цялото човечество за чисто и по такъв начин да се приеме обратно в небесното общество, да се върне в стана, беше пролята светата кръв на Божия Син – Христос Спасител: "...нито с козя и телешка кръв, но със Своята кръв влезе веднъж завинаги в светилището и придоби вечно изкупление" (Евр.9:12). Само неговата непорочна кръв има очистващо действие от всякакъв грях. След приемане на тази кръв чрез вяра, каещият се и признаващ своята нечистота грешник, се очиства и се обявява от Първосвещеника Христос за чист пред небето, пред човешкото общество и пред Бога.

ЗАПЕЧАТВАНЕ

Правото върху собственост, било наследствена или закупена, се утвърждава с необходимите документи, като най-голямо значение за валидността на тези документи има печатът. Без печат и най-изрядно съставеният документ е само къс хартия. Печатът има определена форма и някакво символично изображение, оригинално и неповторимо, така че да се различава от всички други печати. Когато човек се присъедини към дадена организация, той получава удостоверение, скрепено с нейния печат.

Да си спомним един случай от Стария Завет: снахата на Юда, Тамар (Бит.38:6-28), представяйки се за блудница пред свекъра си, поиска в залог освен всичко друго и неговия печат; "...познай, чий е тоя печат"(Бит.38:25), каза тя на своя свекър, когато той я обвини в блудство. В Библия се споменава за първенците на Израил, сложили своите лични печати под обновения завет. С това те изразяваха пълното си съгласие и съпричастност с написаното (Неем.9:38; 10:1).

В момента на покаяние и обръщение ние ставаме Божия собственост и Той поставя на нас Своя печат: "...чрез Него и вие, като чухте словото на истината – благовестието за вашето спасение, и като повярвахте в Него, бидохте запечатани с обещания Светия Дух, Който е залог за нашето наследство, та да се изкупи достянието Му за похвала на славата Му" (Еф.1:13-14), "... и не оскърбявайте Светия Дух Божий, с Когото сте запечатани за в деня на изкуплението"(Еф. 4:30), "А Тоя, Който утвърждава нас с вас в Христа и ни помаза, е Бог; Той ни и запечата и даде залога на Духа в сърцата ни "(2Кор.1:21-22).

В книгата Битие ние четем как по времето на сътворението на Земята Божият Дух се носеше над водата, формирайки прекрасния ландшафт на планетата. Триединният Бог в лицето на Светия Дух посредством съприкосновението с повърхността на неуредената Земя, остави своя отпечатък и я направи прекрасна. Подобно на тази пуста и нямаща вид Земя, всеки от нас в очите на Бога бе мъртъв, безвиден, пуст и безформен в своето грешно естество. Само в деня, когато човек призове името на Иисус Христос, Божествената Троица в лицето на Светия Дух влиза във вътрешното естество на човека и съприкосновявайки се с него, възкресява, оживотворява човешкия дух и му дава определена форма и образ, предавайки му Своето естество. Съединявайки се с нас, Бог ни прави "...участници в Божественото естество" (2Пет.1:4). Този момент е именно момента на запечатването със Светия Дух.

Новото ни състояние не може да остане незабелязано: "...вие сте Христово писмо, узнавано и прочитано от всичките човеци" (2Кор3:2-3). Интересен е фактът, че самите вярващи често забравят или пренебрегват значение на запечатването. Ние не го ценим така, както трябва, докато демоническият свят го осъзнава и цени. При срещата си със запечатани, демоническите сили виждат неприкосновени и юридически защитени личности. В очите на Бога и целия духовен свят ние сме хора с особени привилегии, защото сме Божия собственост. Навярно, мнозина са се сблъскали с такива явления, когато екстрасенси, ясновидци или гадатели, са реагирали някак особено на човек запечатан от Бога. При срещата си с нас те като правило или се отклоняват от пряк диалог, или откликват раздражително, виждайки печата на нашия Бог и съзнавайки своето безсилие да противостоят. Поради това злият дух каза на синовете на свещеника Скева: "Иисуса познавам и Павла зная" (Деян.19:15).

Сатана имитира работата на Бога и по въпроса за запечатването. Той прави свое запечатване, създавайки своите съдове на гнева чрез определен процес, имащ три степени на посвещение: измама, демонизация, обсебване.

Съществува учение, че в деня на запечатването Бог ни дава залога на Светия Дух като някаква Негова част, а в деня на кръщението със Светия Дух останалата част. При това именно този остатък е съпроводен с говоренето на езици, пророчества, видения, знамения и всякакви чудеса и осезателни прояви в тялото на човека. Отсъствието на всички тези прояви уж означава, че Светия Дух в човека е непълен. Абсурдността на такова тълкувание и неговата неграмотност са явни дори в чисто смислов аспект. Хората говорят за залог, но му придават значение на капаро, защото капарото е част от сумата, която впоследствие трябва да бъде изплатена. Ако някой продава, например, автомобил, той получава капаро от общата стойност и знае, че са му дали само част от сумата, а някога ще получи и останалото. Залог пък е обезпечена гаранция за нещо. Когато вземем под наем лодка, ние оставаме в залог своя паспорт и с това гарантираме връщането ѝ. Ако Бог е искал да покаже, че в деня на запечатването ни дава само част от Светия Дух и трябва да чакаме получаването на останалата част, то в Свещеното Писание щеше да се говори за капаро на Светия Дух. Но давайки ни именно Светия Дух в залог, Бог гарантира, че ще получим всичко, което ни е обещал – цялото небесно богатство.

Сега нека да се замислим върху казаното от Апостол Павел: "...чрез Него и вие, като чухте словото на истината – благовестието за вашето спасение, и като повярвахте в Него, бидохте запечатани с обещания Светия Дух, Който е залог за нашето наследство, та да се изкупи достойнието Му за похвала на славата Му" (Еф. 1:13).

Прониквайки в казаното от Павел, разбираме, че Светия Дух се явява залог за наследство, което Бог е приготвил на любящите Го. Наследството, което включва в себе си прощаване на минали грехове, спасение в настоящето и Божии обещания за бъдещето.

Петър говори на израилтяните: "...покайте се и всеки от вас да се кръсти в името на Иисуса Христа за прошка на греховете; и ще приемете дара на Светаго Духа" (Деян.2:38). Не част от Светия Дух, а Светия Дух като дар. За нашата увереност, че обезателно ще получим цялото наследство, цялото богатство, приготвено за нас, включвайки живота на небесата с всички облаци, Бог ни е дал в залог не нещо незначително, нямащо ценност, но Самия Себе Си в лицето на Светия Дух. Това е залог за ненарушеността на Неговите обещания, за това че всичко, което: "око не е виждало и ухо не е чувало, и човеку на ум не е идвало" (1Кор.2:9), ние ще получим напълно. Апостол Павел пише към ефесяните: "...не преставам да благодаря на Бога за вас... щото Бог на Господа нашего ИИисуса Христа, Отец на славата, да ви даде дух на премъдрост и откровение, за да Го познаете, и да просвети очите на сърцето ви, та да познаете, в що състои надеждата, на тия, които са призовани от Него, какво е богатството на славното Негово наследство за светиите" (Ефес.1:16-19).

Апостол Павел говори: "И не оскърбявайте Светия Дух Божий, с Когото сте запечатани за в деня на избавлението"(Еф.4:30). Павел не говори: "Не оскърбявайте тази част от Светия Дух, която се намира във вас в този момент, но не оскърбявайте Светия Божий Дух като Личност. Само личност може да бъде оскърбена. На друго място ние четем: "Той ни и запечата и даде залога на Духа в сърцата ни" (2Кор.1:22), тоест не определен процент, защото личност не се дели на части, а Свети Дух, в цялата Негова пълнота, като залог за цялото наследство.

И тъй, запечатването е необходимо за декларирането на нашата принадлежност на Бога, за доказателство, че ние се явяваме Негова собственост и като знак че приемаме всички Божии обещания и вярваме в тяхното изпълнение.

Как получаваме запечатването? – Приемайки Светия Божи Дух като залог (гаранция за получаването) на обещаното наследство. Бог поставя на нас чрез Светия Дух Своя печат. Ние ставаме Божие подобие чрез преобразяването ни от Светия Дух в отпечатък на Божественото естество. Това е свръхестествен процес, който има само духовно измерение и по никакъв начин не се усеща физически, тоест ние не можем да усетим с нашите тела момента на запечатването си. Обаче, това свидетелство може да се намери в дълбочините на нашия дух(Рим.8:16). А вече следствията от този процес имат напълно материални измерения, видими както за самия човек, така и за окръжаващите го. Те се изразяват преди всичко във воденето на един богоугоден, свят живот според мярката на силите и възможностите на всеки човек и преобразяването на неговата личност и характер в подобие на Христа.

ОСИНОВЯВАНЕ

Когато говорим за библейско осиновяване, в нашето съзнание възниква асоциация за връщането на децата в семейството на Небесния Отец.

В Библията има една прекрасна притча, която отразява раздялата с Бога-Отец и възвръщането към Него. Това е притчата за блудния син, макар че в нея се говори за двама сина. Двамата – големият и малкият – олицетворяват човечеството, отделило се от Бога, въпреки че в притчата от бащата се отдели само малкият. В родния дом, когато братята бяха заедно, те се намираха в еднакво положение: и двамата не оценяваха това, което имаха. Всичко, от което те се ползваха, всичко, което ги обкръжаваше, те възприемаха не като общо, както това разбираше бащата (всичко мое – е твое) и както фактически беше, а като бащино, от което им се полагаше по един дял. Защо? Защото те не бяха едно с баща си, не бяха привързани към него с връзките на любовта, като се има предвид не чувства, а дълбоко родствено съзнание. Някъде, някога между синовете и бащата се бе образувала пукнатина, която впоследствие стана пропаст. И на двамата беше нужен не бащата, а бащиното. Разликата между тях беше само в това, че единият получи своя дял чрез бунт, а другият остана да чака за да го получи по законен път. Че големият брат не беше в нищо по-добър от малкия, се потвърждава от неговия отговор: "...ето, аз толкова години ти служа, и ни веднъж твоя заповед не престъпих"(Лк.15:25). Неговите думи разкриха същността му. Бихте ли могли да кажете на своя баща, че му служите? Живеейки и работейки в дома на бащата, синът слуга ли се явява на своите родители или част от едно цяло – семейството? Положението на сина е такова, каквото той сам го възприема. Умствено изостанало дете, родено в семейството на богат баща, където има всичко – пари, дом, кола: радва ли се то, че при неговия баща има такова изобилие? То не осъзнава това, не го възприема. Фактически, то не го има за свое, не го цени и не получава от това удовлетворение. Въпреки че всичко бащино му принадлежеше, големият син възприемаше като свое само полагащият му се дял, останалото не го радваше. При това той виждаше този дял като нещо, което беше само негово и в което никой друг нямаше участие, дори и бащата. Той никога не би могъл да каже на баща си "всичко мое – е твое", неговото кредо беше "всичко мое – е мое". Той безупречно служеше на баща си, но само за да получи своето. Думите му: "... на мене никога дори козле не си дал", потвърждават неговото вътрешно неудовлетворение. Той не вършеше работата си с интерес и радост, а отработваше, очаквайки своето. Това беше мъка. Дълго скриваната горчивина се изля при изблика на гнева, предизвикан от пира по повод връщането на малкия брат.

Малкият син не пожела да живее в условията, които със своя труд и мъки създаде бащата. Той считаше, че е достоен за повече и може да направи повече за себе си, може да се издигне по-високо от баща си. С тази част от наследството, която получи, той смяташе че ще съумее да достигне онова, което баща му не бе успял. Синът вярваше, че ако вложи богатството в оборот, то ще донесе още по-голямо богатство, че неговите способности, ум и делови качества ще направят това възможно. Той не оцени правилно даденото му, защото не го бе придобил със собствен труд и се отнасяше към него в съответствие с придобиването. От ден на ден младият син използваше дяла си за удоволствие, а

правилното потребление на топящата се част оставаше в един по-късен план. Той дойде на себе си едва тогава, когато загуби всичко.

Потомците на Адам, отделили се от Бога, се отнасят точно така към това, което Бог им даде при раждането: към своя живот и своето време. Разточителстват този живот и това време и даже и да разбират, че трябва да спрат и да преразгледат цялостно си поведение, оставят това за утре. Дяволът им затваря очите за реалността и им рисува миражи, докато не ги доведе до такова състояние, че те вече не могат да се хранят и с надежда – за тях всичко свършва.

Когато младият син си отиде от къщи, той изгуби своето синовство. Когато се върна, бащата подчерта: "... този мой син бе мъртъв (Лк.15:24). След разкаянието и полученото прощение синът "оживя и се ... намери", тоест отново беше признат за син, бе осиновен. Бащата му даде дрехи и обувки. А след като сложи и пръстен на ръката му, синът стана пълноправна личност в дома му. Пръстенът е знак на любов, признание и запечатване, означава осиновяване. Бащата узакони сина си в очите на своите домашни и слуги. Той направи това тържествено, повдигайки на високо стъпало авторитета на сина, така че никой впоследствие да не може да го упрекне за миналото, да му имат страха и уважението, защото той е син.

А ето какво направи Бог Отец за осиновяване на своите блудни синове:

"...но когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син ... за да изкупи ония, които бяха под закона, та да получим осиновяването" (Гал.4:4-5). При осъзнаване на своята греховност, покаяние и обръщение към Бога ние "...приехме Дух на осиновение чрез когото викаме: Авва Отче (Татко мой) ! Самият Дух, свидетелства на нашия дух, че ние сме чада Божии"(Рим.8:15-16). Само чрез Светия Дух ние можем да назовем Бога свой Баща, да Го почувстваме свой Баща, да имаме с Него тази близост, която не можеше да има чрез изпълнението на закона Израилският народ, която не можеше да има и по-големият брат чрез самоправедността, явно проличала в претенциите му към своя баща.

ДАРБИТЕ И ПЛОДОВЕТЕ НА СВЕТИЯ ДУХ

Светият Дух е дар от Бога и този дар ни дава своите дарове. В Евангелието е написано: "...покайте се, и всеки от вас да се кръсти в името на Исуса Христа, за прошка на греховете; и ще приемете дара на Светаго Духа"(Д. А. 2:38). Говорейки за дар на Светия Дух, хората понякога подразбират някой от даровете Му – езици, пророкуване, тълкуване, чудотворство и прочие. Но ние ги получаваме (даровете) комплексно в лицето на Светия Дух, на Когото те принадлежат. Светият Дух е личност, Който влиза в човека със Своите качества, способности и дарове. Когато Той влезе, никой от Неговите дарове не може да остане извън нас, затова молитви от рода: "Дай ми този или онзи дар" са коренно неправилни.

Както получаваме обикновените подаръци не заради това, че на нас ни се иска, или заради някакви наши заслуги, а защото някой пожелава да ни направи подарък, така и даровете от Бога получаваме не защото сме ги заслужили, а защото така иска Бог: "...като се възкачи на височината, плени плен и даде дарове на човеците"(Еф.4:8)..

Независимо какъв подарък искаме, дарителите ще ни подарят това, което им е угодно. Проявата на каквито и от дарбите на Светия Дух да иска човек, в него ще се прояви само онова, което Бог е определил за него. "Всичко това го прозвежда един и същият Дух, като разпределя всекиму поотделно, както си иска" (1Кор.12:11).

Дарителят е свободен да поднесе подаръка тогава, когато пожелае. Понякога се случва, да получим по-рано или по-късно от определената дата поради ангажираност на дарителя, по вина на пощата или други причини, но това не намалява нашата радост. Така и Бог може да ни даде проява на някоя от дарбите сякаш в неподходящо за нас време, но това не обезценява нито самия дар, нито последствията от неговата проява.

Да претендираш за прояви на някои конкретни дарове на Светия Дух, настойчиво да ги измолваш, е нелогично както от морален, така и от доктринален аспект. Никой не може да принуди Бога, Той да направи нещо само за това, че на човек му се ще това нещо. На тези, които считат, че могат да просят онова, което им е угодно, основавайки се на това, че Отец е благ, ще направим някои разяснения. В Евангелието четем: "Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори;

защото всякой, който иска, получава, и който търси, намира, и на тогоз, който хлопа, ще се отвори. Има ли помежду ви човек, който, кога му поиска син му хляб, да му даде камък, и кога поиска риба, да му даде змия? И тъй, ако вие, бидейки лукави, умеете да давате на чедата си добри даяния, колко повече вашият Отец Небесен ще даде блага на ония, които Му искат"(Мат.7:7-11)? Същият Христов отговор в евангелието от Лука звучи така: "...ще даде Дух Светий на ония, които Му искат" (Лк.11:13)? Говори се не за един от даровете на Светия Дух, а за Светия Дух като благо, тоест благодат Божия; тя е много по-богата от определен дар, който представители на някои деноминации просят като доказателство за кръщение в Светия Дух, за спасение и придобиване на духовност, която уж притежават другите. Човек, настояващ на своето, постъпва по-плътски и с това потвърждава думите на апостол Павел: "...защото всички търсят своето, а не Исус Христовото".

Да ревнуваш за даровете на Светия Дух е съвсем друго. Това значи да искаш Бог да те употреби в оная посока, която Той желае, независимо харесва ли ти на тебе, или не. Когато молим за дарове, трябва да имаме една цел- с тези дарове да служим за назидание на Църквата: "Тъй и вие, бидейки ревнителите към духовни дарби, залягайте да ги получите в изобилие, за поука на Църквата"(1 Кор. 14:12). Дарове се дават както за назидание, така и за полза на самия човек, за неговото усъвършенстване: "Но всекиму се дава да се прояви у него Духът за обща полза" (1 Кор. 12:7). Имайки предвид конкретното предназначение на даровете, апостол Павел акуратно показва превъзходство на едните дарове над другите (1 Кор. 14:2-6). Така дар за пророчество за назидание на Църквата превъзхожда дар за говорене на езици за назидание на самия човек (1 Кор.14:2-5).

Основавайки се на практиката в Деяния на Апостолите виждаме, че нито в деня на Петдесетница (когато за пръв път се проявиха даровете на Светия Дух), нито по-късно човешката страна знаеше, че в определен момент ще бъде употребена, както не знаеше по какъв начин ще стане това. Важно беше, че тези хора бяха винаги готови да бъдат употребени от Бога, всеки от тях беше "почетен съд, осветен, приспособен за употреба на Господаря, и приготвен за всяко добро дело" (2 Тим. 2:21). "За всяко добро дело" означава не само да говориш езици, да пророкуваш и да изцеляваш. Ако желанието и ревността ни за даровете на Светия Дух са от Бога, то тяхното проявление ще бъде чисто, без психически натиск (заповядващи гласове, натрапчиви мисли, обвинения със заплахи за Божие наказание) и въздействие върху тялото – треперене, усещане за токов удар, лъхане на вятър и пр.

Може ли да бъде спасен човек, който не е имал прояви на даровете на Светия Дух? Определено да. Ярък пример е разбойникът на кръста.

Плодовете на Светия Дух са Неговите личностните качества, които постоянно пребъдват в новородения човешки дух, благодарение на съединението и взаимното пребъждане на човешкия и Светия Дух. Личностните качества на Светия Дух стават качества на духа и впоследствие се разпространяват в душата, в тялото и в околните. В някои преводи на Библията за плодовете на духа се говори като за плодовете на Светия Дух, в други пък – като за плодовете на човешкия новороден дух. Спори се, кой превод е по-правилен. От написаното за пребъждането на Светия Дух в човешки и на човешкия в Свети Дух следва, че и двата превода са правилни, макар че за тези, които ползват само един превод, възникват проблеми при обяснението на някои истини. Това е валидно особено за темата "Ходене по духа". По-приемливо е ходене по новородения човешки дух, отколкото по Светия Дух. Понятието "ходене по Светия Дух" поставя християните в положението на израилския народ, който беше воден отвън от стълб огнен и облачен. Някои деноминации в своето желание да ходят по Духа, търсят Неговото водителство отвън себе си. И така се създава благоприятната обстановка за измамливите духове с техните ангелски прояви във вид на знамения, гласове, чудеса, видения и съновидения. При такова водителство духът на човека заема пасивно положение, а душата се ориентира по външни признаци. Практикуващ такова псевдоходене открива в себе си недостатък и несъвършенство на плодовете на духа – мира, радостта, любовта, търпението, дълготърпението и въздържанието. Напротив – когато се разминават с реалността обещанията, получени чрез външни прояви, в човека се проявяват плодовете на плътта -раздражителност, невъздържание и гняв.

СИЛАТА НА СВЕТИЯ ДУХ

Някои деноминации под сила на Светия Дух разбират силата, по свръхестествен начин въздействаща върху човешкото тяло или енергията, извършваща определени действия.

Обръщайки се към историята на Израилския народ, нека си припомним, стана ли възможно освобождението от робството, благодарение на чудодейната сила на Моисеевия жезъл? Не, то дойде чрез пасхалното агне. Проявата на сила от Исус Христос чрез чудеса, знамения, изцеления и изгонване на духове не е заемала централно място в мисията на Христа. Чрез това никой не може да спаси своята душа, спасението се извършва само чрез вяра в Него като личен Спасител. Силата на Светия Дух – това е сила новораждаща, сила възкресяваща. Това е мощна сила, която разкъса възлите на смъртта и ада и изведе Христа – Спасителя (1Кор.15:55). Апостол Петър казва: "Благословен да бъде Бог и Отец на Господа нашего Иисуса Христа, Който по голямата Си милост, чрез възкресението на Иисуса Христа от мъртвите, ни възроди за жива надежда" (1Пет.1:3). Никаква друга сила не може да спаси грешника, да промени него самия, начина на неговия живот и на мисленето му, освен тази сила. Това е силата на възкресението, която сработва във всеки идващ при Бога, искрено каещ се и призоваващ името на Христа човек. Тази сила извърши коренна промяна в апостолите, които в началото се страхуваха от юдеите. Тя се изрази не в чудеса, не в езици, но в особена смелост и дръзновение при проповядването на Спасителя, Който те вместиха вътре в себе си. Именно тогава те преживяха кръщение със Светия Дух, когато приеа Христос в себе си. Именно тогава те разбраха, че Той не е с тях, а в тях. Именно в този час те Го видяха не в горницата, показващ ръцете Си, но всеки в горницата на своята лична скиния – своята душа, в светая светих – своето сърце. Тази сила започна да се проявява вътре във всеки един от тях, преобразявайки ги от плахи, боязливи рибари в Апостоли, не спиращи се даже пред угрозата на смъртта. Благодарение именно на тази сила на възкресението те влияеха на заобикалящия ги свят, преобазявайки го. Преобразованието на слушащите ги хора също започваше отвътре, така че израилтяните в съкрушението си питаха: "Какво да направим, за да се спасим", а после се проявяваше и външно, във вида на чудеса и знамения. Павел, виждайки това, беше възхитен от Божия план и предпочете познанието на проявлението на тази сила вътре в себе си пред всичко останало, което имаше до този момент. По неговите думи заради това познание той се отказа от всичко (Фил.3:7-14).

Без проявата на силата на възкресението е немислимо оцеляването на християнина на земята. То е свързано с постоянни трудности и борби с въздействието на света. Освен това сили на съпротива отвътре, от старата ни природа (съвкупност от греховното ни тяло и непреобразуваната душа или характер) са насочени към новия човек, роден отгоре, с цел да го умъртвят. Измъчен от вътрешната борба със своята стара природа Апостол Павел казва: "Кой ще ме избави от тялото на тая смърт"(Рим7:24). Ако я нямаше тази сила, която моментално да ни се притичва на помощ, християнството отдавна да е изтляло, защото "...плътското мъдруване е смърт" (Рим.8:6). Бог неведнъж е спасявал всеки един от нас, проявявайки жест на любов, защото знае, че сами не можем да се справим с трудностите и да оцелеем. Той ни съпровожда като дойка, като любяща майка, проявявайки тази сила на възкресението. В случаите когато ние "...изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда" (1Ин.1:19). И ако човек в своите грехове изстива, заспива духовно и даже достига до състояние на мъртвост, пак за него съществува чудесната истина, за която говори апостол Павел: "Стани ти, който спиш, и възкръсни от мъртвите и ще те осветли Христос" (Еф.5:14). Не могат да бъдат оправдани тези, които съгрешават, отстъпват, отпадат и мислят, че Бог вече няма да им прости, и никой не може да им помогне. Тук на земята действително вече никой не може да им помогне, освен новото, мощно проявление на възкресяващата сила на Христа, която Бог дава по тяхното желание. Това възстановява човека, обновява неговия дух, дава му нов приток на живот. Давид се молеше: "Сърце чисто създай в мене, Боже, и правия дух обнови вътре в мене" (Пс.50:12). Не е ли чудо това? Кой може да повдигне потъпканата, изранената, измъчената и обезсилената в неравната борба душа, освен любящия и мил Бог, протягащ своята силна ръка за възстановяването и създанието на всичко, което е било разрушено. Само този, който е оценил тези истини и е осъзнал в себе си проявлението на тази възкресяваща сила, който я практикува постоянно в своя живот, може да се възползва от нея, като я реализира в заобикалящия го свят. Тя ще се проявява като сила, новораждаща други души, като сила въздействаща на духовния демоничен свят в процеса на освобождаване от властта на нечистите

духове, като сила проявяваща чудеса и знамения, когато това е необходимо на Бога, а не на хората, желаещи сензации.

Схема 2 показва разликата между истинското кръщение със Светия Дух и кръщение с измамлив дух. От дясната страна на схемата е изобразен човек, получил истинско кръщение в Светия Дух. Христос, влизайки при кръщението в нашето сърце, "... ни даде разум" (1Йоан.5:20). Преди това не бяхме ли разумни? Но освен природен, съществува и духовен разум. Светлината, която дава Христос, просвещава разума. Просветеният човек чете Божието Слово и то му се открива, истината става разбираема. Както вече беше отбелязано, до повярването много християни не разбират Библията. При кръщението Светия Дух открива ума, за да разбере той Писанията (Лк.24:45). Всеки християнин трябва да получава лични откровения от Бога. Това е възможно, само ако умът на християнина е препасан с истината (Еф.6:14; 1Пет.1:13). Разумът на човек, имащ защитата на истината, ще бъде предпазен от проникването на чужди мисли и лъжеоткровения в него. Разумът преработва информацията, идваща отвън и излизаща от сърцето. От сърцето може да излиза и добро и лошо, но на разума тежи отговорността за контрол: по думите си ще бъдеш оправдан и по думите си ще бъдеш осъден (Мат.12:37). Ние сме длъжни да бдим над това, този компютър да е постоянно в изправност, а той ще бъде изправен при условие, че ние постоянно ще подкрепяме своя разум с истината. Исус помоли Отца: "Освети ги чрез истината; Твоето слово е истина". В разума на кръстения със Светия Дух човек трябва да има цедка, "антивирусна програма", улавяща и проверяваща всяка информация. Тази цедка се олицетворява от стиха: "... що е истинно, що е честно, що е справедливо, що е чисто, що е любезно, що е достославно, за това, що е добродетел, що е похвала само за него мислете" (Фил.4:8). Всяка мисъл трябва да бъде проверена – това истина ли е или лъжа, добродетел или не, честно или нечестно? И всичко, което не е истина и добродетел, което е нечестно и нечесно, трябва да бъде отхвърлено и неприето за по-нататъшно размишление.

На схемата е изобразен още един процес, произтичащ в човека, преживял кръщение със Светия Дух. Мечът, който е Божието Слово, произвежда разделение на душата от духа: "Защото словото Божие е живо и действено и е по-остро от всеки двуостър меч: то прониква до раздяла на душа и дух, на стави и мозък и преценява помисли и намерения сърдечни" (Евр.4:12). Това разделение започва от момента на кръщението със Светия Дух. Човешкият дух, ръководен от Светия Дух, е длъжен да контролира целия вътрешен мир на човека. Това е необходимо, за да не попадне християнинът под измама, защото нашите душевни чувства и душевни подбуждения, влияят на разума, ни объркват и не винаги можем да разберем какво е човешкото и какво е от Светия Дух. Често нашите душевни чувства се проявяват преди духовните. Но само духовните навици и усещания за разликата между доброто и злото, възникващи в резултат на действието на "меча", ни избавят от измама, която идва чрез душата и тялото. Именно душата и тялото се явяват обекти, подложени на влиянието на измамливите духове. Сега ще поговорим за чувствата, характерни за човека кръстен със Светия Дух. Когато човек се обръща към Бог, Светия Дух му дава радост, мир и покой. При емоционалните хора чувствата на духа в голяма степен се предават и на душата, предизвиквайки изблик от емоции. Такива хора обикновено изразяват невероятна радост, скачат, викат "Алилуя", прегръщат всички и т.н. Но когато мине време, радостта изчезва и човек се замисля над това, че с него нещо не е както трябва. Защо това се случва?

Причината е една: след кръщението със Светия Дух християнинът може някак си да балансира между своята стара природа и новородения дух. Понякога старата природа все още взема власт. И ако той не подкрепя своя дух чрез Божието Слово, молитва и общение, настъпва момент, когато неговия дух отслабва. Той вижда това и започва да търси онова състояние, което е имал преди и не разбира, че не душевни чувства трябва да търси, а духовни – спокойни и мирни както у Христа. Да се припомним бурната радост на учениците, когато се върнаха при Него след успешното изгонване на бесовете. В тях имаше духовна радост и душевни емоции. Христос им каза: "...Обаче не се радвайте на това, че духовете ви се покоряват, а радвайте се, че имената ви са написани на небесата"(Лк.10:20), тоест радостта трябва да бъде основана на разбирането на истината за нашето спасение. Тази радост е дълбоко благоговение пред Бога: "Защото царството Божие не е ястие и пиене, а правда и мир и радост в Светаго Духа" (Рим.14:17). За съжаление сърдечния мир и всички чувства дадени от Бога след покаянието и кръщението със Светия Дух, християнинът пренебрегва, не им придава особено

значение. Понякога младите във вяра християни, виждайки някой, който се радва и чувствата му преливат без край, започват да считат себе си оцетени: те имат само мир, а другите такива бурни емоции. А мирът – това е основа, това е чувство което трябва да пазим и развиваваме. В случаите когато християнинът греши, той губи мира си, когато преживява натиск от страна на тъмните сили, неговият мир може да бъде нарушен. Християнинът е длъжен да се научи да пази мира в своето сърце, независимо, в благоденствие ли е той или в трудни обстоятелства, под облака на обвинения, клевети, сплетни. Ако сърцето е изпълнено с мир, в него няма да работят отрицателни емоции, обиди, яд, негодувания, предизвикващи вражди, караници, разпри. Задачата на християнина да богатее с този дар, да го цени.

Друго чувство е чувството на праведност. При покаяние и кръщение с Светия Дух чувство на вина се заменя с чувство на праведност. Съществува реална опасност, да се изгуби това чувство. Това може да се случи, ако човек съгреши. Разкайвайки се, той отново го придобива. Чувството на праведност създава определено благоговение пред Бога. Още едно чувство – скръб. Християнинът може да скърби за погиващите. Такава печал имаше и апостол Павел когато каза: "...молил бих се сам аз да бъда отлъчен от Христа за братята си, мои сродници по плът" (Рим.9:3). Други чувства нямаше ни в Христос, ни в апостол Павел, ни в другите истински мъже на вярата. На схемата описанието на духовните чувства на християнина, получил истинско кръщение в Светия Дух, са дадени в колонката, разположена в десния долен ъгъл. Човекът, получил истинско кръщение, не е застрахован от нападите на сатана, който всячески се старее да му навреди. Но основавайки се на Божието Слово, при водителството на Светия Дух той се учи да отбива тези нападки.

ИЗПЪЛВАНЕ СЪС СВЕТИЯ ДУХ

И след като те се помолиха, потресе се мястото, дето бяха събрани, и всички се изпълниха с Дух Светий и с дръзновение говореха словото Божие.

Д. А. 4:31

Говорейки за кръщение със Светия Дух, не можем да не засегнем и темата за изпълване с Него. Светият Дух ни се дава не за наслада, не за егоистично удовлетворение на нашите чувства. Забележете, в деня на Петдесетница учениците се изпълниха с Него, за да вършат Божието дело – да проповядват. А това никак не е лесно. В евангелието е написано, че първата Църква преживяваше изпълване със Светия Дух. За да го преживеем и ние, трябва да сме наясно, че изпълването е предшествано от определен проблем. Верен път на изпълване ще намерим в едно малко събитие от Деяния на апостолите. В първата Църква възникна проблем. Избухна недоволство по повод ежедневното раздаване на необходимото. Апостолите решиха: "...братя, погрижете се да изберете измежду вас седем души с добро име, изпълнени с Дух Светий" (Д.А. 6:3). Вижда се, че за разрешаването на този проблем, който спираше развитието на Църквата, Бог употреби такива хора и благодатта Божия продължи да се разпространява върху околните народи.

Но Светият Дух действа не само в колективен план в средите на събранието. Стефан, първият мъченик за Христа, по някакви причини се оказа отделен от църквата, когато влезе в спор с Христовите противници. Те "... не можеха да противостоят на мъдростта и духа, с който той говореше" (10 ст). Едва ли обикновена човешка мъдрост можеше да победи в този спор. Стефан беше изпълнен със Светия Дух и никой не можеше да му противостои. И в наистина страшен момент, когато започнаха да го пребиват с камъни, той остана непоклатим. Светият Дух не само му помогна да приеме стоически смъртта, но изпълни последните му минути с чудна радост от Божията слава, открита му с отварянето на небесата. Плътта на Стефан беше унищожена, но духът му остана непобеден.

Църквата не е само високонравствено общество. Членът на Църквата се отличава от другите нравствено и морално извисени хора. Различието изразено чрез думите на Христа: "...делата, що аз върша, и той ще върши, и по-големи от тях ще върши" (Йоан.14:12). Желаящ да действа, да върши Божии дела християнин, по неговата молба ще бъде изпълнен със Светия Божий Дух за извършване на конкретно дело във всяка конкретна ситуация.

4. ХОДЕНЕ ПО ДУХА

Ако след новораждане не се научи човекът да ходи по тесния път, тоест да живее по духа, то в стремежа за достигане на съвършенство, спасената душа може да тръгне по пътя на най-малкото съпротивление, по широкия път, достигайки съвършенство само в теоретически знания или духовни прояви, източници на които се явяват измамливите духове.

Животът и функционирането на човешкия дух са възможни при общение с духовен източник – положителен или отрицателен. При обръщение към Бога и покаяние човешкият дух се новоражда (вж. гл. "Кръщение със Светия Дух", подраздел "Новораждане"). Духът на невярващия човек може да бъде употребен от демоническия свят, даващ му познание за сатанинските дълбини. Това става чрез съединението му с духовете на злото посредством окултни упражнения. В Библията човешкия дух е упоменат като сърцето на човека, дух, вътрешен човек, а за новородените – ново творение (2 Кор. 5:17).

Душата – това е човешкият интелект, воля, чувства. На началния етап от пробуждането душата на човека разбира необходимостта от собствено преобразуване. Когато Светият Дух изобличава човека, душата разбира, че я грози гибел и инициативата за спасението произхожда от нея. В този период в душата се води борба. Когато преобладаваща част от волята, разума и чувствата приемат решение и пристъпят към Бога за спасение, душата се обновява. Но и след спасението в нея остава територия на старата природа, желаеща да продължи стария начин на живот. Тъй като на широкия път няма необходимост от съразпятие, няма постоянна борба между новото творение и старата природа, емоциите, предизвикани от всякакви псевдоуспехи, обединяват старата и новата природа под един извод – всичко е от Бога. Но Апостол Павел казва: "...живейте духом, и не ще изпълнявате прищевките на плътта. Ако се водите по дух, вие не сте под закон. Ако живеем духом, по дух сме длъжни и да постъпваме" (Гал. 15:16,18 и 25). В християнина, който е тръгнал по правилния път, постоянно се води борба. Духът се противи на плътта, плътта се противи на духа. Борбата в живота на всеки християнин е с променлив успех.

За да осъществи пълна победа в душата, пълно преобразуване, Бог дава на новородения човешки дух сила на благодатта. Тя съдейства на новото творение, тоест на човешкия дух чрез познаване на истината за съразпятието да противостои на старата природа, умъртвявайки я чрез вярата в съразпятието и постепенно да разширява сферата на своето влияние върху оставаща непосветена част от душата, предизвиквайки в нея желание за по-голямо посвещение.

В Послание към галатяни се изброяват способностите на нашата плът. Ако и се даде право да се развива и проявява, тя ще изработва качествата, които са споменати там. Но бидейки искрени християни, ние се стараем да се освободим от проявите на старата ни природа. Ден след ден ние полагаме усилия да бъдем добри, да не огорчаваме никого, да търпим, но пак избухваме, нашата святост изчезва някъде и цялата нашата същност плисва навън. Аз-ът ни не ни дава покой, отнема ни онзи мир, който ни подари Христос.

Образованието и интелигентността не разрешават този проблем. С тяхна помощ човек може само да си сложи маска на благочестие и нищо повече. Апостол Павел съветва: "Внимавай на себе си и на учението; постоянно стъпвай в тия неща, защото, като постъпваш тъй, и себе си ще спасиш, и ония, които те слушат" (1 Тим. 4:16). Трябва постоянно да вникваме в себе си чрез учение за да видим кои наистина сме ние и да работим върху себе си. Решението на този проблем ни се дава от кръста. Силата, изхождаща от него (1 Кор. 1:18) се е проявила в нашия живот, когато за пръв път сме дошли за спасение при Христа; тя постоянно се проявява за поддръжка на нашия духовен живот, затова и център на нашата проповед е разпнатият Христос (1 Кор. 1:23). Ние постоянно трябва да проникваме в онова, което имаме в Него. Кръстът остава постоянен източник на живота. Христос казва: "Който Ми служи, нека Ме последва" (Йоан. 12:26). Къде да Го последва? – на кръста. На кръста с Христа е разпната нашата стара природа, нашето Аз (Рим. 6:6). За да се изкачим там е необходимо не просто с ума си, но и с вярата си да възприемем, че не само нашите грехове са възнесени там, но и нашето его. Апостол Павел пише: "Разпнах се с Христа" (Гал. 2:19-20). И още: "Ония пък, които са Христови, разпнали са плътта си със страстите и похотите" (Гал. 5:24). Ето на това равнище трябва да се изкачим с вярата си, за да се освободим от влиянието на плътта си. Ние ще принадлежим напълно на Христа само тогава, когато престанем да принадлежим на себе си. Старата природа е непоправима.

Невъзможно е да я закърпиш, за да я направиш годна за служение, нейното място е на кръста. В това трябва да повярваме също така безусловно, както повярвахме, че сме спасени. По-нататък трябва да считаме себе си за мъртви за греха и за всички провокации от страна на нашата стара природа (Рим.6:11). Това не означава просто да не им обръщаме внимание, но наистина с вяра да умрем за тях. И това не е въпрос на силата на волята ни, а определена степен на порасналата ни вяра. И когато сатана за пореден път ще отправи към нас своите разкалени стрели, не трябва да полагаме собствените си усилия, за да не реагираме, а трябва да издигнем пред нас щита на вярата (Еф.6:16), че сме умрели за всички тези изкушения и съблазни.

Да разгледаме конкретно – какво влага Бог в нашия дух при неговото новораждане. Апостол Павел се моли за Ефесяните, Бог да "... да просвети очите на сърцето ви, та да познаете, в що се състои надеждата на тия, които са призвани от Него, какво е богатството на славното Негово наследство за светиите, и колко е безмерно величието на Неговата мощ в нас, които вярваме чрез действието на крепката Му сила" (Еф.1:18-19). Освен богатството на наследството, при приемането на Светия Дух ние получаваме и величието на Неговата мощ в нас. Ние знаем за атомната енергия, чието могъщество изпълни мнозина със страх. Когато се научим да разкриваме вложеното в нас могъщество, първо ще започне да се страхува нашата плът. Но тази сила, това могъщество няма да спре само до нашата плът, ние ще имаме влияние и над духовната йерархия на демоничния свят. Това могъщество ще се прояви така, че адът ще заговори за него. Спомняте ли си заявлението: "Христос познавам и Павла зная". Павел беше известен на бесовете, защото знаеше секретите на вложеното в него могъщество. Той се бе научил да служи на Бога духом, да разкъсва възлите на душата, на старата природа, която се стремеше да задуши неговия дух. "Нещастен аз човек" – това са думи на Павел, казани в период, когато той още е изпитвал натиска на старата природа върху духа. Но разбрал какво е вложено в неговия дух, научил се да побеждава своето Аз, той благодари на Бога, че има тържество в Исус Христос. Трябва да дадем възможност на вложеното в нашия дух могъщество да проработи. За това е нужно нашето желание, молитва и Божие действие чрез нашия дух. Трябва да позволим на Бога да извършва тази работа в нас. Светият Дух, вселявайки се в нас, влага Христос в нас и след това ни открива Христос в нас. Ние трябва да израстваме в познанието на могъществото на Христос в нас и да дадем възможност на нашия дух да прояви себе си практически чрез плодовете- любов, радост, мир, дълготърпение, благост, милосърдие. Тези плодове трябва да се проявят чрез цялото ни естество- дух, душа и тяло. Действието на Божията сила трябва да се разпространи от нашия дух първо на душата. Душата става проводник на духовните чувства и влияе на тялото, което се явява "жертва жива, света и угодна на Бога за разумно служение". Тялото става такава жертва, когато през него протича живота на нашия новороден дух. Благоуханието от познанието на Христос трябва да се разпространява чрез цялото наше естество.

Съществуват някои опасности за подправяне на душата под духа. Възможно е, опитвайки се през някой период да живеем по духа, ние да видим неговите плодове. Душата, подчинявайки се на духа, ги проявява. Любавта, изходяща от нашия дух се изразява чрез душата. Тя отначало се съпротивляваше на главенството на духа, но след това ѝ хареса да бъде християнка. Преди ни се налагаше да заставим себе си, за да отидем на събрание. Но сега тя дотолкова се е преустроила, че даже се опитва да вземе инициатива в служението и престава да се вслушва в духа. Веднъж убедена, че трябва да рецитира стихотворения или да проповядва, тя бърза да изпълни това. А ако не ѝ се даде място в служението-се обижда и по такъв начин изявява себе си. Става ясно, че инициативата произхожда не от духа, а от душата, свикнала с християнския начин на живот, прелъстила се да приема славата, която фактически принадлежи на Бога. Ако в започналия ходене по духа християнин се проявява обида, че не са го почели, значи той е слязал на душевно ниво. Ние трябва да молим Бога чрез Словото да стане разделение между духа и душата. Трябва да се научим да различаваме по чия инициатива вършим Божието дело – на духа или на душата. Ако човекът е изпуснал юздите за ръководство на душата, тя ще върши Божието дело без участието на духа. После настъпва криза. Бог е принуден да постави пред човека някаква стена, така че удряйки се в нея, човек да се замисли до къде е стигнал. Именно срещнатото препятствие помага на човека да види проявите на духа и на душата си. Душата се разбива в обиди, недоволство, разочарование, отчаяние, а духът подбужда да се върви напред по нови пътища, познавайки неразкрити до сега закони на духовния живот. Тоест човек се вдига на принципно

друго ниво – ходене по дух. Това, че нашата душа се преобразува, не е лошо, но Бог иска, ние да Му служим не в душата, а в духа. Ето защо Той постепенно разкрива всички наши недостатъци. За душата това е неприятно, тя се противи на духа. Тя има богат арсенал за съпротивление – плътски мисли, угасване на духа и др. Ако ние не работим над разобличаването на душата, ако не застанем на пътя на противостоенето на плътта, ако не я побеждаваме, можем да останем плътски християни. На всяко достигнато ниво на развитие на духа, можем да спрем и да преминем на живот по плът. Може да се стигне дотам, духът да се окаже стеснен, безжизнен, а душата да вземе такава сила, че го прикове като в броня. За такъв християнин е казано: "...зная твоите дела; носиш име, че си жив, а си мъртъв" (Откр.3:1-2). Състояние, предшествашо това – на умиране. В такова състояние човек само си спомня, че е имал някога духовна радост, но сега чака вече някой друг да го зарадва. И всичко това- вместо от него да се изливат мощните потоци на радост към другите. Това е ужасно състояние, мъка, а не живот.

От човека зависи как той ще преживее подарения му от Бога живот. Невярващият човек разточителства живота си, покаяният се е в по-малка степен разточителен. Ако е повярвал и живее на нивото на душата, по плът, той може да пропилене много години напразно, без да прояви този живот по духа, който е вложил в него Бог. И когато минат години и настъпи криза в неговия християнски живот, той ще разбере, че годините са минали напразно. Ако започне да изучава защо е неудачен християнския му живот, ако започне да работи над себе си, ще стане по-пестелив. Когато той започне да се вслушва в духа, да се подчинява на ръководството на духа, той няма да губи време за увлеченията на душата, макар че не е изключено понякога отново да се спусне на душевно ниво и животът му отново ще тече напразно. След време при упорит труд той ще се научи да бъде послушен на водителството на духа и макар душата да тича напред, предлагайки различни варианти за решението на много въпроси, горчивият опит от предишните грешки обаче ще му идва на ум и той ще проявява повече благоразумие. Ще разбере цената на служението на Бога в дух и истина. Тоест от разточител, покаяният се и живеещ по духа човек ще стане пестелив, умеещ правилно да използва всяка минута от своя живот.

Да се върнем към схемата. Колкото по-голям е кръгът на духа и по-малък кръгът на душата, толкова по-лесно ще живеем. Най-трудното е веднъж да започнеш работа в тази посока, измествайки се от мъртвата точка. Трудно е да се решиш да тръгнеш по пътя на ходенето по духа. Но ако това стане, настъпва момент, когато християнинът наистина тържествува и никакви обстоятелства не са в сила да го сломят. Живота на ходене по дух е живот на освещение. Освещението е Божия воля в отношението Му към всеки вярващ.

От схемата става ясно, че след новораждане влиянието на духа върху нашето естество е много слабо. В Свещеното Писание има такива думи силни духом и безсилни. Според това как ние познаваме богатството, което е вложено в нас, как даваме възможност на нашия дух да се проявява, расте, укрепва, заема позиции в нашето естество, кръгът на неговото влияние се увеличава. Увеличава се неговото влияние върху нашия начин на мислене- стигаме дотам, че придобиваме ум Христов. Нашият дух чрез систематически и последователни упражнения сам става силен и прави силна нашата личност. Това е процесът на ходене по дух, израстване в духа. Кръгът на духа, показан на схемата, в този случай е най-голям. Ако ние няма да работим в тая посока, и позволяваме на нашата душа, на нашата плът да живее според своя разум, своята философия и религия, то силата на душата ще стеснява духа и той ще остане слаб, безсилен, неспособен да носи това, което Бог ни е възложил. Кръгът на духа на схемата в този случай е малък. В крайна сметка ние можем да останем плътски, близки до смъртта и даже духовно мъртви.

Служението на новозаветните вярващи силно се отличава от старозаветното. Но има една закономерност и в двата вида служение. Когато Израилският народ отстъпваше от изпълнението на Божиите заповеди, той търпеше поражение от други народи. Когато се стараеше да изпълнява Божиите заповеди и с това повдигаше авторитета на Бога, израстваше и неговия авторитет в очите на заобикалящите го народи. Животът на Божия народ ставаше славен поради изпълнението на буквата на закона. Той се противопоставяше на живота на езическите племена. Вниманието на езичниците постоянно бе насочено към израилтяните. Савската царица и целите народи говореха за славата на Божия народ. Там не се принасяха в жертва деца, нямаше прелюбодеяние, спекулации, нямаше чародеи и баячи. Отсъствието на тези мерзости, когато буквата е била на висота, правеше славно

тяхното служение. Ако служението на буквата е било славно в очите на Бога и хората, доколко по-славно е служението на духа. "Той ни е дал способност да бъдем служители на новия завет, не на буквата, а на духа... И ако служението на смъртта по букви, издълбано на камъни, беше тъй славно,...то как не ще бъде много по-славно служението на духа"(2 Кор. 3:6-9).

"И славата, която Ми бе дал, Аз дадох тям..."(Йоан.17:22). Кой човек, заслужил слава за своя труд, може да я сподели с другите? Христос заслужи Своята слава с победата Си и я сподели с нас. При кръщението Христос влиза в нашият дух заедно със Своята слава. Тя се проявява чрез нас, когато нашият живот по дух е успешен. Ако побеждаваме плътта, повдига се и авторитета на нашия новороден дух, на нашата личност. Благоуханието от познаването на Бога тогава се разпространява на всяко място от нас. Апостол Павел пише: "Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, което узnavат и четат всички човеци; вие се явявате, че сте писмо Христово, стъкмено чрез нашето служение, написано не с мастило, а с духа на живия Бог, не върху каменни скрижали, а върху плътени скрижали на сърцето" (2 Кор. 3:2-3). Как може да се прочете, как може да се узнае нещо за християнина, ако не изтече информация от духа? За да може някой да ни прочете, тази информация трябва да бъде изписана на нас. Когато християнинът се спуска до живот по плът, славата избледнява, не е видна, настъпва безславие.

Ще разгледаме някои възможности на човешкия дух, който е свободен от оковите на плътта. Той е неограничен във времето и в пространството, той има пълна свобода. В евангелието четем: "...и възкреси с Него и постави на небесата в Христа Иисуса" (Еф. 2:6). Апостол Павел казва, че вече сме поставени на небето в Христа. Как става това? Нашето тяло се намира на земята, душата – личността е неспособна едновременно да пребивава в човека и на небето. Това може да постигне само нашият новороден дух. "Духовният пък изследва всичко" – тази истина също. Той приема това като реалност, като свършен факт. Духовният човек, пропускайки Божието слово през своя дух, получавайки откровение от кръста, е способен да възприеме тази истина и действително с духа си да пребъдва на небесата. Душевният, нероден свише човек ще счете това за безумие. Но и болшинството от тези християни, духът на които е новороден, не осъзнават напълно, че в Христос те са поставени на небесата. Това откровение от Бога не е възможно да бъде възприето с ума, а с духа. Достигане на положението "поставен на небесата" се осъществява чрез вяра в този факт. Актът на вярата повдига човешкия дух, след което той пребъдва там по естествен път, без прилагането на каквито и да било усилия. Това положение християнинът може да изгуби при отслабването на духа и усиляването на плътта. Бидейки поставени на небеса, ние няма да се боим даже от това, което предстои да преживеем, минавайки през долината на мрачната сянка. С тяло и душа можем да пребъдваме редом със смъртта, с духа обаче пребъдваме същевременно и на небесата. Каквото и да се случва с нас на земята, каквито и колебания и сътресения да преживяваме, на небесата нашата позиция е твърда. Повярвайки в това, в най-екстремалните ситуации, при най-трудните и неразбираеми обстоятелства, вие ще преминете толкова красиво, че сами ще се удивлявате как може да бъде. Но то е възможно само благодарение на осъзнаването, че вие сте поставени на небесата, а това, което се случва с вас на земята е временно явление. Фактически вашето място е там, а ставащото тук е допуснато, за да се утвърди вашето познание за Бога. Апостол Павел казва: "И тъй, нека дръзновено пристъпваме към престола на благодатта, за да получим милост и да намерим благодат за благовременна помощ" (Евр. 4:16). Ние не сме само поставени на небесата, но непрестанно се намираме пред престола на благодатта и всеки път когато тук ни е трудно, ние получаваме от него всичко необходимо. Оттам, от този престол снизхождат сила и благодат за благовременна помощ. Това можем грубо да сравним със спътникова връзка.

Погледнете, как сатана се подправя под Бога. Той се старее да измами човешката душа (тук не се говори за дух), създавайки имитация за излизане на душата от тялото. Имитация на това излизане се случва при трансцендентална медитация, описана, например, в книгата на Муди "Живот след живота". По време на клиническата смърт нито душата, нито духът не излизат. Сатана възпроизвежда в главата на човека "театрални представления". На човек му се струва, че с него става нещо, но това е само възпроизвеждане на определени видения и усещания на нивото на душата – слухова или зрителна халюцинация. Същото се случва и при контактите на хората с извънземни. За бесовете не е трудно да покажат на човека всяка точка от нашата планета или пък ада, създавайки усещане за преместване

или чувство, че върху тялото ти се извършват определени манипулации (операции). Екстрасенс от гр. Варна свидетелства за това, какво е станало с нея на работа (тя работела в детска градина), когато пожелала да ѝ се яви извънземен. Неговото явяване било съпроводено с клатене на стените и други явления. Когато тя попитала намиращи се по това време зад стената работници, дали са видели това колебание на стените, те отговорили, че нищо подобно не се е случвало. Но това не означава, че сатана не може да премества предмети. В други случаи той го прави. Имитацията на излизането на душата от тялото и подобни халюцинации са един от видовете на измами (Д.А. 20:9-10).

Да разгледаме друга способност на новородения дух на християнина. Апостол Павел пише: "Аз пък, макар отсъстващ тялом, но присъстващ духом, вече реших, като да съм между вас..." и по-нататък пише за приетото по отношение на съгрешилия в тази църква решение. Дали духът на Павел остави неговото тяло и се пренесе в Коринт? Не, но духът на Павел беше способен на основание на получената от другите информация да възпроизведе това, което се е случило в Коринт, прониквайки в дълбочината на възникналия проблем. Павел знаеше за всеки в тази Църква, знаеше и за съгрешилия. Когато той получи това съобщение, известно време преживяваше, разсъждаваше, молеше се, цялото негово сърце беше с тези, които той обичаше. Неговият дух беше с тях. Мисълта на човека може да се премести на друго място, но да приеме пълно участие в проблемите на хората, намиращи се в друга точка от земното кълбо човек може само с духа си. Защо Павел можеше да контролира всички основани от него Църкви? Защото не беше ограничен духом. Освен че пребъдваше на небесата, той пребъдваше с духа си във всяка Църква. В неговите послания се изразява участие на духа му в проблемите във всяка Църква. Той не им пишеше никакви отвлечени теории, но това, което бе важно за техния живот.

По време на взаимно общуване, хората, живеещи по дух, дават възможност на този дух да се разкрие за общуването. Не го ограничават във възможността му да достигне до духа на други християни. Хората, имащи познания за сатанински дълбочини, се стараят да имитират тази практика. Дяволът им помага в това. Те имат успех, защото сатана им открива секретата. Екстрасенсите обикновено довеждат човека, с който работят в състояние на пълно послушание. Молят го да се отпусне и да им се довери. Те често търсят възможност да встъпят в диалог с християни, за да проникнат в душата на вярващия човек. Те не могат да се докоснат до духа, но се стремят да проникнат в душата. Не трябва да встъпваме в диалог с тях. Не трябва да ги пускаме в душите си с цялата им нечистотия. Тези хора се ползват от подправки на правилата за духовно общуване, но вършат това на нивото на душата. Те подчиняват волята на човека. Заставят го да се покори и да им повярва, след което посредством демоническите сили поробват жертвата и я командват. Това е методиката на сатана. Методиката на Христа е друга: да даде възможност на човешкия дух да прояви всичко вложено в него от Бога. Христос слушаха хиляди, защото Той достигаше до човешкия дух, пробуждаше го, говореше не само за разума, но и за духа, поради което казваха за Него: "...никога човек не е говорил тъй, както тоя човек" (Йоан.7:46). Христос не каза на никого: "Вашата воля трябва да бъде подчинена на Моята воля". Но думите, излизащи от Него, докосваха непосредствено сърцето-човешкия дух и хората виждаха, че нещо ставаше вътре в тях. Неговите думи пробуждаха човеците. Защо ние сме готови да се разположим към едни християни, готови сме да ги слушаме, а други не? Защото едни работят на нивото на духа, а други на нивото на разума, на нивото на душата. Всеки вярващ трябва да се научи да разкрепостява своя дух в общение с хората и да му дава възможност да се прояви. Когато вие започнете да практикувате това, хората ще почувстват, че каквото говорите, произлиза от кръста. Това е правило и за общението, и за проповядването, нарича се "от дух към дух".

Още една способност на човешкия дух е способността му да получава откровения. Псалмопевецът казва: "Прилепих се към Твоите откровения, Господи" (Пс.118:31). Божиите откровения се възприемат не чрез нашите физически уши, не чрез съновидения и видения. Откровението трябва да получим в нашия дух посредством Светия Дух. Светият Дух се явява свързващо звено За Него Христос каза: "...от Моето ще вземе и ще ви възвести" (Йоан.16:15). Къде ще вложи Светият Дух взетото от Христа, в коя част на човешкото естество? Само в нашия дух. Нашият разум не е способен да възприема истините от Светия Дух. Той може да ги възприеме само след като са били възприети от духа – преработени. Пътят на откровенията от Бога е следният: кръст – човешки дух – разум. Ако разумът се опита да разсъждава за кръста, всичко ще се сведе до това, че той ще даде пълна характеристика на кръста,

като оръдие на екзекуция и ще опише събитието, което се е извършило на него. Християните могат с часове да спорят, по какъв начин Христос бе разпнат на кръста, считайки, че това е изучаване на кръста. Сякаш има голямо значение как са разпнали Христа и с какви гвоздии са Го приковали – ръждясали или не. Нас трябва да ни интересува онова, което е извършено за нас там, на кръста, какви истини са вложени в него. Ако Светият Дух не открие на човека Писанията, каквито и духовни учебни заведения да завърши, както и да може да работи с Библия и спомагателните материали, той ще бъде само събирач на нектар от чужди трудове. Неговите проповеди могат да бъдат красиви, но няма да бъдат духовни. Няма да хранят и насищат.

Ако ние даваме възможност на своя дух да бъде открит за Божиите откровения, за пребъждане на небесата и за общение с други християни, нашият дух ще придобие навици за ориентация в сложния духовен свят, ще придобие опит за различаването гласа на Христос сред множество гласове на лъжехристи, за да има яснота в решенията на сложните духовни въпроси.

Духовният човек преминава чрез определени етапи в своето развитие. Както във физическото развитие съществуват периоди на младенчество, детство, тинейджерство, младост и зрелост, така условно могат да се подразделят периодите на израстване на човешкия дух. Първият период можем да наречем младенчество. Апостол Петър пише: "...като новородени младенци, ламтите за неподправеното словесно мляко" (1Петр.2:2). Апостол Павел споменава за времето, когато мислеше по-младенчески (1 Кор. 13:11). Той разговаряше с Коринтяните, като с младенци в Христа (1 Кор. 3:1). Следващият период е този на детството. Апостол Павел се обръщаше към Коринтяните и Галатяните като към свои деца (1 Кор. 4:14, Гал. 4:19). Той виждаше, че те както деца се нуждаят в укрепване и утвърждаване. В практическия духовен живот може да се отдели и отрочество (тинейджерство). За Самуил се казва: "А момчето (отрок, б.р.) Самуил растеше у Господа" (1 Цар.2:21). Тук става дума за физическо израстване, но в това има и духовно отражение. Следващият период е когато християнинът става млад духовен воин, добре информиран за истината, опитващ се да се ползва от Божието оръжие. Бог започва да го употребява по-обилно. Такъв юноша-воин беше Тимотей, към когото са отправени думите на апостол Павел: "...за да воюваш... като добър воин" (1 Тим.1:18). Следва положението на съвършения мъж, мярката на пълната Христова възраст (Еф.4:13). Това е зрял християнин с богат опит. И последния етап е – на небесата ще станем подобни Нему (1Йоан 3:2).

През всички от тези условни периоди съществува опасност да се спре развитието и да се продължи не по вертикала, развивайки се по закона на духа на живота, израствайки в Господната благодат (2 Петр. 3:18), но по хоризонтала, преминавайки на живот по плът (1 Кор.3:1-3). И ако, например, човек, намиращ се в положение на младенец в Христа не разбере от самото начало, че е необходимо да расте духовно, може да остане хронически младенец. Апостол Павел писа на подобни християни: "...макар и да бяхте длъжни според времето да бъдете учители, вие пак имате нужда да ви учат...се нуждаете от мляко, а не от твърда храна" (Евр.5:12). Това положение е опасно, тъй като "...ако живеете по плът, ще умрете" (Рим. 8:13). Даже и да достигнеш до възрастта на съвършен мъж, може да заостенееш и да останеш герой на миналата война, когато Бог употребяваше някога. Ако се е случило спиране в развитието, е необходимо докато не е късно да "оставим първоначалното Христово учение...се стремим към съвършенство" (Евр.6:1).

1. Младенчество.

И така, първият период в духовното развитие е периода на младенчество, настъпващ веднага след новораждането на нашия дух. Духът още много слабо се ориентира, при него няма навици, обаче живее. Човекът започва да усеща свой новороден дух чрез проявите му. Състоянието на новородения дух е състояние на младенец, който прощава на всички, към никого за нищо не храни злоба. Той изпитва радост от спасението, за него всичко е чисто и той възприема всички с цялото си сърце. Това е състоянието на първата любов. Тя е прекрасна и съвършена в светостта си, чрез преживяното очистване от кръвта на Христа, но несъвършена в познание. Младенците са подложени на опасности. Една от тях е, че те са зависими от средата, в която се намират – от църквата, обкръжението и наставниците. Колкото и здраво да се роди бебето, ако не се храни правилно, то може да заболее и да умре. Понякога ние се удивляваме защо наши новородени младенци, които така са ни радвали в началото след време изчезват някъде. Напълно е възможно, храната, която сме им давали, да е била много твърда или обратно водниста, а може би и ядовита. Може би не сме ги хранили навреме? А може

би изобщо не сме им обръщали внимание? В този период християнинът много се нуждае от общение и духовни контакти. Той желае да познава – да се храни, храни и храни. И така, периода на младенчеството е период на щастие, но още и период на опасности, изискващ особени наблюдения, попечителство и хранене. При това хранене не чрез информация от братски съвет (кой е прав и кой не), а чрез здравето мляко, което е Божието Слово. В противен случай ще създадем още един член от Църквата, чрез когото ще навлизат болести и ние самите ще имаме много проблеми с него. Младенците трябва максимално да се изолират от всичко това до времето, когато сами ще се научат да различават кое е добро и кое е зло. Продължителността на младенческия период зависи пряко от това, какъв апетит ще развие християнинът за изучаване на Писанието. Той може да премине много бързо, но може да продължи и с години. При интензивно хранене и правилно наставление след половин година напълно може да се премине в състояние на детството.

2. Детство

Според мярката на разширение на кръгозора, когато християнинът търси отговор на хиляди въпроси, той преминава в периода на детството. На него са нужни мъдри наставници, които да започнат да му дават твърда храна. Паралелно с това и самия християнин трябва да започне да прави нещо. Това е период, когато старата природа все повече се проявява, появяват се капризи. Ако в периода на младенчество християнинът е бил щастлив, всичко е било добре, сега той започва да подбира – това му харесва, това не му харесва. Може да не му харесва проповедника, брата, сестрата, атмосферата в църквата, развила се през този период привичка да капризничи може да остане за цял живот. Вместо да се смирят и съгласят със Словото, децата могат да започнат да се противят и да постъпват по плът. Главната задача на наставника в този период е да помогне на своя подопечен да отстрани детските капризи и да го научи на послушание.

3. Отрочество

Следващият период е *отрочеството*. Отроците са вече способни да творят нещо. Те не се захващат като децата за всичко подред, но се стараят да правят това, което им е по силите. Наставниците трябва да видят през този период към какво е призван отрока, какви данни са вложени в него от Бога. Много е важно да се създадат благоприятни условия за неговото развитие. В никакъв случай не бива да се възпира неговата инициатива, защото може да се задържи и това ще изпорти неговото бъдеще. Понякога служители от страх, че отроците ще ги изместят и преждевременно ще заемат техните места, не им помагат да се развиват. След това сами се оказват пред факта, че в църквата няма проповедници, лидери, пастири. В периода на отрочеството често се проявява гордост, особено след определени успехи в работата. Наставниците трябва да умеят меко да ги поставят на мястото. Трябва да се научат отроците твърдо да отстояват позициите си. Това е важно, за да могат впоследствие да станат млади войни и, въоръжени с всеоръжие Божие, да носят победи.

4. Младост

Млад духовен войн – това е човек, добре въоръжен с Божието всеоръжие, за всякакъв вид работа на Божията нива. Той е вече способен самостоятелно да се храни с твърда храна и да храни другите, работейки с групите и т.н. Но понякога още той се нуждае от братско рамо, ето защо на работа те трябва да се изпрацат по двойки, както правеше това Христос. Воините все още трябва да практикуват, да се усъвършенстват. Това е радостен и благословен период, когато не се прекъсва жаждата за нови познания, желанието за усъвършенстване. Колкото повече християнинът се сблъсква с проблемите, работи над тях, толкова повече вижда своето несъвършенство, своите недостатъци и се старее да промени нещо. Духовните бащи са длъжни на време да поддържат, корегират и ориентират християнина в този период, така че той правилно да се развива.

5. Съвършен мъж

Съвършеният мъж е богат на опит и навик за различаване на доброто и злото. Християнинът стигнал мярката на пълната възраст на Христа, умее да различава, откъде прозлизат подтиците – от неговия дух или от душата. Това е човек, преминал немалък път в духовното си развитие, той има какво да си спомни и сподели с всеки, намиращ се на което и да е стъпало на развитие. Това са хора, към които другите се стремят, искат да ги слушат. От тях излиза бащина топлина, изразяваща се в благословение, наставление, назидание. Те са достигнали до високи стъпала на вярата и особени познания по въпросите за ходене по духа. Бог ги употребява във всички сфери и направления. При

водителство на Светия Дух те са достигнали състояние, за което говори апостол Павел: "...и вече не аз живея, а Христос живее в мене"(Гал.2:20). Апостол Павел, намирайки се на това стъпало, казва: "Казвам тъй, не защото вече достигнах...но се стремя, дано постигна това, за което бях застигнат от Христа Иисуса"(Фил.3:12-14). Състоянието, до което ще достигнем, когато отидем в небесата е подобни Нему (1 Йоан.3:2). Там ще се слеем в едно цяло (1Кор. 15:22-28) и ще преживяваме особени благословения. Това са основните периоди в развитието на новородения човешки дух. Знанието за особеностите в развитието на християнина във всеки от периодите ще ни помогне сами правилно да се развиваме, и да готвим и учим тези, които ни е дал Бог чрез покаяние за извършване на делото на благовестието.

5. КРЪЩЕНИЕ С ИЗМАМЛИВ ДУХ

За опасността да бъдем измамени предупреждава Апостол Павел: "А Духът ясно говори, че в последните времена някои ще отстъпят от вярата, като се предават на мамливи духове и бесовски учения" (1Тим. 4:1). Това е проблемът на нашето време. Под влиянието на много фино работещи измамливи духове попадат и вярващи, и невярващи. Новообърнатият, кръстеният със Свят Дух човек, попадайки в среда, където действа измамлив дух, се оказва в опасна ситуация. Такава среда съществува в някои църкви, където считат например, че кръщението със Свят Дух трябва задължително да бъде съпроводено с проговаряне на чужд език. Мнозина питат: "Спасени ли са тези хора"? Да, с увереност може да се счита, че са спасени тези от тях, които идват с вяра при Христос и получават раждане отгоре. В тях се наблюдава явна промяна, хората стават други, Светият Дух извършва в тях преобразователната Си работа. Но след като им е внушено, че трябва да получат още и знамение под формата на чужд език като потвърждение, че действително са кръстени със Свят Дух, започват да желаят знаменията повече отколкото самото кръщение. Ако човек не е уверен в спасението си и иска от Бога знамение, за да се утвърди, той прави първата крачка към измамата. Той се е хванал не за Словото, а за знаменията. Вместо да развиват полученото от кръста (схема 2) и да се вгълбят в познанието на истината, такива хора започват да искат за себе си да бъдат кръстени със Свят Дух, без да разбират, че вече са кръстени. Обикновено провеждащите такива кръщения да учат желаещия да получи език да се отпусне, да се откаже от своята воля и да отпусне своята уста. Те не учат да се молиш: "Господи, да бъде Твоята воля", но настоятелно да изискваш: "дай, дай, дай, кръсти, кръсти, кръсти...". Волята на Бога се пренебрегва, Светият Дух – оскърбен и утеснен – не се проявява. Измамливите духове като облак слизат върху човека преправяйки се на Светия Дух. Човекът получава друго кръщение – кръщение с измамлив дух. Макар и сърцето да гори, да обича Христос, човешкият разум попада под измамливо влияние.

Измамливите духове дават на човека лъжливи пророчества, явяващи се фактически прорицания. Ако биха били истински пророчества, те щяха да се изпълнят с точност от начало до край. Но в тяхните пророчества може да има 99% истина и 1% лъжа. Хората се хващат за 99% истина, а 1% лъжа прощават: "Бог, иска да ни изпита". В Стария Завет Господ говори за истинни и лъжливи пророци. Ако пророчеството не се изпълняваше, значи пророка беше лъжлив. Ако човекът се отвърне от истината, ако зацikli на езици, за него най-накрая ще бъде трудно здраво да възприема Писанията – поразява го духовна слепота. Поясът на истината, с който трябва да бъде препасан ума на християнина се разкъсва. През разкъсаната "цедка" започват да проникват мисли, изопачаващи Свещеното Писание. Умът се препасва не с истината, а с облака на измамата, човекът няма яснота как да постъпи, как да действа във всяка конкретна ситуация, той чака пророчества и за да разреши всеки проблем бяга при пророка. По пророчество се женят, омъжват, без пророчество не решават своите жизнени проблеми.

Хората чуват лъжегласове, виждат лъжевидения. Всъщност какво се случва с тях? Измамливите духове въздействат на езика им. Лъжеезикът произлиза не от сърцето и не като откровение. Измамливият дух просто взема езика на човека в своя власт, и той произнася тези слова, които иска да каже духа без смисленото участие на самия човек в този процес. При такъв човек работа по разделението на душата и духа не се извършва, в него няма различие между чувствата на духа и чувствата на душата, има едно общо възприемане на въздействие отвън на външната среда. По време на молитва такъв човек може да почувства като че ли токов удар или топла вълна, които той счита за

въздействия на Светия Дух, за изпълване с Него. Понякога му треперят краката, ръцете, движи се цялото му тяло. Какво общо има Светият Дух с тялото на човека? Светият Дух общува само с човешкия дух, а оттук вече въздействието може да се разпространи върху душата и тялото. Духовите на измамата въздействат на рецептори на душата. Тези контакти имат такава природа, каквато има и трансценденталната медитация. Измаменият човек може да има и лъжерадост. Духът на такъв човек и Светият Дух са стеснени. Хората, които се поддават на влиянието на измамливи духове, оскърбяват и угасяват Светия Дух (1Сол.5:19).

На схема 2 в колонката вляво отдолу е описано какво се случва с хора попаднали под измама.

Това, което се случва с вярващи хора в състояние на измама като праобраз е показано в книгата на пророка Езекил. Израилският народ от време на време допускаше служение на езическите богове заедно със служението на Бога не само във от Божия дом, но и в самия храм – и с това оскверняваше храма: "Те туряха прага си до Моя праг и спонците на вратите си до моите спонци, тъй че една стена имаше между Мене и тях, и скверняха Моето свято име с гнусотиите си, които вършеха"(Езекил.43:8).Тялото на вярващия човек е храм на Бога. Предавайки се под властта на измамливите духове, християнинът осквернява своя храм, извършва грях на мерзост, и с всичко това гневи Бога. Огорченият Свет Дух постепенно се отвръща от такъв християнин, а в това време измамливите духове действат така, че тяхната подправка той (християнинът) възприема като действие на Светия Дух. Такива християни са подобни на Оола и Оолива (Езек.23гл). Със своите блудства изменят на Бога, на когото принадлежат, предавайки се на действието на измамливите духове, получавайки от това въздействие особено чувство на удовлетворение и наслаждение и търсят всичко това с особено постоянство. Те жадуват да поговорят на езици, да повикат, да получат особени усещания. В това е радостта на тяхното служение, смисъла и щастието, в това е висотата на техния духовен живот. После се разотиват и всичко свършва. Те ту се намират на планината на преображението по време на тези сеанси, ту, преминавайки през долината на плача, понасяйки житейските изпитания, падат на дъното на ада.

В резултат на изследване на Писанията по въпроса за кръщението със Свет Дух, стигнахме до извода:

1. Светият Дух дава дарби на всеки както Му е угодно (1Кор.12:11) и човекът не бива да иска за себе си знамение във вид на езици (Ис 7:10-14). Увереността в спасението, в кръщението със Светия Дух човек получава чрез вяра, не чрез знамение. Никъде в Писанието не е написано, че езиците са дадени да бъдат знамение за християните, то беше нужно за заобикалящите ги.

2. Получаването на други езици при първите християни е било необходимо бързо и ефективно да се проповядва Христос на езичниците на техните наречия, а също така за доказателство на евреите за присъединяването на езичниците към църквата (Д.А. 10:44-47; 11:1-3 и 11:15-18).

3. Вярващият човек е длъжен да се научи да изпитва духовете, от Бога ли са те и да не се бои, че чрез това ще огорчи Светия Дух (1Йн 4:1).

Към изпитването на духовете следва да се подходи чрез пост и молитва, за определено време отказвайки се от говоренето на езици. Такъв човек трябва да си спомни, при какви обстоятелства е получил другия език, с какво се е съпровождало това – полагане на ръце, падане назад, изгубване на съзнание, приспиване, чуване на гласове, видения, пророчества, изгонване на духове или още нещо. Всичко преживяно той е длъжен да постави под въпрос – от Бога ли е било то? Ако нещо го смущава, той трябва да се обърне към Бога в молитва и да попита от Него ли е било това. Не трябва да се бои да подлага на съмнение и проверка каквото и да е явление или действие, Бог от това няма да се огорчи. Спомнете си личбите на Гедеон, видението на Петър с нечистите животни. Ако в резултат на изпитанията човек разбере, че е имало място макар и за най-малка лъжа, това е достатъчен признак, че полученият от него дух не е от Бога. За да се убеди в това, служител може да зададе няколко въпроса на този човек. Всички духове могат да се изразяват чрез езика на своите жертви, предоставете му възможност да говори и това ще помогне да разберете, с кого си имате работа. Със съзнанието за властта, която ви е дал Иисус Христос, попитайте духа:

А. Изповядва ли той Иисус Христос, дошъл в плът?

Б. Изповядва ли той Иисус Христос, като свой Господ?

В. Изповядва ли кръвта на Христа, победил сатана и всичките нечисти духове?

Г. Съгласен ли е той да подложи на проверка проявения от него език и всяка друга духовна дарба – от Бога ли е?

Светият Дух никога няма да се огорчи от тези въпроси, измамливият обаче ще започне да проявява недоволство, да ви заплашва, че с тези въпроси ще похулите Светия Дух. Той може въобще да не отговаря, правейки се на обиден, оскърбен, като с това просто се маскира. Това е сигурен признак, че човекът се намира под въздействието на измамливи духове. Не отстъпвайте, постаарайте се да разберете всичко докрай. Желателно е, такива изследвания да се провеждат от няколко опитни служители.

4. Ако в резултат на изпитанията се открие, че духът не е от Бога, обезателно трябва да се извърши отричане и освобождаване от него. Практикуваният у нас метод на отричане е описан в глава "Някои аспекти на душегрижителската работа в епохата на Църквата от последното време". В противен случай, може да се говори за спасение на такъв човек само "както... през огън" (I Кор. 3:11-15). След отричането е необходимо чрез името на Исус Христос и Неговата власт да се забрани на измамливия дух в бъдеще да се проявява чрез този човек и да го безпокои. Може да се случи така, че той веднага да не отстъпи. В такъв случай трябва да се продължи борбата до пълна победа.

Една християнка (гр. Бургас) по съвета на други вярващи, започнала да проси за себе си език, повтаряйки: "кръсти, кръсти, кръв, кръв...". След определено време тя получила мъжки глас, който впоследствие започнал да псува. Тя и цялото ѝ семейство разбрали, че тук има нещо не както трябва да е. След няколко дни духът взел над нея пълна власт, заставил я да събере всички ценни вещи от квартирата и да ги запали. Мъжът ѝ бил на работа, но почувствал някакво вътрешно безпокойство и се върнал в къщи. Сварвайки жена си да подпалва килима и другите вещи, той попитал: "Какво правиш"? Тя отговорила, че гласът ѝ е казал да направи това. Разтревожените роднини започнали да се съветват къде, към какви лекари и баячи да се обърнат. Но нито едните, нито другите успели да помогнат. Състоянието ѝ се влошавало, действията ѝ били необмислени. Тя драскала с нокти по тапетите в квартирата, скубела косите си. Водили я при мюсолмански свещеник, млади християнски служители извършвали молитви над нея. Всичко било безполезно, роднините ѝ искали да я изпратят в психиатрична клиника. Когато ме поканиха у тях, щателно изследвах проблема и проведох процес на отричане от този дух. Жената се освободи, върна се на работа, стана отново нормален човек.

Има още един вид измама: закостенялост в служение по буквата, в която има елементи на фарисейство. Фарисейството за своето време беше мощно движение за строго съблюдаване на външни постановления, както предписаните от закона, така и добавени към закона от самите фарисеи. Исус Христос казва: "Защото казвам ви, ако вашата праведност не надмине праведността на книжниците и фарисеите, няма да влезете в царството небесно" (Мат. 5:20). Праведността на последователите на Христос дотолкова трябва да бъде превъзхождаща тази на фарисеите, доколкото служението на Новия Завет, по духа, превъзхожда служението по закона, по буквата. Превъзходството е основано на близостта, на духовното единство с източника на праведността – Исус Христос. Когато към борбата за чистота на Църквата се включват хора, които или никога не са знаели за служение по духа, или са знаели, но са се спуснали до служение по буква, то техните изисквания се свеждат до изпълнение на правила, засягащи външната страна на служението, видимата страна на християнския живот. Здравата духовна храна, която трябва да получават по време на беседите и проповедите членовете на църквата, се заменя с четенето на морал на тема за външността. Това изтощава душата, угасва духа. Борбата за църковна дисциплина е необходима, но тя не трябва да бъде в ущърб на духовното изхранване на християнина. В някои църкви са разработени цели теории за това, какво може и какво не може. Борците за чистота проникват в най-съкровени страни от живота на членовете на църквата, без да се боят установяват закони и правила, които са не само неудобни за носене, но със своето бремене са сломили не една душа. И отгоре на всичко, тези правила не са основани на Словото. Тях можеш не само да ги оспорваш, но и да докажеш необоснователността им. Именно желанието да проникват чрез плътските си умове във всички сфери на живота на християните, да изработват за всички случаи от живота точни инструкции, да издигнат лозунги и призови – е нездраво и носи в себе си елемент на измама. Апостол Павел пише: "Никой преднамерено да ви не прелъстява със смиреномъдрие и служение на Ангелите, като се впуска в онова, що не е видял, като безразсъдно се гордее с плътския си ум и не се придържа о Главата – Христа, от Когото цялото тяло, поддържано и

свързвано чрез стави и свързки, расте с растене по Бога. И тъй, ако вие с Христа умряхте за стихииите световни, то защо като живеещи в света допускате да ви налагат постановления: не се докосвай, не вкусвай, не пипай" (Кол.2:18-23). Мнението, че църквата може да се укрепи чрез налагане на рамки и закони на всички и на всичко, освен че е грешно, води към пагубни действия, които дават обратен резултат – духовно отслабват църквата.

Нека си спомним една кратка история от Стария завет. Голиат е на бойното поле. От двете страни около него се намира войска. Израилската войска е въоръжена, екипирана по всички изисквания, всички войни имат доспехи. Всичко е по правилата. И не може да се каже, че нещо е било ненужно или излишно – нужен е бил и шлема, и щита, и меча. Но наличието на тези доспехи не даваше увереност в победата, никой не дръзваше да излезе и да се сражава с Голиат. Страхът ги сковаваше. Давид, който излезе да се бие с Голиат, също се опитаха да облекат с доспехи. Но той не беше стандартно обучен войн. Това беше човек, който имаше свой личен опит за победа, натрупан от личните му взаимоотношения с Бога. И в битка с Голиат той встъпи в името Господне, бидейки уверен, че не мечът и щитът ще му донесат победата, но Бог ще я извърши. Тази увереност, този опит се натрупваха с годините. Невидимата за другите връзка с Бога водеше Давид от победа към победа. Доспехите, в които го облече Саул, не бяха необходими за Давид, нещо повече – те му пречеха.

Много по-добре би било за членовете на църквата да не им натрапват доспехите на буквата, а да им открият закона за духа на живота (Рим.8:1-2), тоест да ги научат да ходят по духа, да се обогатяват с познание за практическото водителство на Светия Дух, да придобиват личния си ежедневен опит в пълна зависимост от Бога, а не от хората. Църквата, живееща и хранеща се от думи, в които има дух и живот (Йн6:63), може да покаже и образец на живот, който е дух и живот, постигайки една след друга победи в името на Бога. Всичко това я закалява и я подготвя за предстоящите битки, които я очакват, и в които вече мнозина са встъпили.

Трябва да отбележим, макар и да бяха несъвършени сковани от страх израилските воители, Давид не насочи своето оръжие срещу тях, но се сражаваше за тях, на тяхна страна. Всеки, който разбира несъвършенството и пагубността на възпитанието на църквата по метода на муштровката, не трябва да вдига бунт. Ако това е духовен християнин, той трябва сам да покаже образец на духовно познание, без да се превъзнася над своите събратя.

Псевдодуховността е също вид измама. Някои сестри и братя създават в църквите си особени групи за молитва и пост, отличаващи се (както на тях им се струва) с особена духовност. Ако някой също прояви желание да участва в тези молитви, те отговарят, че са на особено ниво на духовност и подобно участие не е за всеки. Това е нищо друго освен псевдодуховност. Няколко думи трябва да се кажат и за тези, които практикуват пост с предварително назначен брой дни. Ако вие сте си поставили за цел да постите пред Бога за определени нужди, не трябва да поставяте условия: два или три дни. Когато започнете, ще почувствате колко време трябва да пребивавате в пост. Ако Бог ви каже още един ден – продължете. Ако е необходимо, може да продължите и на третия ден, и на четвъртия, и на петия – до пълната победа, до отговора в духа на вашата нужда. Но ако вие поставите условия – десет дни, пет дни – вие поставяте условия не само пред себе си, но и пред Бога. Може би, Бог иска да ви даде отговор на третия ден, а вие сте си поставили рамки: не, ще изкарам до края всичките десет дена. Издържайки докрай, побеждавайки чрез усилията на собствената си воля, вие ще се почувствате особен човек. А ако не издържите пък, ще се почувствате победен, и скоро у вас няма да се роди ново желание да пребъдвате в пост.

Съществува и още една опасност от измама. В групите на някои християни се практикува така нареченото противостоене на сатана. Хората стигат до там, че по групи, а които са по-смели – по единично излизат в гората да извикат дявола на противостоене. Никъде не е написано, че сме длъжни да викаме дявола на единоборство. Когато той дойде сам, без призоваване, тогава му противостойте с твърда вяра (IПетр.5:8-9).

Следващата опасност е измама чрез особени откровения. Когато на човек му се стори, че Бог му е открил нещо особено, не трябва да бърза да го разказва на другите, а да го изпита дали е здраво. Никога не бива да отстоявате, че именно Бог ви е открил, как да решите определен въпрос в църквата. Ако вие имате откровение – кажете, споделете, но не стойте на своето и не създавайте опозиция. Практиката и времето ще покажат верността на вашето откровение.

И така ние разгледахме различни видове на измама. След всичко това, може да кажем , че измамливо кръщение е потапяне в облака на измамата, вследствие на което човек в една или друга мярка се оказва зависим от измамливите духове.

6. НЯКОИ АСПЕКТИ НА ДУШЕГРИЖИТЕЛСКАТА РАБОТА В ЕПОХАТА НА ЦЪРКВАТА ОТ ПОСЛЕДНОТО ВРЕМЕ

Душегрижителството е един от основните въпроси, с които свещенослужителят е длъжен да се занимава постоянно. Във връзка със стремителното масово разпространение на окултните практики през последното време, сред тези, които идват в Църквата има хора с увредена психика. Днес има много литература, разкриваща истинското лице на окултизма и последствията от него. На желаещите да се запознаят с това по-подробно може да се препоръчат книги като Отворени очи (Емил Кремер), В оковите на сатана (Ернст Модерзон), Светът на окултното (Дж.Магдауел), Душегрижителство и окултизъм (Курт Кох), Да пуснеш измъчените на свобода (Петер Майер).

В тази глава е изложен практически опит, придобит при работа с окултно обременени хора, които са се обърнали към Църквата за помощ.

ОСНОВНИ ПРИЧИНИ ЗА РАЗСТРОЙСТВО НА ЧОВЕШКАТА ПСИХИКА

Въз основа на библейски и практически изследвания основните причини за психическите отклонения могат да се класифицират по следния начин:

1. Физиологически причини

а) вродени (родилна травма, олигофрения, болест на Даун и др.)

б) придобити

- вследствие физически травми на главата

- вследствие преживяни възпалителни болести на мозъка (менингит, енцефалит)

- вследствие стареенето на организма (атеросклероза и пр.)

2. Духовни причини:

- вследствие на окултна обремененост

- вследствие на стрес и нещастие (Вт.28:34)

Частичното или пълно отсъствие на контрол върху собственото поведение, губенето на съзнание, гърчанията и други признаци, общи и за двете групи усложняват поставянето на диагнозата.

Има цял ред психически заболявания, причините за възникването на които са неизвестни на медицината. Произходът на шизофренията, например, може да бъде както на физиологична, така и на духовно-демонична основа. Характерната за тази болест съвкупност от халюцинации, неадекватност на психически реакции и непредсказуемост на поведението в някои случаи е следствие на физиологически нарушения, в други пък на демонично въздействие. Шизофреници от първата и втората група реагират различно на присъствието на хора изпълнени със Светия Дух и само благодарение на това могат да бъдат класифицирани. Болният от физиологична на шизофренията не проявява отрицателна реакция, докато окултно обремененият шизофреник реагира неадекватно. Не трябва да се бърза с извода – човекът обладан ли е, или не.

Как да провеждаме диагностицирането? Най-напред е необходимо да изследваме как е започнало всичко, след което да се помолим в присъствието на страдащия. Напълно възможно е нещо да го раздразни и той да хвърли върху моления се някакъв предмет, но и това не е основание човекът да бъде обявен за обладан. Накрая след молитвата трябва да направим всичко възможно да установим контакт с болния. Ако той встъпи в диалог и разкрие душата си, служителят ще може да направи извод дали пред него стои обладан или болен.

Веднъж в Германия ме помолиха да посетя едно момиче, от което мнозина се бяха опитвали да прогонят беса. Още по време на телефония разговор с родителите ѝ, когато ги помолих да опишат по-подробно проявите ѝ, аз разбрах, че тя не е обладана. Но те настояваха за посещението и аз отидох.

Влизайки в къщата, видях лежачо на дивана момиче. При вида на очите ѝ ми стана страшно. В нея като че ли имаше нещо... Аз се помолих на Бога да ми открие действително ли тя е обладана. После подробно разпитах родителите ѝ как стана това с нея. (Същия въпрос Христос зададе на родителите на болния. Това е правилен метод на диагностика.) Те ми разказаха, че дъщеря им е била искрена

християнка. На седемнадесет години започва да се оплаква от главоболие. После се появили някои странности в поведението ѝ. Необмислени постъпки, крясъци, събаряния и разхвърляния на предмети предизвикали подозрения, а после и увереност у много вярващи, че тя е обладана.

През следващите седемнадесет години от живота ѝ родителите ѝ се измъчвали от мисълта, че ако тя умре в такова състояние, ще отиде в ада. Те предприемали опит след опит за освобождение от беса, канейки вкъщи ту един, ту друг брат.

Когато аз им казах, че тяхната дъщеря не е обладана, те не можах да повярват. За да ги убедя, ми се наложи да направя експеримент. Ние започнахме да се молим. От страна на момичето не последва никаква реакция – тя продължаваше да гледа безучастно в една точка. Но и това не убеди родителите. Наложих се да използвам и други варианти на диагностициране, резултатите от които потвърдиха, че тя не е обладана. Причина за ненормалното ѝ състояние бяха най-вероятно промени в мозъка вследствие на възпалителен процес. Започнах да разговарям с нея тихо и с обич. Погалих ръката ѝ, а тя се усмихваше като дете. Тогава споделих с майката и бащата: Вашата дъщеря е като младенец, за който трябва да се грижите. Това е ваша участ и ваш кръст. Тези хора се успокоиха, когато се увериха, че дъщеря им не е обладана и е спасена.

Тази случка ме накара да осъзная още по-ясно отговорността при диагностициране, защото ме потресаха тъй дългите страдания на хора, причинени от нечия неправилна диагностика.

ДУШЕГРИЖИТЕЛСКА РАБОТА С ХОРА, ИМАЩИ ПСИХИЧЕСКИ ОТКЛОНЕНИЯ ВСЛЕДСТВИЕ ДЕМОНИЧЕСКО ВЪЗДЕЙСТВИЕ

Психическите разстройства могат да възникнат в човека и като следствие от бесовско въздействие върху него. Гадаринският обладан бе типичен пример за това. Той живееше в гробищата, блъскаше се в камъните, имаше свръхестествена сила (Мк.5:1-20). Когато Исус изгони беса, обладаният се превърна в нормален човек. И този нещастник не беше единствен, когото Христос освободи от демоническа зависимост (Мт.4:24). Съществуват различни мнения по въпроса може ли възроден християнин да бъде демонизиран или обладан. Едно от мненията е, че доколкото той се явява нова твар в Христа – не може. Под нова твар се разбира онова новото, което се ражда в човека при приемането на Христа за личен Спасител, а именно човешкият дух. Неговото раждане дава начало на обновяването на цялото човешко естество-и душата, и тялото. Но обновяването чрез осветление е процес доста продължителен, при това никак не лесен; процес на борба между духа и плътта. След новораждане в човека все още остава неговата стара греховна природа, която встъпва в борба с новородения дух (Гал.5:17). Сатана има маса възможности да изкушава човека чрез нея. Той се опитваше да изкуси дори и Христос, Който не бе обременен с тази природа (Евр.4:15). В зависимост от това какво е било миналото на човека допреди покаянието, степента на изкушение може да бъде различна. Ако човекът е бил поразен от алкохолизъм, сатана ще го изкушава в тази област. При хората с окултно минало изкушенията могат да бъдат непоносими. Присъствието на Исус и на демони едновременно е възможно, когато обсебен човек приема Христа за свой личен Спасител, духът му преживява новораждане, но в плътта му все още са останали твърдини на сатаната, в които обитават тези демони. След определено време на борба за освобождение с участието на освобождаващата се воля и възроден дух, личността постепенно излиза изпод контрола на демоничните сили. Човек трябва да има наистина голямо желание за да се освободи. За освобождението е необходимо тясно сътрудничество на човека с Христа. Ако това го няма, придобиването на пълната свобода практически е невъзможно.

Как въобще се попада в зависимост от демонични сили? В книга Второзаконие е написано указание на Бога, че човек не бива да се обръща към прорицатели и гадатели, тоест към хора, които се явяват посредници между човека и демоническия свят. Контактът с демони никога не остава без негативни последици. За дявола няма значение как е осъществен контакт-чрез окултисти или самостоятелно, съзнателно или на шега, в детството ли е било, или в зряла възраст. Това наподобява съприкосновение с радиоактивни предмети, които наглед с нищо не предизвикват подозрение. Но още в първите моменти на контакта започва едно невидимо лъчение, което впоследствие може да се окаже смъртоносно. Симптоми на появилите се после болести са такива, че е трудно да заподозреш връзката им с този на пръв поглед безобиден предмет. Също така е толкова трудно да се проследи връзката между психически разстройства и лечение при екстрасенс, например. Често физически болести,

лекувани от екстрасенси отшумяват, но се появяват психически разстройства. Дяволът не прави нищо безкористно. На него не му струва нищо да даде чрез своите служители физическо изцеление на човека, но в замяна на това той придобива повече права над неговата душа. Той прекрасно знае, че тялото е смъртно и затова не жали средства от своя богат арсенал за да му помогне. Но пък да възпрепятства на спасението на безсмъртната душа- това е неговата основна цел и за това той се бори с всички сили. А човекът, ограничен в знанията си, е готов да се обърне дори към дявола, само да придобие физическо здраве.

В съответствие със задълбочаването на контактите с окултното, в човека се поражда безпричинен страх, чувство, че някой наблюдава от страни, натрапчиви мисли (често за самоубийство), измъчват го слухови и зрителни халюцинации. В дома на някои се появява полтъргайст. Това наистина може да завърши с психическо разстройство или дори със самоубийство. Всичко зависи, с каква сила се е сблъскал човек, както и от степента на неговата духовна защитеност. Едно е когато някой се моли за неговата защита (вярващи родители или приятели), и съвсем друго-когато в кръга на неговите познати няма вярващ човек.

Онези пък, които желаят още по-задълбочено познание на сатанинските глъбини с цел да придобият определени дарове и способности (отнемане на уплаха, лечителство, ясновидство, гадателство, откриване на третото око) получават това чрез пълно послушание на поднебесните духове на злобата и подчиняване на своята воля на тяхната. Придобили веднъж тези способности, те всъщност са сключили съюз с демоническия свят, станали са едно с бесовете, които действат чрез тях. Апостол Павел пише в Послание към коринтяне: Или не знаете, че, който се съединява с блудница, става едно тяло с нея (1 Кор. 6:16). Съединението с блудница може да сметне за инцедентно, случайно, неводещо към зависимост. Но Павел говори, че това е вече едно тяло. Всяко съединение – и физическо, и духовно води към определен съюз, поставя в зависимост. Духът на човека, умрял за Бога при грехопадението, не е изчезнал. Той просто престана да изпълнява своите функции към Бога. При желание на човека той може да се отвори към демоничния свят. Контактът на човешкия дух с демоническия е брачен съюз. Когато в обладания живеят две личности-това е резултат на съединение. Той става роб на нечистия дух, макар че му се е подчинил доброволно. Да излезеш от това робство е много трудно.

Но и на тези, които се намират в по-слаба връзка с демоничния свят, които само понякога се ползват от неговите услуги, не е лесно да се освободят. Своите претенции дяволът започва да предявява особено силно тогава, когато такава душа се опитва да се приближи към Бога. На човек може да му става лошо по време на богослужение, ядосват го разговори за Бога, трудно му е да чете Библията. А реши ли да се покае, в него се появява страшно противодействие- като че ли някой го държи. Някои приемат Христос като свой Спасител, разкъсват този порочен кръг и получават пълна свобода; други пък продължават да изпитват силно демоническо влияние. Възниква въпросът-защо Господ не забрани на сатана да влияе на Неговото дете? Работата е там, че Бог е справедлив и спазва тази справедливост към цялото Свое творение – и към човека, и към дявола. Сатана ни клевети пред Бога ден и нощ (Откр.12:10). Когато се покаява човек, който е ползвал услуги на нечистите духове, сатана може да говори на Бога примерно следното: Да, той се покая и сега е Твой. Но той се обръщаше и към мен-получи чрез мой служител изцеление, аз му предсказах бъдещето чрез гадателя. Сега, когато всичко е добре, неговата воля е на Твоята страна, но в тежките обстоятелства няма ли да се обърне пак към мене за помощ? Четейки книгата на Йов (Йов.1:6-12), можем да предположим, че Бог, изслушвайки претенциите на дявола, трябваше да защити Своя праведник и да забрани на сатана да го клевети. Но това щеше да даде повод на сатана още повече да клевети Бога и Неговото творение човека.

С една дума-окултните контакти в миналото са онази мрежа, с помощта на която дяволът може да улови човека в своята воля (2 Тим.2:26) и за освобождаване от нея бива недостатъчно само едно повярване. Така Симон-магьосник, въпреки че повяра и прие водно кръщение, оставаше в примките на неправдата, поради неразтрогнат с дявола договор (Д.А.8:9-24). В случаите, когато тези примки са много силни е необходима допълнителна душегрижителска работа, за която ще говорим по-късно.

Другата ситуация, при която става възможно Христос и демоните едновременно да присъстват в човека, е когато християнинът греши съзнателно, огорчава Светия Дух и се обръща поради незнание

към окултна (често религиозно-окултна) практика. Демоническото влияние върху него може до такава степен да се засили, че да го доведе до обсебеност (1 Петр.5:8). Такива случаи има все повече в последно време, когато се наблюдава чрезвичайна активизация на демоническото влияние върху хората, в това число и върху християни, което е един от признаците за близкото пришествие на антихриста. В последното време някои ще отстъпят от вяра, увличайки се с ястия на бесовските учения (1 Тим. 4:1). В Послание към евреите е написано: Не се увличайте от разни и чужди учения; защото добре е с благодат се укрепява сърцето, а не с ястия от които полза не получиха ония, които ги употребиха (Евр.13:9). Проблемът на двойствеността в отношението към Христа и към идолите, зад които стоят бесове съществуваше в коринтската Църква. Новородени хора са се връщали към общение с бесове и едновременно участваха както в Господня вечеря, така и в бесовска. Техните тела бяха храм на Светия Дух (1 Кор.6:7-12), обаче в този храм те даваха място и на бесове, осквернявайки себе си чрез идоложертвените храни; чрез материалното влизаха в контакт с духовния свят. В Послание до Коринтяни апостол Павел пише: ...аз не искам да бъдете съобщници на бесовете. Не можете да пиете Господня чаша и бесовска чаша; не можете да участвувате на Господня трапеза и на бесовска трапеза (1 Кор.10:21-22). Не можете тука звучи като пожелание, дори като искане да не участват, а не като невъзможност за такова действие от страна на християнина. Християнинът може да даде място на дявола в ума и в душата си и чрез безнравственост, наркомания и прочие. Стъпка по стъпка сатана превзема територия на душата на човека, довеждайки го до пълна обладаност. Същевременно Христос е ограничен в Своята работа поради пасивността и безразличието на човека към Него. Не бива да забравяме, че Бог извършва Своята победа в нас само при участието на нашата воля, при нашето силно желание да бъдем свободни и побеждаващи. Той винаги ни дава право на избор. Този принцип на сътрудничество между Бога и човешката воля се проследява в цялото Писание. Достатъчно е да проанализираме следните текстове: Вт.30:15 и19; Йов.34:11;Иер.18:7-10, за да разберем ясно, че Божието съдействие започва само тогава, когато човек избира предложеното от Господа. Дяволът постоянно ни плете козни и ни е необходимо да се облечем във всеоръжие Божие (Еф.6:11), за да ...не вземе сатана преднина над нас...(2 Кор.2:11). Пасивността, инертността, безволието и бездействието на човека способстват на сатана в неговата борба за човешката душа (1 Петр. 5:8-9). Той никога няма да се откаже от идеята да отведе от Христа и отново да пороби избраните. Степента на влияние на нечистите духове зависи от това колко място в своята душа човек отдава под разпореждането на дявола-от разрешение да вложи нечиста мисъл до пълно предаване на себе си под негова власт, независимо дали го прави съзнателно или не. В град Красноярск една сестра ми разказа своята история. Тя посещаваше Църква, в която наблюдавах на говорене на езици, гласове и видения. Тя също е проговорила език. Веднъж гласът ѝ казал нещо, което силно я смутило: Вие сте съработници на НЛО. Същото било казано и на нейната приятелка. На следващия ден гласът я предупредил че ще дойдат извънземните и ще я вземат. Тогава сестрата разбрала откъде получава тези гласове и видения. Обърна се към служители от друга Църква, които провеждаха работа по разобличение на дяволски подправки и освобождение на души от сатанинско влияние и получи духовната си свобода.

Историята на израилския народ, разделил се на Северно и Южно царство (4 Цар.17:9-18) се явява добър урок за това какво може да се случи с християнина, ако той дава място на дявола в своя живот. Божият народ изгради олтари за поклонение пред бесове, на стражеви кули служеше на идоли и се поклоняваше на небесното войнство. Бог се обръщаше към хората чрез своите пророци, молеше ги да се върнат от злите си пътища, но хората не искаха да слушат пророци. Те пренебрегваха Божието учение, възприемайки бесовското докато Бог не им се разгневи силно и ги изостави.

И така, правейки обобщение на казаното, можем да отбележим следните основни причини, поради които хората достигат до демоническа зависимост:

1. Увлечение по окултна практика.
2. Отклонение от здравето евангелско учение.
3. Извършване на плътски грехове.

Вече писахме, че хората с психически отклонения, предизвикани от демоническо влияние и присъствие могат да се разделят на три групи: измамани, демонизирани и обладани.

ИЗМАМЕНИ ХОРА

Измаменият е човек, чието мислене е отклонено от истината вследствие превратността на ума или пък от въздействието на измамливи духове. Четиристотин пророци по време на цар Ахав се оказаха измамени. Бог проговори само чрез Михей. Но царят не обичаше Михея, защото той за царя не пророкуваше добро (3 Цар.22:8). Михей не се боеше да пророчества онова, което му откриваше Сам Бог. Другите пророци пък поради корисни цели говореха само онова, което беше приятно за ушите на Ахав. Отстъпвайки от истината, те проправиха пътя на измамливите духове и Бог отстъпи от тях. Въз основа на 1 Тим., гл 4 може да се заключи, че измамата е закономерно следствие от допуснат фалш. Един проникновен анализ може да отърве човека от оковите на измамата, но за да направи този анализ, човек трябва да бъде достатъчно честен пред себе си. Измамени могат да се окажат и невярващи, но в никакъв случай не бива да се смята всеки невярващ за измамен. В света има много трезвомислещи хора, които се стараят да живеят по съвест, макар и неспасени. Но когато някои от тях се увличат по лъжефилософията, те попадат под влияние на измамливите духове, които въздействат върху тяхното мислене, променяйки го в самата му основа. Освен че не са спасени, тези хора са и отегчени от изопаченото си мислене и на тях им е по-трудно да дойдат при Бога, отколкото на другите. Някои невярващи се самоизмамват от собствената си праведност: Никого не съм убил, нищо не съм откраднал, значи не съм грешен. Измамата може да ни вплете в мрежите си и чрез трансцендентална медитация, гадания, прорицания, спиритизъм и всякакъв род суеверия. Широко разпространение измамата получава от въздействието на демонически сили насочени към човека от други хора посредством бяла или черна магия. Обикновено измамените не могат да се ориентират правилно в живота и са много упорити, когато отстояват идеите, по които са увлечени. Но когато се докаже несъстоятелността на тези идеи, те заемат позицията на гонени за правда и истина. Духовите им внушават, че са особени хора с големи познания и откровения, но околните не ги разбират, нещо повече-завидват им. Когато се облъскваме с такива хора, се хвърля в очи тяхната ревност и дръзновение в делото, на което са се посветили. Но и вдъхновението им има дяволски източник. Измаменият обикновено се плаши от мисълта да преосмисли своите теории. Злословието против тези, които не споделят възгледите им, е характерна черта на измамените. Ето какво е написано на Ангела на Филадельфийската Църква: Ето, ще дам от сатанинското сборище ония, които казват за себе си, че са иудеи, а не са, но лъжат,-ето, ще ги направя да дойдат и да се поклонят пред нозете ти и да познаят, че аз те обикнах (Откр.3:8-9). Измамените поставят себе си като ориентир за другите. Бог пък им дава Своята характеристика: ...не са, а лъжат. В никакъв случай не бива да противопоставяме на тях своето мнение-това е безполезно. Помнейки, че Исус Христос е истина, трябва да обръщаме постоянно вниманието им към Него. Пример за работа с отклонили се от истина можем да видим в Евангелието от Лука. Спомнете си ситуацията, когато двамата ученици след смъртта на Исус тръгнаха от Иерусалим към Емаус (Лк.24:13-35). Пътят за Емаус е път за отклоняване от целта. Забележете- възкръсналият Христос не им препречи пътя, но странично се приближи към тях и започна да ги разпитва за какво разсъждават. Той не им се откри изведнъж, а привеждайки места от Писанието взе да им открива истината и факта, че те се отклониха от нея. Когато стигнаха Емаус, Той даде вид, че ще върви по-нататък и само когато Го помолиха да остане- отиде с тях.Той действаше с голям такт, не се натрапваше. И само по време на Господнята вечеря им се отвориха очите. Христос започна разговора с любов и с любов го завърши. Ние трябва да опитваме да отворим очите на измамените, като им обясняваме Писанието, за да се появи в тях ревност и те да тичат в Иерусалим, тоест да се върнат в положението, от което започна тяхното отклонение от истината. Написано е: Ако някой между вас, братя, се отклони от истината, и друг го обърне, нека той знае, че, който е обърнал грешник от лъжливия му път, ще спаси една душа от смърт и ще покрие много грехове (Як.5:19-20). Най-лесно се освобождава от последствията на лъжефилософията, по-трудно от последствията на лъжелечението и свръхестествено въздействие на сили. Когато се научим да обръщаме измамените към истината, можем да се опитаме да работим с демонизирани. По-подробно темата е развита в глава Измамливо кръщение.

ДЕМОНИЗИРАНИТЕ ХОРА

Демонизираният е човек, чрез който се проявяват нечисти духове. Той се ръководи от техните съвети и те чрез него вършат чудеса и знамения. Волята на демонизираните не е поробена от

бесовете, те могат да изпълняват волята на демоните, могат и да не я изпълняват. Хората, изброени във Второзаконие (прорицатели, гадатели, чародеи и пр.) като минимум са демонизирани. Пример за демонизиран е Симон-магьосника. Друг пример е Елима-магьосника. Те двамата се ползваха от услугите на демоните. Че волята на демонизираните не е поробена, се потвърждава от факта, че Симон повярва в Христа. От неговата воля зависеше, на кого да служи. Доколко удачно беше неговото служение е друг въпрос. Факт е, че той бе в състояние да направи избор. Измамените са послушни на нечисти духове само теоретически, чрез демонизираните бесове се проявяват на практика. Сатана работи с тях отвън. Те получават информация, явявайки се проводници на бесовска сила. Встъпвайки в сътрудничество с демоничните сили, те рискуват да се окажат обладани, защото практикуващите демонизирани се демонизират все в по-голяма степен. Например екстрасенси постоянно се намират под вдъхновение на нечистите сили, които ги подбуждат да лекуват другите. Въпреки, че могат да се откажат от лечителство, често те не искат да го направят. Те трябва постоянно да отдават получаваната енергия – в противен случай им прилошава. До определено време могат да кажат не на нечистите духове, но настъпва момент когато вече не могат. Това е първия симптом на обладаност. Демонизираните са опасни за обществото, защото постоянно търсят нови жертви, над които да работят. Не само измамата и окултизмът водят към демонизация, но и греховете на безнравствеността. Чрез наркотици, алкохол и блуд хората стават демонизирани. Маниак-убиец обладан от желание да убива, човек става не изведнъж. Някога той е имал първо убийство, след което вместо разкаяние в него се е задълбочило желанието да убива. Демонизацията може да бъде придобита и унаследена. Придобита чрез лична окултна практика, обръщане към окултистите, чрез урочасване и вследствие на изгонване на бесове по небиблейски начин и унаследена: чрез проклятие върху семейството и чрез посвещение на прародителите в окултна практика. Демонизираният може да приеме истината, може да ѝ противостои, дори да пречи на нейното разпространение. Имали сме случаи, когато по време на евангелизация проповедници усещаха противостоене на такива личности.

ОБЛАДАНИ ХОРА

Обладаният е човек, чиято воля е дотолкова поробена от волята на нечистите духове, че той не е в сила да им противостои. Човекът е сътворен със свободна воля и макар че съгреша и продължава да греша чрез послушание на нечисти духове, неговата воля може да им се противопостави. Не е правилно мнението, че волята на всички невярващи е подчинена на дявола. Ако това беше така, земята щеше да се превърне в психболница. Само волята на обладаните е поробена от дявола. Веднъж ми се случи да говоря с един обладан, който разкри картината на станалото с него преди да попадне в психболница. Лекарят, за да установи диагнозата, му поставяше задачи, които болният трябваше да изпълни. Лекарят му каза: Върви по права линия. Човекът искаше да изпълни указанията, но бесът започна да плете краката му насам-натам, за да създаде впечатление за психически болен. На въпроса на лекаря човекът знае какво да отговори, но говори съвсем друго-против своята воля. Бесът всъщност говори вместо него. Човекът не иска всичко това, но нищо не може да направи. От двете личности, които живеят в обладания, доминираща се явява бесовската личност. Поиска ли той да се прояви – проявява се; не иска ли – не се проявява. Личността на човека може да се прояви само тогава, когато бесът благоволи да ѝ даде тази възможност. Иисус Христос при среща с обладаните не даваше на самите обладани заповеди какво да правят; Той говореше директно на бесовете и ги изгонваше. В обладаните бесовете живеят постоянно. Освен чрез демонизация до обладаност се достига и чрез приемане на т. н. двойник. Чрез познаване на сатанинските дълбини и изпълнение на дяволската воля човекът допуска беса в себе си и той (бесът) почва да се проявява. Степента на обладаност зависи от количеството на бесовете, както и от тяхната демоническа йерархия. За да се определи дали човек е обладан или не, служителят трябва да го покани на молитва. По време на молитвата като правило бесът се проявява. Човек може непроизволно да движи ръцете си, да върти главата си и пр. Понякога в корема му нещо сякаш се преобръща, блъска се, така че и другите го забелязват. При някои се разширяват очите, появява им се пяна по устата, други скубят косите си и вършат редица неадекватни действия. С една дума – реакциите могат да бъдат най-различни. В действията на обладаните се забелязват характерни прояви на даден вид животни-тяхната злост, хитрост, извратливост и по това да се познае родът на бесовете. Бесът може да се прояви при едно само присъствие на хора, в които пребъдва Светия Дух. В присъствие на Христос бесовете в

обладаните задължително се проявяваха. Също става и с бесовете в днешните обладани пред човек, в който живее Христос. Понякога обладаните избягват такива хора. В процеса на работата по освобождаването бесът може да даде вид, че е излязъл, а в същото време да се е притаил, особено ако е от лукав род. Обладаният може така да се помоли, че всички да се зачудят на неговата искреност и съкрушение. Но се моли не човекът, а бесът, който е в него. При това се моли не на Бог Отец, Син и Светия Дух, а на своя бог-сатана, наричайки го господ и бог. Той никога не споменава нито името на Иисус Христос, нито Неговата кръв, нито кръста, макар че не споменава и името на дявола, за да не се издаде. Самият процес на освобождаване трябва да се започне от отричане.

БИБЛЕЙСКАТА ОБОСНОВКА ЗА НЕОБХОДИМОСТТА ОТ ОТРИЧАНЕ

При работа с други душегрижители в църквите ми се случваше да изслушвам мнение, че няма библейска обосновка за необходимостта от отричане. Думата отричане плаши някои, възприема се като опит за добавка на нещо друго към спасението чрез вяра.

В различни исторически периоди евангелските доктрини се интерпретираха и се възприемаха различно. Имаше време, когато доктрината за спасение чрез вяра беше затворена; а доктрината за опрощаване на греховете-извратена, така че се стигна до индулгенции. Бог отново откри на хората тези истини, но имаше и има богослови, които им противостоят. Те не могат или не искат да ги възприемат и за мнозина до ден днешен се смята за дързост твърдението, че човек се спасява чрез вяра. Но за получилите това спасение всичко е просто и ясно – ако със сърцето вярваш, а с устата изповядваш Христа, ще се спасиш.

Истината за съразпятието в продължение на столетия не беше проповядвана. В борбата със старата си природа, в желанието за нейното обуздаване, хората стигаха до монашество и отшелничество. Но времето показва, че този път е неверен. Не да излезеш от света, а да запазиш себе си от него, оставяйки в него- това е правилното положение на християнина. За съразпятието започнаха да говорят много отскоро. И тази доктрина се възприема двояко. За едните като изход, възможност за пълна свобода в Христа, за другите-нещо странно, вложено в ушите им. Те задават с насмешка въпроса: Как е възможно да разпнеш душата си? Първите живеят и се радват, подобно на апостол Павел, тържесвуващ в Христа Иисуса, другите им завиждат без да вкусват от тази свобода.

Така и при проблема за работа с окултнообременени, така актуален днес: едни изследват дълбоко Писанието, търсейки истината, носеща живителен дъх за живот за страдащите и смърносен дъх за смърт за демоническия свят; другите пък в смъртоносната буква търсят буква-инструкция, където конкретно да е казано, че задължително трябва да се прави отречение от окултните връзки. Техният довод е: ако би било нужно това, Павел би го написал, както, например, написа за безбрачието. Трябва да признаем, че в резултат на техническия прогрес сега за християните съществуват много изкушения, които в периода на писането на Евангелията не съществуваха. Понякога служителят, загрижен от увлечението на християнина по развращаващи филми, се опитва да го убеди в тяхната вредност и в отговор чува: А къде е написано, че не бива да ги гледам? Увлечени от модата жени задават въпроса: Къде пише, че не трябва да се носи къса пола? Не ми се ще да прибегвам до такива примери, и ако го правя, то е само да убедя онези, които ме обвиняват в тенденциозно подбиране на места от Писанията за обосноваване на моята работа с окултнообременени: не на всеки въпрос Писанието дава конкретен отговор, обаче на всички въпроси там има отговори, които се формират при изследване на Словото, благодарение на откровения от Светия Дух за разбиране и прилагане на духа на Писанието в конкретните въпроси. В тази връзка ще се опитаме да анализираме как си служеха с Писанието Христос и апостолите. Държаха ли се те само за буквата и за строгия контекст или следваха определени духовни принципи. Цитирайки текстове от Стария Завет, Христос и апостолите често използваша откъси които по контекст се отнасяха за съвършено други събития и като че ли нямаха нищо общо с това, към което ги отнасяха сега. Изследвайки внимателно техните подходи, може да се направи извод, че за тях по важен беше духовния принцип. Тук не става дума за пренебрегване на контекста, а за подреждане на приоритети. Ако имаме пълна яснота в тези подходи, библейското обосноваване за работа с окултнообременени няма да попадне под никакво съмнение.

Един от фундаменталните изследователи на живота на апостол Павел – Ф.В.Фаррар разсъждава така по този въпрос: На пръв поглед той (Павел) се позовава на място (от Писанието-б.р.) независимо от контекста... Често той видимо обръща внимание само на думите от Писанието, придавайки им

решаващо значение, независимо от тяхното първоначално приложение (1 Кор.14:21; Рим.10:6-9; 1 Кор.15:45). Той приписва извънредно дълбока важност на това, което за обикновения читател може да се покаже като обикновен граматически обрат (Гал. 3:16) (Жизнь и труды святого апостола Павла; Киев, Богдана, 1994 г. стр.32.). Приёмите на апостол Павел при неговото използване на Светото Писание са винаги свободни в духа. Отнасяйки се към буквата на Писанието с голяма почитеност, той обаче обръща буквалния смисъл в служение на духовната мисъл. При всеки случай той представя надежен довод, на който и основава своето заключение и Светото Писание привежда като подкрепление за осветление на казаното (пак там, стр.36).

В своето обяснение на същността на проблема ще се опитам да се ръководя от същите принципи, разбирайки, че подходите трябва да бъдат крайно осторожни.

Има няколко глаголи, с които може да се означи процесът на отричането: да се отрека, да свидетелствам, да изповядвам, да противостоя. В разбиранията на повечето християни зад тези думи не стоят каквито и да е активни действия. Преди да разкрием активните действия, които предполагат тези думи, ще се опитаме да разгледаме въпросите: Не е ли достатъчна кръвта на Христос за разрешаването на всички проблеми? Не е ли достатъчно покаянието за пълна свобода? Предлаганата душегрижителска работа не е ли нещо наслоявано върху доктрината за нашето спасение? Искам да кажа че подобно поставяне на въпросите е неправилно в корена си, както и въпроса може ли да се изгуби спасението. Само поради дяволски неправилна постановка на въпроса (както в Едем: ...истина ли каза Бог, да не ядете от никое дърво в рая?) богословите се разделиха на два лагера, доказвайки едни на други може ли, или не може. И докато те доказват тезите си, загиват души, приели пасивната форма на своето спасение-веднъж спасен, спасен завинаги. Те успокояват по този начин своята съвест и продължават да грешат съзнателно, а би трябвало да разберат, че във всички места на Писанието, където се говори за спасение, Бог от Своя страна дава пълна гаранция за предлагано от Него спасение, от друга страна самият човек, получил спасение, трябва да го запази. Самият той трябва да върши своето спасение със страх и трепет. Пасивната част- приемане на спасението като Божи дар, активната-вършене на своето спасение. И двете са необходими, и двете се явяват условия на Бога при изпълнение на които можеш в края на краищата да се спасиш.

Предлагани варианти на душегрижителска работа, изразени с думите: свидетелство, отричане, изповядване, противостоене изразяват не пасивната част на нашето спасение, а активната. За нея понякога се проповядва: ...нашата борба не е против кръв и плът... ; ...облечете се във всеоръжието Божие..., а практика почти отсъства. Мнозина ли могат днес да кажат като Давид: Господ...учи ръцете ми на бой и пръстите ми на война (Пс.143:1)?

Доктрините за кръвта на Христа, за съразпятието, за кръщението не трябва да се смесват. Всяка истина работи в своята посока и в своята плоскост. Доктрината за Христовата кръв не може да служи на практиката на съразпятието. Кръвта и в Стария, и в Новия Завет е дадена като средство, което очисти геховете и скверните на плътта и на духа. Павел казва, че ние влизаме в светилището чрез кръвта на Христа, ...след като с поръсване очистим сърцата от лукава съвест... (Евр.10:19-22). Съразпятието е свързано с друга доктрина – за Христовото тяло, в което Той вложи нашата стара природа и я разпна. Глупаво е както да говориш, че Христовото тяло ни спасява, така и да питаш – не е ли достатъчно Христовото тяло за нашето спасение.

Апостол Павел разкри доктрината за освобождението на евреи-християни от Моисеевия закон. Той никъде не говори, че Христовата кръв освобождава от закона, че тя го умъртвила (ап.Павел) за закона. Трябва ли и него да упрекнем, че той принизява ролята на Христовата кръв, като не я прилага при обясненията за свобода от Моисеевия закон? Той като тънък познавач на тайните на Божието Царство си служи с пример за зависимостта на хората от брачния съюз, сравнявайки я със зависимостта на човека от закона Моисеев, който се явява съюз (завет) на хората с Бога (Рим.7 гл.). Освобождението за приели Христа Юдеи от свързаността им със закона ставаше чрез изповядването на факта, а не чрез кръвта на Христа. Юдеят трябваше не само да приеме смъртта си за закона чрез вярата в Христа, но и да изповядва – да се отрече от юдейската практика на обрязването (мнозина се обрязваха, ..за да не бъдат гонени за кръста Христов Гал. 6:12) и да свидетелства с думите си за своята свобода от закона. Свидетелството, изповядването и отричането в дадения случай трябва да бъдат активни.

Наблюдавайки как Бог извежда израилския народ от Египет и го въвежда в обещаната земя, намираме няколко форми на участие на самия народ в процеса на неговото освобождаване – от пасивна (пребъждане с вяра в покой при извършване на десетте знамения над Египет, наблюдението от страни на победата на Бога над фараоновата войска и на разрушението на стените на Йерихон) до активна: когато те се хванаха за мечовете и се биха с Амалик, унищожаваша Йерихон след рухването на стените, освобождаваха обещаната земя, очиствайки я от всичко заклето. В активната форма на освобождение ясно се вижда сътрудничеството на народа с Бога и извършване на победи чрез вяра в Него.

Това е пробраз на християнския живот, в който има пасивна част на спасение (пребъждане по вяра в Христа) и активна (...въоръжете се със всеоръжие Божие). Бог не иска Неговите деца да прибегват само до пасивната част на даденото от Него спасение. Христос казва: Аз...ви поставих да идете и да принасяте плод (Йоан.15:16). Думите: Тази е волята Божия: да бъдете осветени изразяват волята на Бога за активност на християните в извършването на собственото си спасение. Бог е предвидил няколко насоки за проява на човешката активност – борба със старата природа, борба с окултизма. За тази активност Бог предвиди за човека няколко посоки – борба със старата си природа и борба с окултизма. Борбата със старата природа не е лесна работа (вж. тема Ходене по духа), но ако човек е имал окултни връзки, тя се усложнява и затова са нужни допълнителни мерки в работата-развързване на тези връзки при едните (измамени и демонизирани) и разтрогване на брачния съюз с нечистите сили у другите (бивши обладани). Човекът, нуждаещ се от тези мерки, трябва да разбере каква е Божията воля, да приложи към нея своята воля чрез активно изповядване и свидетелство за вяра в силата на Христовата кръв и за своята принадлежност на Бога и отричане от окултно минало. Ето това е активно противостояне на нечистите сили: ...опълчете се против дявола, и той ще побегне от вас (Иак.4:7).

Ще разгледаме места от Писанието, разкриващи активна и пасивна форма на свидетелство, изповядване, противостояне и отричане.

СВИДЕТЕЛСТВО

Който вярва в Сина Божий, има свидетелство в себе си... (1 Йоан.5:10). При приемане с вяра на благодат в своето сърце, човек получава свидетелство за своето спасение. По-нататък той трябва да пребъдва в това свидетелство. Това не е бездействие, а пребъждане в покой чрез пребъждане в Христа. За активната форма на свидетелство е написано в Откровение: Те го победиха с кръвта на Агнеца със словото на своето свидетелство (Откр.12:11). Победилите активно изразяваха с думи своето свидетелство пред всички, към които ги изпращаше Бог, изпълнявайки указанията на Христа: ...идете по цял свят и проповядвайте Евангелието на всички твари... (Мк.16:15). На младия Тимотей Павел е написал: ...не се срамувай от страданията на Господа нашего ИИисуса Христа...а стани участник в страданията за благовестието Христово... (2 Тим.1:8), тоест със свидетелството си спасявай другите.

ИЗПОВЯДВАНЕ

...защото ако с устата си изповядваш Господа Иисуса, и със сърцето си повярваш, че Бог го възкреси от мъртвите, ще се спасиш (Рим.10:9). Такова изповядване се отнася към личното спасение. Веднъж изповядал Христос като личен Спасител, християнинът пребъдва и по-нататък в изповядване, че Христос продължава да бъде личен негов Спасител. Това е пасивната форма на изповядване. Активната форма е отразена в Евангелие от Матей: И тъй, всеки, който Мене признае пред хората, ще призная и аз него пред Моя Отец Небесен (Мт. 10:32).

ОТРИЧАНЕ

В Послание към Тимотея Павел пише за хората от последното време: ...които на глед имат благочестие, но от силата му са се отрекли (2 Тим.3:5). Пасивната форма на отричане е изразена в отсъствие на причастност към благочестието, вследствие на което у човека остава само вида на благочестието. Силата на благочестието липсва. Пасивното отричане от Бога го извършиха израилтяните, които престанаха да слушат Божиите думи, станаха безразлични към Него и се предадоха на служение на други богове. Окултно необременен човек със самото си идване при Бога свидетелства за отричане от сатана и от всичко дяволско, което имаше в неговото минало. Самият

факт, че човек престава да бъде послушен на дявола се явява отричане от него в пасивна форма. Това става без заявление пред сатана и без отричане в подробности. При активната форма на отричане човек не само престава да се подчинява на волята на дявола, но открито и демонстративно изразява противоположна воля. Израилтяните предадоха Исуса и се отрекоха от Него ...пред лицето на Пилата, когато той бе решил да Го пусне (Д.А.3:13). Отричането тука беше процес, в който се изрази волята на народа под формата на изявление, че те не Го искат (...кого от двамата искате да ви пусна? Те отговориха: Варава) и искане (...да бъде разпнат). Петър се отрече от Христа и под клетва заяви, че не Го познава. В тези примери е показано отричане не от дявола, а от Бога. Важно е да видим самата методика на акта на отричане. Тя се вижда от Христовото противопоставяне на дявола по време на изкушението Му в пустинята. Христос се отрича от всички предложения на сатана, изразявайки Своята воля в активна форма. Неподчинението на сатана беше изразено словом и на дело. Ония, които признават само пасивната форма на отричане от дявола чрез покаяние пред Бога и по-нататъшно послушание на Неговата воля и считат за излишна активната форма на отричане, как ще обяснят употребата ѝ от Христос, пребъдващ в това послушание, по време на атака от страна на дявола?

В духовния свят съществува закон за зависимостта на действията на духовните личности от действията на човека. Христос разкри този закон: ...който се отрече от Мене пред човеците, и аз ще се отрека от него пред Моя Отец Небесен (Мт.10:33). Ако Бог се отрича от човека, когато човек се отрича от Него, то и сатана трябва да се отрече от оня, който явно и открито се отрича от него. Благодарение на активното Христово отричане, сатана трябваше да Го остави на мира. Бог принуждава сатана да се откаже от всеки човек, отрекъл се от него в активна форма, защото сатана няма право на него. Оттук следва, че активната форма на отричане е победоносен елемент в противопоставяне на дявола, което завършва с неговото отстъпване: ...и той ще побегне (Иак.4 гл.). Именно активна форма го кара да отстъпва, лишава го от власт, сила и влияние.

В освобождаването е важно не названието на процеса, а крайния резултат, достигнат благодарение на правилната методика. Между думите на Христа прощават ти се греховете и стани и ходи е трудно да се намери взаимовръзка, ако не осмислим дълбоко процеса, произведен от Самия Бог в човека, към когото бяха насочени тези думи. Така и думата отричане като название на процеса е възможно да звучи за скептиците също така, както за фарисеите звучаха богохулните думи на Христа. Те можеха да признаят процеса, произведен от Христа, но в тяхното разбиране на доктрината за опрощаване на греховете не се вписваха Неговите думи прощават ти се греховете. За самият болен и едните, и другите думи означаваха едно и също-освобождаването от болестта. Чрез обяснение на смисъла и значението на думите отричане, свидетелство и изповядване в активна и пасивна форма направихме опит да разкрием смисъла на думите: Опълчете се против дявола, и той ще побегне от вас.

ПРАКТИЧЕСКИ АСПЕКТИ ПРИ РАЗВЪРЗВАНЕТО НА ОКУЛТНИТЕ ВРЪЗКИ

Първото, което е необходимо за началото на работата е ясно свидетелство, че сме длъжни да помогнем на нещастния човек, който е под окултна зависимост. Ако нямаме такова свидетелство, безсмислено е да започваме работа.

Процесът на освобождаване трябва да започне с дължимата молитвена подготовка. Първо трябва да помолим Бога да ни очисти и да ни подготви-това е крайно необходимо за такава работа: Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен, за да ни прости греховете и ни очисти от всяка неправда (1Йоан.1:9). ...Защото, ако нашето сърце ни осъжда, колко повече Бог, понеже Той е по-голям от нашето сърце и знае всичко (1Йоан.3:20). Другата молба към Бога е за защита чрез кръвта на Христос – както за самите нас, така и за нашите семейства и Църквата от въздействие на демонични сили. Нашата защита е нашата чистота чрез поръсване с Христовата кръв: ..нека пристъпваме с искрено сърце, при пълна вяра, след като с поръсване очистим сърцата от лукава съвест... (Евр.10:22). Ние имаме право да се молим Бог да поръси най-близките ни, така както Йов се молеше за близките си.

Третата молба е Бог да ни надари с особена мъдрост, да ни даде Духа на премъдростта и откровението. Това е необходимо, за да не бъдем излъгани от нечистия дух в най-сложните ситуации. Ние встъпваме в борба с духовния свят, който е изтънчен в лъжи и измами. Никога не трябва да

допускаме мисълта, че много знаем, много разбираме и е невъзможно някой да ни измами. Не трябва да разчитаме на своите сили.

И още една молба дължим на Бога – за реално лично възприемане с вяра на факта за надаряването на Църквата с власт за настъпление срещу цялата вражеска сила. Учениците, изпратени от Христа на мисия, имаха власт над демоните и това ги радваше. Иисус пък им каза: ...обаче не се радвайте на това, че духовете ви се покоряват; а радвайте се, че имената ви са написани на небесата (Лк.10:20). Беше ли за учениците реалност твърдението Му, че техните имена са написани на небесата? За Всезнаещия Бог беше реалност, но тъй като разговорът ставаше преди победата на Голгота, учениците не можах да повярват и да се зарадват на това. И само след Христовото възкресение очите им се отвориха за онези истини, които Той им говореше. Когато те повярваха, че имената им са записани на небесата, тогава то стана реалност за тях. Христос им говореше за това пророчески. А власт да настъпват на змии и скорпии и на всяка вражеска сила беше дадена пророчески не само на учениците, но и на всички, чиито имена са написани на небесата-тоест на цялата Христова Църква. Съществуват много различни мнения по въпроса за надаряване с власт. Едни, без всякакви основания, си въобразяват, че са особени, призвани за работа по освобождаване на душите от нечисти духове. Те създават около себе си атмосфера на тайнственост, за да, както каза един такъв освободител, не изгубят сила. Или пък обратно-широко рекламират работата си, което практически е имитация на освобождение и по такъв начин си правят име. Други пък считат, че власт за изгонване на бесове беше дадена само на учениците и в наше време дори не бива никой да вниква в тази сфера.

Тази работа не е за престиж. Тя е много тежка и не всеки иска да я върши. В зависимост от духовния ръст, от степента му на разбиране за необходимостта от провеждане на тази работа, от способността на вярата му да приеме обещанието за надаряване с власт, служителят може да пристъпи или пък да не пристъпи към изпълняването на тази мисия.

Още един важен детайл: никога не бива сам да дириш обладани – нека Бог да ги доведе. Защото може да се увлечеш и да загърбиш основното си дело-благовестието и спасението на душите. Пък не и с всеки обладан (както и не с всеки демонизиран), потърсил помощ, трябва да започваме работа. Най-напред е необходимо да изясним какво дири този човек: дали избавление от беса, който го е измъчил, или спасение от греховния живот. След изгонване на беса от човек, който не пребъдва в Христа, бесът може отново да се върне със седем по-зли от него. Затова не бива да вършим работа напразно. Трябва да съумеем да разберем от Бога ли е изпратен този човек или натрапван от сатана, за да ни отнеме времето.

Когато се обръщаме в молитва към Бога (с отворени очи) за помощ при поставяне на диагноза, трябва да го помолим, Той да забрани на дяволските сили да се проявяват в пълна мяра, защото не знаем докрая с кого имаме работа. За нас е нужна информация от човека като автентична личност и проявата по това време на бесовската личност не е желателна. На Христос не се налагаше да разпитва обладания, Той знаеше всичко за него. Ние пък можем да получим информация само чрез изследване. Ще се наложи да задаваме въпроси, за да узнаем с какво се е занимавал този човек от рождение до срещата с нас. Понякога сатана притъпява паметта на човека и той може да не си спомни най-важното. Затова с насочващи въпроси трябва да изявим целия багаж на окултната му обремененост. при непълно излагане на фактите има опасност работата ни да се окаже неплодотворна и пак да ни се наложи да се връщаме към доизследване. Трябва да разпитаем дали са се занимавали с окултни практики неговите родители и прародители (Мк.9:21). Христос разпитваше бащата на юношата не затова, че не знаеше откога е обладан неговия син, а за да ни предложи методика за работа. Ако човек не може да изложи цялата картина на своите мерзостни грехове и ние разберем, че процесът на изследване не е завършил, трябва временно да прекъснем работата. Трябва да дадем възможност на човека да пребъде в пост и молитва, включвайки и Църквата, особено които са запознати добре с тези въпроси.

Самият процес на освобождение трябва да започнем с проповед за свобода в Христа: Дух Господен е върху Мене; затова ме помаза да благовестя на бедните, прати ме да лекувам ония, които имат сърца съкрушени, да проповядвам на пленените освобождение, на слепите прогледване, да пусна на свобода измъчените... (Лк.4:18). Това са пророчески думи за земната мисия на Христа. На пленните освобождение... – измамен ли е човек, демонизиран или обладан – той е пленник. На такива

хора трябва: ...да отвориш очите им, за да се обърнат от тъмнина в светлина и от властта на сатаната към Бога, та чрез вярата в Мене (Христа) да получат прошка на греховете и наследство между осветените (Д.А.26:18). Основа на успеха в работата по освобождаване на пленения е неговата вяра в избавяващата сила на Христа. Обладаният обезателно трябва да повярва в Исус Христос като личен Спасител. Не успеем ли да убедим страдащия в тази истина, работата ще бъде напразна. Всички други варианти на освобождаване, неосновани върху проповедта за Христа са нездрави. Думите Да лекувам ония, които имат сърца съкрушени потвърждават, че приемането на Христа трябва да бъде съпроводено от съкрушение на сърцето за своите грехове и от разкаяние за извършеното.

РАЗТРОГВАНЕ НА ОКУЛТНИЯ ДОГОВОР (ОТРИЧАНЕ)

Отричането се извършва чрез заявление по адрес на невидимите демонични сили. В някои Църкви то се извършва по време на молитва към Бога, което е неуместно. То включва в себе си три основни момента: *Първи* – заявление, адресирано до сатаната за разтрогване на всички окултни връзки, намерили място в живота на човека. *Втори* – молитва към Бога с разкаяние и молба за разкъсване на тези договори и по-нататъшна защита. *Трети* – ходатайствена молитва на свещенослужителя. Ще се опитам да обясня такъв подход към работата. Ако ние пожелаем да прекъснем отношенията си с някой човек, трябва да го кажем непосредствено на него, а не на някой друг. Не е логично, човек, през целия си живот сключвал договори със сатана, за тяхното разтрогване да заявява на Бога. Тук в никакъв случай не става дума за някаква молитва към сатана или пък диалог с него, става дума за заявление към демоническия свят, което е един обезоръжаващ го факт.

Християните познават само една форма на обръщане към духовния свят-молитва. Тука ги грози първата опасност: обръщайки се към дявола по навик да кажат: Господи. Това не трябва да става в никакъв случай. На сатана трябва да се заявява седнал или прав, но на колене – никога. Не бива да се страхуваме да заявяваме на сатана. Христос не говореше просто в пространството, а заявяваше конкретно по негов адрес. В християните трябва да има разбиране за реалността на сатанинското присъствие: както присъства Христос, така присъства и сатана. Апостол Павел, обръщайки се към духа в прорицателницата, концентрира своето внимание върху него, непосредствено към него се обърна и му заповяда да излезе. Ако Павел се бе обърнал към жената или пък бе започнал да се моли, нищо нямаше да стане.

Отричането ще бъде действено, когато човек се отнася към това с пълна отговорност и заявява на сатана с негодуване и ненавист. Тази ненавист е обоснована: Аз ли да не мразя ония, които Тебе мразят, Господи... (Пс.138:21). Ние имаме право и сме длъжни да ненавиждаме грях и нечистите сили. В демоническия свят в това време се извършва силно поражение. Думите на нашето отричане са своеобразен документ за духовния свят, който се явява израз на нашата воля. Той анулира всички нишки, които свързват човека с дявола. Когато човек, отричайки се, преброява всичко, което го свързва със сатана, всяка от тези нишки се прекъсва. Понякога поради здравата свързаност, обремененият не е способен сам да произнесе отричането. В такъв случай думите на отричане произнася свещенослужителят, а отричащият се повтаря след него. Желателно е да се запишат всички точки, по които трябва да се отрече страдащият, за да не се бърка в момента на заявлението. Самото то може да изглежда примерно така: Сатана, в този час ти заявявам, че категорично се отричам от всички връзки, които съм имал с тебе през целия си живот. Аз се отричам (например) от обръщането към екстрасенс (в тази година, в този град) и заявявам, че договорът, сключен с тебе разтрогвам. Отричам се също и от обръщението към гадателката (година, време, място) и заявявам, че този договор е вече недействителен. Отричам се (например) от занимания със спиритизъм, магия, астрология. И така нататък – по всеки факт на окултната практика. Накрая трябва да заяви за своето отричане от всичко, което е забравил. Заявлението завършва със следните думи: Аз ти заявявам, сатана, че ти ми стана мерзък и противен и повече не искам да имам с тебе никаква работа. Моето тяло и душа сега изцяло принадлежат на Христа. И сега аз, в името на Исуса Христа ти заповядвам, сатана, веднъж завинаги да ме напуснеш. Не смей да докосваш нито тялото ми, нито душата ми. Всеки договор и всяка връзка с тебе са разтрогнати веднъж завинаги. Това е. Всички тези думи трябва да бъдат дълбоко осъзнати и изречени с тежест, иначе това ще бъде просто заклинание. Дяволът отстъпва, защото тези думи го поразяват в главата.

Най-лесно става отричането при измамани хора. При демонизираните нечистият дух може да се опита да попречи, докато при обладаните отричането никак не е лесно. Нечистият дух може да скове устите им, да крещи или пък да се нахвърли върху служителя. Затова е крайно необходимо да разбираме истината за силата на словото (вж. гл. Силата на словото), за да ползваме думите като оръжие, което ще накара беса да замълчи и да ни се подчини.

Ако бесът се проявява чрез обладан, говори чрез него, тоест има власт над неговото тяло и уста възможно е процесът на освобождаване да продължи няколко часа или пък няколко дни. Заповедите към нечистия духе трябва да се редуват с молитви. Работата следва да продължи дотогава, докато Сам Бог не подскаже края ѝ. Ако стане така, че вие се борите почти денонощие и вече съвсем сте се обезсилили, помолете се Бог да спре процеса и да забрани на беса да се проявява. През периода на почивка може да се анализира и осмисли работата.

Ако след първата заповед в името на Христа бесът продължи да се проявява, тя трябва да се повтори още веднъж. В случай че отново е безуспешна, трябва да се застане в молитвено противостоене, очите по това време да са отворени за да виждате обладания. С времето може да се забележи отслабване на съпротивлението. Ако процесът неотклонно върви към победа, той може да се усили като към молитвата и заповедите се прибавя и четене на стихове за победата на Христа (например 2 гл. от Послание към колосяни). Процесът може да протече например така: служителят заповядва, другият на невисок глас чете съответстващите места от Писанието, а останалите се молят. Когато авторитетно напомняме на нечистия дух за кръвта и за победата на Христа, тези думи поразяват беса. Нашата позиция се утвърждава, а неговата отслабва. Четенето на тези места повдига авторитета на Словото, от което той много се страхува.

В борбата на Израила с Амалик голяма роля играеше молитвата. Израилтяните дотолкова бяха разбрали значението ѝ, че поставиха до Моисея двама човека за да държат изправени уморените му ръце. Когато ръцете на Мойсей се отпусаха, превес вземаше Амалик и обратно. В Амалика е отражение на сатана и неговата йерархия, с които Господ воюва от рода в род (Иzx.17:16). При това оръжието за борба – молитвата не се е променило. Може би ще се наложи някой да стои с часове в молитвено противостоене.

Напълно е възможно Бог да допусне и друг вариант: отначало чрез молитва ще изтощи и ще обезсили беса и после заповедите ще го прокудят окончателно. Добре е в такъв тежък случай и обладаният да бъде научен вътрешно да противостои, да се моли за своето собствено освобождение. След освобождението си бивш обладан разказваше, че когато бесът крещял и се нахвърлял върху братята, създавайки впечатление, че действа самия обладан, човекът през това време всъщност е противостоял, молел се е. Но властта на беса е била толкова силна, че той е правел с тялото на човека каквото поиска. Само благодарение на противостоенето на братята и на самия обладан тази власт отслабнала и в края на краищата жертвата била избавена.

Бог може да допусне бесът да се повинува само на някои заповеди, които като че ли не определят изхода на работата. Той може да изпълни заповед да се изправи, да вдигне или да свали ръка на човека и въобще да не се подчини на заповедта да остави жертвата. Бог допуска такива случаи, за да укрепи вярата на онези, които привеждат работа. Виждайки отначало дребните успехи, те се утвърждават във вяра в силата на Христовото име, в това, че победата е неминуема. Трябва да помним, че Бог има за цел не само да освободи човека, но и да ни научи на практически начини за борба, затова трябва да бъдем внимателни, та от всичко да извлечем необходимите уроци. Ако извлечеш скъпоценно он нищожно, ще бъдеш като Моите уста (Иер.15:19).

Може би ще се наложи да забраним на беса да прорицава. Случва се, че още в началото на работата бесът започва да се възмущава: Кой си ти, че дойде да ме гониш? Аз те знам, ти си такъв и такъв, правил си това и онова. Бесът има за цел да ни обвини в грехове, които Бог вече ни е опростил, за да ни отнеме почвата под краката ни. Това, че той знае нашето минало, не бива да ни учудва. Важното е да няма законно основание да утвърждава, че в нашия живот има нещо нечисто. Ако той повдига опростени грехове, трябва да се защитим с кръвта на Христа и да му забраним да говори.

От беса не бива да се приема никаква информация. Това може да се окаже хитра уловка и да провали цялата работа. Ако бесът вземе да ни учи какви мерки да предприемем, та той по-лесно да напусне обладания (да отворим прозореца или вратата, или пък да сложим Библия върху главата на ж

ертвата, не трябва да приемаме неговите съвети. Бесът иска да му повярваме, обаче това може да завърши лошо.

Не трябва да мислим, че ако след заповедта бесът хвърли обладания на пода, раздруса го или пък извърши друго действие, това е верен знак, че нечистия е отишъл. В процеса на самата борба бесът може да се проявява най-различно, но не винаги напуска жертвата с външни прояви.

След отричане (а за обладани и изгонване) човекът трябва да се помоли за опрощаване на греховете на мерзост, които бяха преброени при отричането. Обикновено ако човекът до отричането не можъл да се моли, то след него сърцето му се отваря за молитва. При някои чрез тази молитва се извършва и покаяние, и новораждане, ако това не е станало преди. Това е моментът, когато човекът преминава от властта на сатана към Бога.

След това служителят трябва да извърши молитва на благословение: може с полагане на ръце. След молитвата е нужно да се честити освобождението на изстрадалия, да се утвърди той във вярата и да му се предложи той да благодари Богу.

Веднъж при посещение в дисциплинарната рота се запознахме с един млад човек, който беше сатанист от две години. Той признаваше за свой бог Луцифер и по неговите думи от службата си на него е получил много. На евангелизационно служение, заедно с други войници, той се покая, но сатана продължаваше да го посещава и да го мъчи. Обяснихме му за необходимостта от разтрогване на договорите с дявола. По време на отричането се усещаше особено напрежение, а след това той седеше неподвижно. Ние го попитахме какво става с него. Той отговори: Нещо си отиде от мене. След това сатана повече не го безпокоеше.

Такъв човек не бива да се оставя без внимание и в бъдеще. Трябва да се наставлява: ...недей греши вече, за да те не сполети нещо по-лошо (Йоан 5:14). Прочетете и други стихове: Когато нечистият дух излезе от човека, минава през безводни места, търсейки покой и не намира... (Мт. 12:43). Нечистите духове, излезли от обладания, отново изпитват желание да намерят покой в човешко тяло. И в това се вижда подправка на дяволския свят под действията на Бога. Както Христос желае да сътвори в човека своя храм и да вечеря с него (Откр. 3:20), така и нечистите духове търсят хората, в които да сътворят своята вечеря. Тези текстове трябва да се прочетат на освободен човек, не за да се усъмни в своята свобода, а напротив-да се утвърди във вярата и да бъде предпазен от лекомислено безгрижие, което може да се окаже пагубно.

И още за едно трябва да предупредим освобождения: ако ще има прояви на демонически сили отвън, той не трябва да се смуцава и да се съмнява. Ако загуби увереността в свободата си, това ще даде юридическо основание на нечистите духове да действат по-нататък-да посягат върху мисленето, тероризирайки го: Ти не си свободен, въпреки че се молеха за тебе, виждаш какво става с тебе, сега вече изход няма и пр. В такъв случай човек трябва да противостои с твърда вяра и нечистия ще си отиде. Вярата ще определи изхода на делото (Як. 4:7; 1 Петр. 5:8-9). В книгата на пророк Авакум е написано: ...праведният чрез вярата си ще бъде жив (Ав. 2:4). Както в началото на процеса човек вярваше, че Христос може да го освободи, така в края на процеса трябва да вярва, че е свободен и никой няма да отнеме неговата свобода, защото тя е основана не на човешки усилия, а на победата на Христа над дявола. Както и да се опитва дяволът отново да пороби човека, противостоещото с вяра прави това поробване невъзможно. Ако пък освободеният се започне да се съмнява, сатана отново ще вземе власт над него. Понякога става така, че човекът има пак (по незнание) съприкосновение с демоническия свят – чрез суеверие, чрез някакъв обряд на традиционни религии или нещо друго, което му се вижда безобидно, но всъщност има окултна основа. В такива случаи демоническите атаки отвън пак могат да се подновят. Тогава пак трябва да проведем отричане от новите окултни дела. Във всеки конкретен случай душегрижителят трябва да изясни конкретна причина за рецидива-грех на мерзост ли е това, или отслабване на вярата и в съответствие с извода да действа-да провежда ново отричане или да утвърждава човека във вяра, а може би и едното, и другото.

ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ ЗА ОПАСНОСТИ

Освобождаване на обладани не бива да се провежда в присъствие на деца, невярващи хора и демонизирани. Боязливите вярващи също ще сторят по-добре, ако стоят настрана от тази работа. Онези братя, които искат да присъстват на освобождаването, трябва сами да са свободни от всякакви грехове, защото съществува опасност от преминаване на нечистите духове в нечистите

съдове. Например веднъж присъстваше един християнин, криещ блудодеяние. В друг случай присъстваше човек, намиращ се под влияние на измамливи духове. Изходът и при двата случая беше еднакъв-бесовите преминаха в тези хора и се наложи да се провежда процес на освобождение и при тях. Имаше и други подобни случаи.

Когато Бог освободи обладан чрез наше участие, трябва да бъдем внимателни, за да не се възгордеем. Ако присвоим за себе си славата от резултата на Божията работа, има голяма опасност сами да попаднем в блатото, от което вадемме другите. По-добре е да благодарим на Бог, че сме излезли цели и невредими от битката. Веднъж преживели такава битка за освобождаване на обладан, едва ли ще кажем: Следващият, моля!. По-скоро ще искаме да ги избягваме. И все пак, ако Бог ни изправи пред друга подобна работа, макар и с нежелание, трябва да я вършим. Но да я вършим само поради съзнание за необходимостта, да не се увличаме с нея. Ако пък някой постоянно иска да гони нечисти духове- той вече е измамен. Трябва да не се разпространява мълва за нашите успехи в тази област. Дори в Църквите има лекомислени хора, които търсят подобни сензации за разговори. Не приемайте овации. Друга работа е, ако заедно с онези които имаха молитвено участие в работата кажете: слава Богу, Бог чу нашата молитва.

Опасно е да провеждаме работа по изгонване от човек, който е само демонизиран. Можем съществено да влошим неговото състояние, даже да го направим обладан, ако той повярва, че в него има бяс. Човек е по-склонен да вярва, че е обладан, отколкото, че ще изгонят от него беса. Много е опасно, когато тези неща се бъркат. Обладаният не може да се освободи сам, демонизираният може, защото волята на последния е свободна и той може да противостои. Нашата работа е да помогнем да се освободи от окултна обвързаност чрез отричане и да го укрепим във вярата.

Някои мислят, че ние можем да завързваме сатана. Но никъде в Свещеното Писание не виждаме нито Христос, нито апостоли да завързват дявола. Христос ще го свърже, когато му дойде времето. Да свързваме сатана с думите свързвам те и да го изпращаме в ада – никой не ни е дал право. А онова, което не ни е дадено, не бива да го правим. Да забраняваме в името на Христа ни е дадено, да изгонваме-също, но да свързваме – не. Някои практикуват връзване на териториални духове. Никъде Христос, влизайки в някое селище, не започна да свързва обитаващите го духове

Някои смятат, че ние имаме право да изгонваме бесове и да ослепяваме противниците на Словото. Това не е основано на Свещеното Писание. Веднъж на стадиона по време на проповед на Райнхард Бонке един измамен започнал да благовества на някакъв младеж. И когато младежът отказал да повярва в Христа, о ня му казал: Да те ослепи Господ. Младежът се смутил и застанал объркан. Добре, че наблизо се оказал пастор, който мъдро неутрализира обстановката. Ние имаме указание от Христа да благославяме, а не да проклинаме.

Някои практикуват противостоене на времето. Но никой освен Христос, който имаше власт над стихийните, не е успял да управлява времето. Апостол Павел по време на много стихийни бедствия понасяше всякакви теготи, често с опасност за живота, но никога не се противопостави на стихията: нито свързваше бурята, нито забраняваше на слънцето да го пече.

Трябва да предупредим още за една опасност. Някои гонят дух на гнева, други на гордостта и пр. Отначало трябва да изясним какво значение има дума дух в Свещеното Писание. В едни случаи под дух се разбира самостоятелно безплътно същество (бес, демон, нечист дух, зъл дух(Д.А. 19:15; Лк.8:27-30; Мк.3:11), в други случаи се говори за дух като вътрешно състояние на човека – неговата същност и индивидуалност (Рим.11:8; Лк.1:17; Осия 4:12). Освен това се говори и за духа на времето, тоест обща духовна характеристика на една или друга историческа епоха (1 Кор.2:12). Ние не си поставяме за цел да правим дълбок богословски анализ на понятието дух, защото на това са посветени много трудове (Ключевые понятия Библии К. Барнуел и соавторы, Изд. Санкт-Петербург, серия Библия для всех, 1996 г, стр 48-64,122-128). Там, където под дух се разбира зла личност е необходимо противостоене, там където духът е същност на вътрешното състояние на човека, за неговата натура, е необходимо да го ориентираме за пътя на съразпятието и ходене по духа. А където се говори за духа на времето би било редно да си изясним нашето отношение към това време. С една дума при всяко дело се изисква здравето на Божията истина, защото усилни времена вече са настъпили (2 Тим.3:1-9). Думите на апостол Павел към Тимотей (1 Тим. 4:15) са актуални и днес.

7. ИЕРАРХИЯ НА ДУХОВНИЯ СВЯТ

Под Божие водителство и ръководство в изследването на Писанието, изявявайки скрити на пръв поглед места от Библията, говорещи за делата на тъмнината, ни се отдаде да съставим ориентировъчна схема-карта, която включва спектъра на духовната сфера, заобикаляща този свят. Тази схема не е догма, а само един опит да се систематизира пряката и косвена библейска информация по този въпрос.

СЕКТОР 1

ХРИСТОС, КОЙТО Е НАД ВСИЧКИ БОГ (Рим. 9:5)

Планината Сион (Ис. 33:20; Евр. 12:22-24; Авдий 1:21)

Новият град Ерусалим, Христовата Църква (Откр. 21:2; 1:27)

...и Го постави от дясната Си страна на небесата (Ефес. 1:20)

...по-горе от всяко началство и власт, сила и господство, и от всяко име (Ефес. 1:21; 2:5-6)

...Който е глава на всяко началство и власт (Кол. 2:10, 15)

...отне силата от началства и власти...и възтържествува над тях (Кол. 2:15)

А Бог на мира скоро ще съкруши сатана под нозете ви (Рим. 16/20)

И в оня ден Господ ще посети вишнето воинство (Исая 24:21)

И ще изтлее цялото небесно воинство, и небесата ще се свият като книжен свитък; ...защото мечът Ми се опи на небесата (Исая 34:4-5)

Защото Той трябва да царува, докато тури всички врагове под нозете Си (I Кор. 15:25)

Защото нашата борба е...против началствата, против властите, против светоправниците на тъмнината от тоя век.. (Ефес. 6:12)

СЕКТОР 2

ПЛАНИНАТА НА ИСАВ (Авд. 1 :21)

... Вавилон великий, майка на блудниците и на земните гнусотии (Откр. 17:5)

ПОКРИВАЛО

...и върху тая планина ще унищожи покривалото, що покрива всички народи (Исая 25:7)

Ти превърна града в грамада камъни, твърдата крепост- в развалини....во веки няма да бъде възтановен (Исая 25:2)

Защото ръката на Господа ще почива върху тая планина... ще събори, ще свали крепостта с твоите високи стени, ще повали наземи, в прах (Исая 25: 10-12)

СЕКТОР 3

САТАНА – ДЯВОЛ

Н А Ч А Л С Т В А (Ефес. 6:12)

Там, където е престолът на сатана (Откр. 2:13)

... сатанинско сборище (Откр. 2:9)

...Голям червен змей, със седем глави и десет рога, а на главите му седем корони;... големият змей, древният змей, наричан дявол и сатана (Откр. 12:3, 4, 7, 9)

баща на лъжата, човекоубиец (Йоан 8:44)

Денница, син на зората (Исая 14:12-15; II Кор. 11:14)

Противникът (Зах. 3:1; I Петр. 5:8)

Измамник (Откр. 20:10)

Клеветник (Откр. 12:10)

Изкусителят (Мат. 4:3)

Лукавия (Мат.6:13)

Князът на тоя свят (Йоан 12:31)

Богът на тоя век (II Кор. 4:4)

Князът на въздушната власт (Ефес. 2:2)

Биде хвърлен в огненото и жупелно езеро (Откр. 20:10)

СЕКТОР 4

Д Р А К О Н

СЕКТОР 5**ЛЪЖЕПРОРОК****В л а с т и**

Политическа, икономическа

вселенска изпълнителска

власт (Откр. 13:1-10)

-Авадон, Аполион (Откр. 9:11)

-Въстанието на Каин (Бит. 4:8)

-Убийството, извършено от Ламех - Линия на Каин- езичество, лъжа, отдалечаване от Бога(Бит.4:16)

-Всичките им сърдечни мисли бяха

зло във всяко време(Бит. 6:5)

-Хам въстана срещу баща си (Бит. 9:22)

Превъзнасяне на хората срещу Бога тяхната религия (Изх.7:11)

(Бит. 11:4)

-Кедорлаомер (Бит. 14:17-18) -Телецът и поклонението му

(Изх. 32:8)

-Тогава се възцари над Египет нов цар

(Изх. 1:8)

-Пророчество за фараона (Иезек. 31, 32 гл.)

-Фараонът – крокодил (Иезек. 29:3-5)

1. Астарта-сидонски бог

-Навуходоносор (Дан. 4:28)

-Четири звяра (Дан. 7:4-7)

2. Хамос-моавски (3 Цар.11:33)

-Тревогата на Ирод (Мат. 2:3)

3. Гад (Ис.65:11)

-Избиването на младенците (Мат. 2:16-17)

4. Дагон филистимски

-Зверското убийство на Христос

(Мт. 27:26-35)

5. Ваалверита-финикийци,

-Въстание на религиите и царете -

Пилат, Ирод

6. Веелзевул акаронски

-Римските царе срещу църквата,

инквизицията

7. Княз персийски

-Воинстващият атеизъм-

лъжеучения и власт

8. Молох (Лев.18:21; 3 Цар.11:33)

9. Сукот-Бенот-вавилонци

-...лукави човеци и измамници ще

напредват в злото (II Тим. 3:13)

10. Нергал-кутийци

-Седемте глави са седем хълма... и седмина царе

(Откр.17:3-10)

11. Ашима-ематци

-Дадени му са престол и власт(Откр.13:7)

-Война (Откр. 19:19)

12. Адрамелех и Анаме

лех-сепарваимци

Нечисти духове от устата на звяра (Откр. 16:13)

ЗВЯР**В л а с т и**

Религиозна власт-

езичество

-...ще бъдете като

богове... (Бит. 3:4-5)

-Едем, новата религия (Бит.3:4)

-Езичество, лъжа, отдалечаване от Бога(Бит.4:16)

-Разврат (Бит.6:5)

-Вавилон (Бит.11:4)

-Египетските магьосници, чародеи и

тяхната религия (Изх.7:11)

-Телецът и поклонението му

(Изх. 32:8)

-Не бива да се намира у тебе

предсказвач (Втор.18:9-14)

Езически богове:

(4 Цар.23:13)

халдеи (Съд.8:33)

(4 Цар.1:2; Лк.11:15)

(Дан.10:13)

(4 Цар.17:30)

(4 Цар. 17:30)

(4 Цар.17:30)

(4 Цар.17:31)

13. Велиар (2 Кор.6:15)
Отива в погибел (Откр. 17:11; 19:20; 20:10)

14. Артемида Ефеска
(Д.А.19:24-27)

15. Юпитер и Мер- курий (Д.А.14:12)

СЕКТОР 6

АНТИХРИСТ

16. Нево (Ис.46:1;
Иер.48:1)

...Когато Господ Исус ще убие с дъха на

17. Ремфан (Ам.5:26)

устата Си и ще изтреби с явлението на

18. Римон сирийски

пришествието Си (II Сол. 2:8)

(4 Цар.5:18)

-Иде антихрист (I Йоан 2:18)

19. Тамуз (Иез.8:14)

-Човекът на греха, синът на погибелта (II Сол. 2:3-9)

20. Лъжепророци

-Осмият цар, който е от седемте (Откр. 17:11)

(Иер.14:14; Мт.7:15-20; 24:24; I Йоан.4:1-

3)-Перун, Тангра, Буда Кришна и пр.

СЕКТОР 6.

ЛЪЖЕПРОРОК

Звяр с два рога (Откр.13:11-14)

Звярът биде хванат, а с него заедно и лъжепророкът...и двамата бидоха живи хвърлени в огненото езеро... (Откр. 19:20; 20:2)

СЕКТОР 7

ПЛАНИНИ – ДУХОВНИ ЦАРСТВА(Откр.17:9-10)

Защото иде денят на Господа Саваота...против всички високи планини(Исая 2:12-14)

...мога и планини да преместям... (I Кор. 13:2)

Ето Аз съм против тебе, пагубна планино ... (Иер.51:25)

...защо вие, високи планини, гледате завистливо на планината, на която Бог благоволи да обитава...? (Псал. 67:17)

Планините се тресат пред Него... (Наум 1:5)

Като Те видяха, планини затрепераха... (Авак. 3:10)

РОГОВЕ – ДУХОВНИ ГЛАВИ НА ЦАРСКИ ДИНАСТИИ

(Откр. 17:12-13)

Отсечен е рогът на Моава (Ерем. 48:25)

...измежду тях излезе...малък рог... (Дан. 7:8-11)

Козел и овен (Дан. 8:5, 7, 21)

Четири рога (Зах. 1:18-21)

Змей имаше седем глави и десет рога (Откр. 12:3)

Звяр със седем глави и десет рога (Откр.13:1)

...спаси ме...от рогата на единорогите (Псал. 21:22)

Четвъртият звяр... имаше десет рога (Дан. 7:7)

А десетте рога... са десет царя (Дан. 7:24)

ХЪЛМОВЕ, ВИСОЧИНИ – ДУХОВНИ ГРУПИРОВКИ

И ЖЕРТВЕНИЦИ НА ЛЪЖЕБОГОВЕ

... напразно се надяваме на хълмовете... (Ерем. 3:23)

Всички хълмове се клатят... (Ерем. 4:24)

Всяка планина и хълм да се снишат (Исая 40:4; Лука 3:5)

Тъй казва господ на...хълмове (Езек. 6:3)

...планината на дома Господен...ще се възвиси над хълмовете... (Исая 2:2-3; Мих. 4:1)

Хълмове се топят... (Наум 1:5)

...вековни планини се разпаднаха...(Ав.3:6)

...хълмовете ще направиш като мекина (Ис.41:15)

К Е Д Р И

Ливанските кедри се радват (Исая 14:8)

Гласът Господен поваля кедри (Псал. 28:5-6)

Падна кедърът (Зах. 11:2)

Т Р Ъ Н И

...покаже...тръни и бодили (Ис.27:4)

...пламък ...ще изгори и пояде тръните му (Исая 10:17)

Р Е К И

Ти пресече извори (Псал. 73:15)

Нима против реките...е пламнал...гняв (Авак. 3:8)

И З В О Р И

Ти пресече извори и потоци... (Псал. 74:15)

ПОДНЕБЕСНИТЕ ДУХОВЕ НА ЗЛОБАТА

СЕКТОР 8

НЕЧИСТИ ДУХОВЕ (БЕСОВЕ, ДЕМОНИ)

Не предавай на зверовете душата на Твоята гургулица... (Псал. 73:19)

1. Лъвове – I Петр. 5:8; Псал. 21:14, 22; П.П. 4:8; Дан.7:4

2. Левиатан – Йов 3:8, 40:20-27; Исая 27:1

3. Еднороги – Псал. 21:22; 28:6

4. Телци – Осия 8:5-6; Амос 4:1; Псал. 21:13; Исая 34:7

5. Змии – Исая 14:29; Бит. 3:1; Иерем. 8:17; Псал. 73:13; Лука 10:19;

6. Леопарди – Авак. 1:8; П.П. 4:8;

7. Мечки – Дан.7:5

8. Орли – Ерем. 4:13; Авак. 1:8; Лука 9:38-42

9. Скорпиони – Лука 10:19

10. Кучета – Псал. 21:17; Пс. 21:16; 58:7; Откр.22:15

И З М А М Л И В И Д У Х О В Е

Лъжеучения, заблуждения, измами (I Тим 4:1-2)

Лъжепрояви – лъжеезици, лъжезнамения, лъжевидения, лъжесънища, лъжепророчества, лъжечувства, лъжечудеса, лъжегласове (II Сол. 2:9-12)

ДУХОВЕ, ПРЕДИЗВИКВАЩИ БОЛЕСТИ

...жило в плътта, ангел сатанин... (II Кор. 12:7)

...жена с немощен дух... (Лука 13:11)

ДУХОВЕ НА РАЗВРАТ (БЕЗНРАВСТВЕНОСТ) Дух на блудство (Осия 4:11-12)

СВРЪХЕСТЕСТВЕНИ ДУХОВНИ ПРОЯВИ

С И Л И

Нито ангели... нито сили... (Рим. 8:38)

Комуто се покориха ангели, власти и сили (I Петр. 3:22)

...по-горе от всяко началство и ... сила (Еф. 1:21)

Космическа енергия, биополе на екстрасенсите, хипнозата, магьосничеството, уроки, уплаха, магнетизъм, въздействие на третото око, телепатия, чародейство ...на магьосници...делът им е в езерото, що гори с огън и жупел... (Откр. 21:8)

П Р О Я В И

Гадателство, баене, запитване на духовете, запитване на мъртвите, предсказание, йога, трансцендентална медитация, полтъргайт, черна магия, суеверие (Втор. 18:9-12; Мих. 3:7; Лев. 19:26)

ЛЪЖЕЛЕЧЕНИЯ, ЛЪЖЕДИАГНОСТИКА

Заклинания, баене, бяла магия, сугестия, хипноза, хомеопатия, акупунктура, автогенна тренировка, акупресура, уринотерапия (Втор. 18:9-12)

РЕЛИГИОЗНА ЛЪЖЕФИЛОСОФИЯ

...да ви не увлече някой с философия и с празна измама... (Кол. 2:8)

Астрология, християнска наука, теософия, антропософия, трансцендентална медитация, Ню ейдж, Кришна-съзнание, Църква на обединението, кабала, спиритизъм, религия на мормони, Свидетели на Йехова, индуизъм, будизъм, зороастризм, конфуцианство, даосизъм, ислям и др.

З Е М Я

Води, народи, племена, езици (Откр. 17:15)

Пристъпваме към разглеждане на схемата. Долу е разположена нашата планета Земя с населяващите я народи, племена, езици – наречени води (Откр.17:15). Върху тях лежи покривалото, що покрива всички народи (Ис.25:7) – светът на демоните. Мястото на неговото пребъждане е ограничено. Падналите ангели – от сатана до поднебесните духове на злобата – са концентрирани около земята в дебелината на това покривало. Над него е разположено нещо по-високо- властта на Христа, Който доброволно слезе на земята, премина през материалния свят и показа, че е над него (Той не видя тление); спусна се в дълбините на ада до най-крайната точка и победи всякаква сила, власт и началство във Вселената. Адът, от който никой не е излязъл, не Го удържа, както не Го удържа и смъртта. Нито един пласт от демоничните поднебесни сили не можа да Му попрече тържествено да се възнесе и да седне на небесата: ...по-горе от всяко началство и власт, сила и господство и от всяко име, с което именуват не само в тоя век, но и в бъдещия, и (Отец) покори всичко под нозете Му и Го постави над всичко... (Еф.1:20-22). Последователите на Христос не трябва да се страхуват от тъмните сили; те са подчинени на Него; Той има власт над тях, защото ги победи.

Горе вдясно на схемата е разположена планината Сион (Евр. 12:22-24). Тази духовна планина съществува и днес и всеки, който изучава Писанието, може да се запознае с нея. Градът на Живия Бог, намиращ се на тази планина, е Църквата. Като Църква ние фактически се намираме тук, на земята, но юридически, в духа, чрез вяра-в небесата(Еф.2:5-6). Структурата на небесния Ерусалим виждаме в книга Откровение: това са двадесет и четири старци, това са животните. Стените на Ерусалим също не са в буквалния смисъл на думата стени, а част от структурата на небесния град.

В бъдеще над покривалото Иисус Христос ще извърши следните действия: Бог на мира скоро ще съкруши сатаната (Рим. 16:20) ...Господ ще посети вишнето воинство...ще бъдат заключени в тъмница...и наказани (Ис.24:21).И ще изтлее цялото небесно воинство...защото мечът Ми се опи на небесата (Ис.34:4-5). Сатанинското воинство ще претърпи пълно поражение.

Дебелината на покривалото-това е град Вавилон, който има своята йерархия: градоначалник, неговите заместници, началства и подчинени. Някои се опитват да отъждествят Вавилон с определено населено място – Рим, Москва или Вашингтон.Но изучавайки книгата Откровение и виждайки как Бог извършва съд над този град, проумяваме, че градът е духовен. За Вавилон е писано, че той е майка на блудниците и на земните гнусотии (Откр. 17:5). Връзката между хората и дяволските сили Бог нарича мерзост. Още повече мерзост пред Него е самият свят на демоните. Кмет на този град е сатана. Сатана и дявол е едно и също лице. Сатана-противник Божи (Зах.3:1; 1 Пет. 5:8), а дяволът-клеветник (Откр. 13:10). Тези имена са имената на древния змей (Откр.12:3,4,7,9). Неговата характеристика е в сектор 3. Той е бог на този век (2 Кор.4:4), княз на въздушната власт (Еф.2:2), баща на лъжата, човекоубиец (Йоан.8:44), лукавият (Мт.6:13), прелъстител (Откр. 20:10). В центъра на схемата триъгълникът е сатанинската троица. Както Бог е Троица (Отец, Син и Свети Дух), то и сатана се опитва да се представи в три лица. Бог Отец- това е пълнота (7), Бог Син- също пълнота (7) и Бог Свети Дух- отново пълнота (7). Сатана също се старее да постигне пълнота: ...ще вляза на небето, ще издигна престола си по-горе от Божиите звезди и ще седна на планината в събора на боговете... (Ис. 14:13), но това не му е дадено. Непълнотата на неговата троица е 666; непълнота на змея (6), непълнота на звяра (6) и непълнота на лъжепророка (6). Змеят се представя за отец, (но всъщност е псевдоотец), звярът е псевдосин, а лъжепророкът – псевдодух. Бог Отец е вездесъщ, и Бог Син, и Бог Свети Дух са също вездесъщи. Това обаче не може да се каже за змея, звяра и лъжепророка.И тъй като поотделно не могат да устоят, те се държат плътно един за друг (Лк. 11:18) Поради факта, че не са вездесъщи, те имат йерархия на духовете, на които са разпределени царства: филистимци имаха Дагон, персите-своя бог. Змеят, звярът и лъжепророкът са началства (раздел 1). Върховната власт е у змея; на звяра е дадена изпълнителната власт (Откр.13:1-10). Имената на звяра са Авадон и Аполеон

(Откр.9:11), което значи губител. Името говори за неговата същност и характер. На него е присъщ духът на зверството. Това е личност, която отначало и до ден-днешен се явява подстрекател и инициатор на всички войни. Всичките зверства се извършват под управлението на този генералисимус (Откр.19:19). Първото зверство на земята (убийство) беше извършено от Каин по подбуда на дяволските сили. То положи началото на всички земни насилия- убийства, въстания, войни, революции. Убийството на отрока от Ламеха, въстанието на Хам срещу баща му, въстанието на хората срещу Бога, проявено чрез строежа на Вавилонската кула-зад всички тези действия стояха невидимите сили на звяра, които подстрекаваха хората към злото. Нима бяха малки владенията на царете от времето на Авраама? Не недостигът на земя беше причината за войните; тогава нямаше плътно населени държави, земята стигаше за всички. Но звярът подбуждаше царе и народи да се унищожават едни други. Фараони укрепваха Египет чрез войни и масово изстребление на други народи, израилският народ също беше под угрозата да бъде изстребен.

Сатана знаеше, че трябва да се роди Този, Който ще го порази и затова постоянно шпионираше, за да не пропусне момента на раждането на Младенеца и да Го унищожи. Той нанасяше изпреварващи удари, за да предотврати появяването на Исус Христос на земята. Един от тези удари беше зверското избиване на децата през управлението на Ирода. Целият ад беше разтревожен от идването на Младенеца и тази тревога се предаде на Ирода. Бяха избити хиляди деца под двегодишна възраст. Следващото злодеяние спрямо Исус беше разпъването Му на Голготския кръст. Подир дълга гонитба след Този, Който трябваше да го порази, сатана зверски се разправи с Христа. Но главната квартира на звяра този път понесе най-голямото си поражение: в смъртта на Христа сатана намери своята смърт, а на Голгота Исус одържа победа над целия демонически свят. Смъртта и адът не Го удържаха; Той възкръсна и моментът на Неговото възкресение бе решаващ във войната между Бог и сатана. И макар че бойните действия продължават още, победата е одържана. Цялата ярост на звяра се прехвърли върху следовниците на Исус, върху Църквата. Да унищожи християните, да ги изстреби физически чрез изгаряне на кладни, чрез разпъване на кръстове, чрез затвори и изселвания- това беше целта на звяра, която той влагаше в сърцата и умовете на инквизитори, осъществяващи неговите замисли. Но Христос продължава да поражая звяра чрез Своята Църква. Тя носи победи чрез благовестие, противостоене на дяволските сили, тя е страшна като войнство със знамена (П.П. 6:10). Попълнението на Църквата с нови членове, повсеместното възникване на новите Църкви са свидетелства, че звярът загуби войната. И Църквата излезе от скални проломи под каменни заслони (П.П. 2:14), и показа своето лице, въпреки че някои политически лидери обещаваха да покажат по телевизията последния вярващ. И дяволът избра друго оръжие за масово поражаване-масовия окултизъм. С това оръжие той се опитва да нанесе удар по всеки член на Църквата, но в тази битка ни е гарантирана победа в името и кръвта на Исус Христос.

Третата личност на дяволската троица е лъжепророкът, който е идеолог на демоническия свят. Именно под неговото управление и контрол в продължение на всички векове се намираше идеологията, в това число и религиозна (по-точно лъжерелигиозна). Още в Едем в змията-изкусител се усеща духът на лъжепророка, желаещ да открие на хората друг Бог, друго служение: ще бъдете като богове. Каин напусна Бога не без влиянието на лъжепророка върху неговото мислене. С развитието на човешкия род лъжепророкът постигаше все по-големи успехи в завладяване на хорското мислене. Голям разврат се ширеше между хората преди потопа. Мислите им бяха зло във всяко време. Паденията на Авраам, после на Исак и на Яков бяха резултат на приемането на някои идеи за тяхното самосъхранение. Лъжепророкът не само въвежда хората в заблуждения и падения, но след това се подиграва с тях. Това го забавлява, в подобни спектакли той намира наслаждение. Укрепването на езичеството доведе до осъществяване на целта на лъжепророка-хората си въздигнаха други богове. Сътворението на златния телец и поклонението пред него, поклонението на Ваал- тези грехове се вършеха от израилския народ благодарение на дяволската обработка на тяхното съзнание. Поклонението на езичниците пред техните си богове не е толкова безобидно, колкото може да се сметне на пръв поглед. Зад видимите идоли стоят бесове. Апостол Павел казва: ...каквото принасят в жертва езичниците, принасят го на бесове... (1 Кор.10:20). Още в Стария Завет, в книгата на пророк Данииел ни се открива вратата на духовния свят. Явно е показано противостоенето на духовните сили, резултат от което по непосредствен начин се отразява на видимите събития на земята. Във видението

на Даниил беше казано: ...не бой се, Данииле; от първия ден, когато разположи сърцето си, да достигнеш разбиране и да се смириш пред твоя Бог, твоите думи бяха чути, и аз щях да дойда според думите ти, но князът на персийското царство стоя срещу мене двацет и един ден; ала ето Михаил, един от първите князе, дойде да ми помогне... (Дан.10:12-13). При сблъсък между народите по време на войни има и противостояния между духовните сили. Ненапрасно езичниците искаха да изяснят: Богът на Израиля, Бог на планините ли е, или пък на долините. Те знаеха, че победата или поражението зависят от това чий Бог ще вземе връх. Когато израилският народ спазваше послушание пред Бога, Бог побеждаваше за тях. При загуба на връзката с Бога, при отстъпление от Него те търпяха поражения. Когато Бог отстъпеше, дяволските сили се активизираха и възбуждаха езичниците, които връхлитаха върху Израил, за да го поробят, защото те знаеха, че в такъв период Израил е лесен за побеждаване. В сектор 5 са преброени имената на езически богове, записани на страниците на Библията, на които се кланеха различни народи в различни времена. И в нашето време съществуват множество лъжеучения, възникнали не без участието на същия дяволски идеолог – лъжепророкът. В периода на Голямата скръб той ще се въплъти подобно на антихриста и паралелно с него (Откр. 13:11-15). Ще се прояви като въплъщение на цялата идеология на антихриста и чрез чудеса и знамения ще води хората към поклонение пред него (Откр. 13:13-14).

Следващата личност е антихристът (намира се на сектор 6). Както Бог Отец даде власт на Сина Христа (Йоан 17:22; Мт. 28:18), така и драконът сатана (Откр.12:9) като псевдоотец даде на своя псевдосин (звяра) силата си, и престола си, и голяма власт (Откр.13:2). Това е явна демонична подправка под спасяващите действия на Бога в лицето на Исуса Христа. Смъртната рана на главата на звяра (Откр. 3:2-3; Бит. 3:15), която се изцели беше получена на Голгота. Голгота е начало на благовестието (1 Кор.1:17). Мечът, нанесъл раната е самата блага вест (Еф.6:17) и докато тя не се прекрати, раната не може да бъде изцелена. Но когато Църквата бъде грабната и спасяващото Слово няма да го има, раната ще се изцели. Характеристиката на антихриста, въплътен в конкретен човек е драконовска-той ще се противи на Бога и на всичко свято (2 Сол.2:3,4,8). Той ще направи всичко в първата половина на Голямата скръб да бъде приет и от евреи, и от езичници. Тази личност ще претендира за абсолютен. Той ще покаже съвършенство във всички посоки; в разрешението на икономическите, политическите и религиозните проблеми. Ще разгледаме по какъв начин антихристът ще бъде приет от хората. И той ще направи, щото на всички-малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби-да се даде белег на дясната им ръка или на челата им, та никой да не може нито да купува, нито да продава, освен оня, който има тоя белег, или името на звяра, или числото на името му (Откр.13:16-17). На друго място приемащите антихриста са показани като поклоняващи се на звяра и на образа му, и които получават белега на името му (Откр.14:11), тоест всичко се приема комплексно-и звяра, и образа му, и името му, и неговия белег. Приемайки едно, човек ще приеме и друго, защото по принцип така ще признае антихриста.

Човекът е образ Божи (Бит.1:26). Този образ се предава от поколение на поколение (Бит.5:3). Макар и хората да се опитват чрез недоказани теории да припишат на човека образ на четириногото, това не е станало, няма и да стане. От сътворението до дните, когато Бог се яви в плът (1 Тим. 3:16), този образ не се е променил, но в лицето на Исус Христос придоби вътрешния образ на живия Бог, Неговите качества и характер. Христос е образ на невидимия Бог (2 Кор.4:4). Неговият път е път на смирение и унижение. Надменен човек не се съгласява да приеме такъв образ. След Христа носителка на образа на Бога на земята е Неговата Църква, която е Неговото тяло (Рим.8:29). Ето вече две хиляди години образът на християнина е издигнат в очите на целия свят. Едните се смиряват и го приемат, други пък не го приемат, нещо повече- присмиват се над него. Трябва да се подчертае, че Христос имаше за цел да убеди хората да се поклонят на Бог-Отец; Църквата ги убеждава да се поклонят на Христа. В Стария Завет скиния и храм бяха построени за поклонение. Образът на звяра и неговото име ще послужат за осъществяване на сатанинската цел-чрез тях хората да му се поклонят. Ако човек придоби образ Божи чрез сътворението си от Бога, то образ на звяра, който той (човекът) ще приеме, ще бъде направен от собствените му ръце (Откр.13:14). И още една имитация. Ако думите, които са дух и живот, произнесени с вяра, произвеждат божествено действие, то думите на духовни личности, посветени в учението на антихриста, казани съгласно правила и установки, ще произвеждат демоническо действие – знамения и чудеса за покоряване на народите. Самите хора ще имат пък

определена настройка към антихриста, склонност към приемането му и затова ще се преклонят пред неговия образ. Както преди време в много умове и сърца живееше образът на комуниста и хората приемаха всичко произтичащо от него (учение, изисквания, идеали), така ще бъде и в този случай. Бюстовете и портретите на водачите бяха отражение на техните реални образи. Възможно е за тези, които признаят антихриста, да се създаде специална атрибутика, но това не е главното. Страхното е, че зад нея ще стои духовен образ, безусловно приет от тях. За да може образът да говори и да действа, му е необходимо име. Познавачите на духовния свят както в Стария, така и в Новия Завет, виждащи чудо, питаха с каква власт или с какво име то е сътворено, тоест кой е източникът? Моисей отиде при фараона с авторитетното име на Бога. Това име действаше – правеше знамения и чудеса. В името Божие обикновената тояга стана Божи жезъл (Изм. 4:20; 7:10). Църквата ползва името на Бога, открито на хората чрез Христа (Йоан.7:6) за да побеждава. Божият жезъл е даден на Църквата не като тояга, а като меч, ...със слово на истина, със сила Божия (2 Кор.6:7). Оръжието на правдата е невидимо, духовно. За познаващите го и умеещите правилно да го ползват, то е надарено с власт и сила Божия: Оръжието на нашето воюване не са плътски, но с помощта Божия са силни да разрушават твърдини: с тях ние унищожаваме замисли (2 Кор.10:4). (Вж. гл. Силата на Словото). За хората, които ще приемат антихриста е казано, че Бог ще им изпрати действие на заблуда (2 Сол.2:11). Бог като че ли ще постъпи несправедливо, изпращайки на хората такъв дух, но за това си има причина: те не повярваха на Словото на истината, не приеха тази истина и тя се отне от тях. Предтечи на антихриста подготвят неговото идване. И не само за невярващи съществува опасността да попаднат под тяхно влияние. Гаранцията, че това ще се избегне е обичта към истината и нейното ревностно търсене: ...Бог, чрез освещение от Духа и чрез вяра в истината, ви избра за спасение... (2 Сол. 2:13). Всички, които благоволят към неправдата във всяка нейна форма (от груба лъжа до склонността за приемане на религиозна измама, изоставят истината и здравето учение, са потенциални последователи на антихриста. Неправдата ще бъде оръжие и сатанински жезъл в техните ръце, като печат на бащата на лъжата. Той ще им открие своя образ, за да говорят и действат с неправда в ръката и облак на измама на челото (Рим. 1:18). Той ще им даде име на Месия и чрез него те ще действат. Ако призоваващият Христовото име се спасява, то призоваващият името на антихриста ще се ползва с всички земни блага, дадени от него. Тези блага предлагаше сатана на Христос в пустинята. По време на управлението на антихриста ще бъдат забранени всички религиозни идеологии, освен неговата. Да купува и да продава (Ис.55 гл.), тоест да разпространява религиозно учение ще може само онзи, който ще приеме духа на учението на антихриста. Малък праобраз за това е забраната на благовестие в епохата на социализма. Когато Христос ще затвори вратата на благовестието, на антихриста ще му бъде дадена власт от Бога (Откр.13:5), това е неговото време. Христос каза за Себе си: Светият, Истинният, Оня, Който има ключа Давидов, Който отваря, и никой не ще затвори, -затваря, и никой не ще отвори...(Откр.3:7). И щом благовестие вече няма да има, нищо не ще се противопостави на религията на антихриста. Тогава ще стане възможно изцелението на раната върху главата на звяра. И хората ще повярват, че тази религия е всесилна и непобедима.

И да се върнем още веднъж към запечатването. Сега хората са настроени за видимо запечатване, свързано с числото 666. Съсредоточването на народното внимание върху компютрите и чиповете е маневра на дявола, отвличаща хората от опасността от страна на злите духове, които чрез измама, демонизация и обсебеност подпечатват своите. Дяволската цел е хората да се адаптират и да смятат за нормални такива действия като получаване на енергия от космоса, телепатично общение и други паранормални явления. Настройката на Израилския народ към определен образ на Месия му попречи да приеме Христа. Страхно е ако насадени представи за начина на приемането на антихриста попречат на хората да се ориентират при приближаването на истинската опасност и те вместо да побързат да се покаят и да се очистят с кръвта на Христа, която дава гаранция за неприкосновеността, ще се съсредоточат върху изучаване на подготовката за идването на антихриста. Даже и ако ще има нещо видимо, то на този, който по принцип не приема антихриста, никой няма да му наложи този видим печат.

Три години и половина ще управлява антихристът в Ерусалим. Той ще влезе в святото място и ще се нарече бог. Ще му се поклонят всички освен сто и четиредесет хиляди от дванадесетте колена на Израил. Христос заедно с Църквата ще се върне на земята, за да се срази с изгонения по това време

от храма и събрал езичници за война с Израил антихрист. Краят на антихриста е в огненото езеро: Звярът биде хванат, а с него заедно и лъжепророкът...и двамата бидоха живи хвърлени в огненото езеро със запален жупел (Откр.19:20-21).

По-долу на схемата са разположени планините.Това, разбира се, не са планини, намиращи се в някоя част на нашата планета, това са духовни образи. Защото иде денят на Господа Саваота против всичко горделиво и високомерно...(против всички високи планини-14 ст.)...и то ще бъде унижено(Ис.2:12). Планините са духовни личности, съставляващи духовните царства. Те са по-ниско стъпало в демоничната йерархия. Господ казва: Ето, Аз съм против тебе, пагубна планино...която разоряваш цяла земя...(Иер.51:25) Тук явно не става дума за материална планина. В Псалми е писано: ...защо вие, високи планини, гледате завистливо на на планината, на която Бог благоволи да обитава Господ ще обитава вечно? (Пс.67:17). Тук става дума за Сион, духовната планина, която е Божие обиталище. В книгата на пророк Наум е писано: Планини се тресат пред Него... (Наум 1:5). Може да се направи аналогия с мястото от Новия завет: и бесовете вярват, и треперят. Духовните личности, добре запознати с победата на Христос над дявола, треперят пред Бога. И още едно място: Като Те видяха, планини затрепераха... (Авак. 3:10).

И нещо за преместването на планините. *Писано е: ...ако някой каже на тая планина: дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, че ще стане по думите му,-ще му се сбъдне...* (Марк 11:23). В Евангелието от Матей е описана ситуация, в която са произнесени тези думи: Когато дойдоха при народа, приближи се до Него един човек...и рече Господи, помилуй сина ми; по новолуние го хваща бяс, и зле страда...водих го при учениците Ти, ала те не можах да го изцерят...И запрети Иисус на беса, и той излезе из момчето... (Мт.17:14-21). И след това, отговаряйки на въпроса на учениците Христос им говори за вярата, която може да премества планини. Тук Иисус недвусмислено назовава определен род бесове, с които учениците не можах да се справят като планини. Бесовете от други, по-ниски категории бяха послушни на заповедите на учениците.

Към същата категория на власт като планините могат да се отнесат и рогатите зверове. В книгата на пророк Даниил е писано: И четири големи звяра излязоха от морето, неприлични един на други (Дан. 7:3). Освен звяра, който е едно от лицата на сатанинската троица, има и други зверове, с по-малка власт, определяща се по броя на рогата по главите им. Колкото повече рога, толкова е по-голяма властта на звяра.

Роговете с са духовни личности, духовни глави на демоничните царства. А десетте рога, що видя, са десет царе, които още не са получили царство, но като царе ще получат власт само за един час заедно със звяра. Те имат една мисъл и ще предадат своята сила и власт на звяра; те ще воюват против Агнеца, и агнецът ще ги победи... (Откр. 17:12-14).

Хълмовете са определени групировки от демонични сили от по-ниска категория. Над жертвениците върху хълмовете, върху които езичниците са извършвали жертвоприношения на боговете си, по време на самото жертвоприношение се е събирало множество демонични сили за общение с онези, които са принасяли жертвите, защото ... каквото принасят в жертва езичниците, принасят го на бесове, а не Богу (I Кор. 10:20). В последните дни планината на дома Господен ще бъде поставена начело на планините и ще се възвиси над хълмовете... (Исая 2:2). Служението на Бога, нашето жертвоприношение се възвиси над езическото служение. Когато Израилският народ се отдалечаваше от Бога и впаднаше в идолопоклонство, Бог им говореше за необходимостта да разрушат жертвенниците си. Очистването започваше от височините, от хълмовете. Йоан казва: Чеда, пазете себе си от идолите (I Йоан 5:21). Идолопоклонството е посвещение на идолите. Идол за човека може да бъде нещо, което съвсем да не прилича на фигурките на езическите богове, но това не намалява опасността от отдалечаване от Бога. Особено е опасно, когато християни започват да служат на суетата. Писано е: Не можете да служите на Бога и на мамона (Мат. 6:24). Как става служението на мамона? – Чрез жертвоприношения, чрез посвещение на време и сили на този идол. И така, като си насипе християнинът такова едно хълмче в дома си ли, в градината си ли и цялото си време прекарва там, отдавайки му предпочитание пред служението на Бога.

Следващото, с което се срещаме са кедрите. В книгата на пророк Исая се описва реакцията на различни духовни личности при въдворяването на дракона в ада: ...и кипарисите се радват за тебе, и кедрите ливански, думайки: откак ти заспа, никой не идва да ни сече (Исая 14:8). Така и в книгата на

пророк Захария е описано падението на някаква духовна личност: ... падна кедърът... (Зах. 11:2). Каква е тази личност и въобще кои са кедрите, дъбовете и кипарисите? Точният отговор на този въпрос ще разберем изцяло само във вечността. Апостол Павел казва: Сега виждаме смътно като през огледало... (I Кор. 13:12). Сигурно е, че характерната черта на този демоничен род е неговата особена гордост (Ис. 2:12-13).

За тръните:

Светлината на Израиля ще бъде огън, и неговият Светия – пламък, който ще изгори и пояде тръните му и бодлите му в един ден (Исая 10:17). Не материалните тръни и бодли ще изгори Божията святост. Тръните са духовни личности, чиято задача е да въздействат на хората и да провокират тяхната стара природа, да възбуждат в тях желание да мъчат някого, да бодат, да дращят, да причиняват нетърпими болки чрез караници, разпри, скандали и натяквания. Не давайте място на тръните във вашето сърце, за да не бъдете свадливи човеци, които постоянно търсят да се карат. Любовта към свадите произлиза от бездната (Як.3:6). Ако пък един други се гризете и се ядете, пазете се да се не изтребите един други (Гал. 5:15), предупреждава апостол Павел.

Следват изворите и реките. В духовния свят има два извора – чист: ...се изпълняйте с Дух (Ефес. 5:18) и нечист, от ада. В наше време има мнозина, които протягат ръце да получат енергия от космоса. Те получават тази енергия, присъединявайки се към демоничните извори. Бог ще пресуши всеки дяволски извор: Ти пресече извори и потоци (Пс.73:15).

За съжаление методиката за получаване на енергия от медитаторите заимстват и някои християни. Издигане на ръце с дланите нагоре, за да се усети някакво въздействие върху тях – топлина, тръпки е нездравно явление. Светият Дух въздейства върху човешкия дух, а не върху тялото на човека, затова въздействието, което някои имат по време на такива сеанси е от демоничен произход.

Сектор 8 в схемата са поднебесните духове на злобата.

Първи подраздел заемат нечистите духове (бесове, демони).

Не предавай на зверовете душата на Твоята гургулицата... (Пс. 74:19). Ако вникнем в смисъла на този стих, ще открием определени духовни образи. Гургулицата е Христовата Църква, душата ѝ е нейният живот, вътрешният ѝ свят; зверовете са демоничните нечисти сили. В молитвата Отче наш има думи: ... избави ни от лукавия. През живота си постоянно се молим за това и постоянно имаме нужда да бъдем избавени от демоните, да бъде защитена душата ни от дявола.

Хората могат да бъдат обладани от нечисти духове. Проявите им са твърде разнообразни. Често, действията, извършвани от обладаните приличат на действията на някои животни, техните крясъци и движения напомнят определени зверове. По тези прояви душегрижителят може да се досети какъв дух е обладал човека и как да се действа в конкретната ситуация.

Лъвовете. В Псалтир има такива думи: ...разтвориха уста против мене като лъв, който е гладен за плячка и рик а (Пс.21:14). Във 22 стих на същия псалом пише: ...спаси ме от устата на лъва.... Тук става дума за духове, на които е присъщ характерът на лъва, неговите навици. Техните имена съдържат техните характеристики.

Левиатан. В оня ден Господ ще порази със Своя тежък, голям и як меч левиатана-право бягащия змей, и левиатана-лъкатушния змей, и ще убие морското чудовище (Исая 27:1). Какъв е този звяр, съществувал ли е някога в природата? Ние не знаем, но в духовния свят той съществува и в горепосочения стих се говори за Божественото противостоене на тази демонична личност.

Еднорози. Спаси ме... от рогата не еднорогите... (Псалм 21:22). Еднорогите са здрави и силни зверове. Духовните еднороги се отличават с голяма сила. Един служител не бива да започва борба с еднороги. В Деяния на апостолите е описана историята със синовете на свещеника Скева, които попаднали на силна духовна личност. Те и по-рано практикували изгонване на зли духове, но този път обладаният прояви срещу тях такава сила, че те голи и ранени избягаха от оная къща (Деян 19:16). Възможно е такава невероятна сила да изхожда от категория надухове, подобни на единорози.

Телци. Това също са много силни животни. И биволи ще паднат с тях и телета наедно с волове... (Исая 34:7). Не бива от просто любопитство да се дразнят и да се предизвикват техните прояви. Работа с човек, обладан от такъв дух започвайте само по Божие подбуждение, имайки със себе си няколко братя, които правилно разбират този въпрос. Напълно е възможно да се наложи някой да държи обладания, а на друг да води работата по неговото освобождение.

Змии. Има духове с навици на змия – много хитри, хлъзгави, извиващи се. Без определен опит е много трудно да се работи с тях. За змиите е свойствено да се маскират, да се преструват и не е лесно да бъдат изявени. ... давам ви власт да настъпвате на змии... (Лука 10:19).

Леопард. Духовните леопарди имат досущ същите прояви като истинските. После видях: ето още един звяр, като леопард... (Ав.1:8; П.П. 4:8)).

Мечки. В техния характер е да раздират, да късат, да рушат. ...звяр...приличен на мечка... (Дан. 7:5).

Орли. ..Прилетяват като орел, който се спуска върху плячка (Авак. 1:8). На характеристиките на орела приличат характеристиките на духа, предизвикващ пристъпите на епилепсия – налита, разтърсва и изчезва. В Евангелието има случай, когато Исус изцерава човек, подложен на въздействието на този дух (Лука 9:38-42). Този дух въздейства на човека през определен период и когато човекът не е подложен на въздействието му е безполезно да се води работа за освобождение.

Скорпиони. Христос ни е дал власт да настъпваме на скорпии (Лука 10:19). Духовете, които приличат на скорпиони пускат отровата си и поразяват дори с поглед.

Кучета. ...псета ме окръжиха, сбирщина злосторници ме обиколи (Псалм 21:17). Духовете-кучета злобят, лаят, безобразничат и като правило са тъпи. Създават впечатление, че са ужасни – трошат, хвърлят, всяват ужас. Не притежават особена сила, не са силни в противостоенето и все пак не са безопасни.

Втори подраздел – измамливи духове.

В Послание към коринтяни е написано: сам сатана се преобразява в ангел на светлината (2 Кор.11:14). Сатана и подчинените му духове са способни да се преобразяват и се преобразяват във вид на ангел на светлината и поради тази причина съществуват много лъжеучения и заблудения: в последните времена някои ще отстъпят от вярата, като се предават на мамливи духове и бесовски учения... (1 Тим 4:1).

Измамливите духове произвеждат лъжепрояви – лъжеезици, лъжезнамения, лъжевидения, лъжесънища, лъжепророчества, лъжечувства, лъжечудеса, лъжегласове и т.н.

Измамливите духове нямат характеристики на зверове. Те не викат, не крещят, те са много миловидни. Но тяхната цел е твърде коварна – да отклонят християните от правия път. Те работят много изтънко. За измамливите духове доста е писано в главата Измамливо кръщение.

Като знаем Писанието не можем да не признаем, че „те“ съществуват при работата с всеки конкретен болен трябва да се изясни причината за болестта (духовна или физиологична), тъй като „методиката на лечение“ е различна (Мт. 12:22).

Трети подраздел- духове, предизвикващи болести (духове на немощ).

Познавайки Писанието, не можем да не признаем съществуването им. Има болести, които са предизвикани от духове на немощ и има болести които не са предизвикани от духове на немощ. Трябва да съумеем да изявим причината за заболяването, тъй като методиката на лечение е различна (Мат. 12:22).

Четвърти подраздел – духове на разпуснатост.

Блудство, вино и питиета завладяха сърцата им... духът на блудството ги е въвел в заблуда, и, блудствувайки, отстъпиха от своя Бог (Ос.4:11-12). Има определена категория на нечистите духове, способстваща за морално разложение на човека чрез алкохолизъм, наркомания, блуд и всякаква нечистота. Когато той се опитва да се освободи от тези пороци, изпитва не само физическа, но и психическа зависимост. Тя може да бъде предизвикана и чрез урочасване. Пълна свобода е възможна само в името на Исус Христос. На такива хора е необходима душегрижителска помощ.

Пети подраздел – Сили – свръхестествени духовни прояви

Апостол Павел казва: ... ни смърт, нито живот, ни ангели, ни власти, ни сили... ще може да ни отлъчи от любовта Божия... (Рим. 8:38-39). Какво представляват силите? Това е космическата енергия, биополето на екстрасенсите, хипнотичната сила, магьосничеството, урочасването, уплахата, магнетизмът, въздействието на третото око, телепатията, чародейството, извънземните. Силите въздействат отвън. От определени източници те се насочват към хората и им въздействат. В резултат на това въздействие на силите на ада, човек може да стане демонизиран. Той не е обладан, но е под тяхно въздействие.

Шести подраздел – Прояви.

Проявите на демоничните сили може да не въздействат пряко върху човека, но са видими – чрез врачуване, предсказания, извикване на духове, медитация (като процес), полтъргайст, черна магия, суеверие (Лев. 19:26; Втор. 18:9-12; Мих. 3:7).

Седми подраздел – Лъжелечения, лъжедиагностика.

Заклинания, баене, бяла магия, психоанализа, хипнотерапия, лечебна магнитология, хомеопатия, акупунктура, автогенна тренировка, акупресура, уринотерапия, и т.н.

Осми подраздел – Религиозна лъжефилософия.

Астрология, християнска наука, теософия, антропософия, трансцендентална медитация (като учение), ню ейдж, кришна-съзнание, църква на обединението, таро, ицзин, кабала, спиритизъм, школа на християнското единство, сатанизъм и магьосничество, мормони, свидетели на Йехова, индуизъм, религия на сикхите, будизъм, зороастризм, конфуцианство, даосизъм, джайнизъм, ислям, учението на Ръорих и т.н. Гледайте, братя, да ви не увлече някой с философия и с празна измама според човешкото предание, спед стихииите световни, а не според Христа (Кол. 2:8).

Хората, увлекли се от тези учения, попадат под влияние на демоничния свят, което полага отпечатък върху цялостно им мислене. Много е трудно да бъдат преубедени. Тази класификация не претендира за съвършенство, но все пак има надежда, че схемата може да се окаже полезна за църковните служители, тъй като тя подтиква към размишление, търсене и създава определени духовни ориентири в нелеката работа по освобождаването на душите.

8. СИЛАТА НА СЛОВOTO

Както вече споменахме, крайне е необходимо встъпващите в борба с демонически сили да разбират истината за силата на слово. На Божието Слово и на словото, произнесено с вяра в името на Христос. В Послание към колосяните е написано, че Иисус Христос е ...образ на невидимия Бог, роден преди всяка твар... (Кол.1:15). Всички знаем за второто раждане на Христа, за Неговото земно раждане от Мария – възплъщение за спасение на човешкия род. Но в горния стих се говори не за земното Му раждане, а за небесното раждане Сина от Бога Отца. Евангелието казва: Бога никога никога не е видял. Единородният Син, Който е в недрата на Отца, Той Го обясни. (Йоан.1:18). Тези думи свидетелстват за пребиваването на Сина в Отца. Евангелист Йоан започва своето повествование така: В начало беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото. То беше в начало у Бога. Всичко чрез Него стана, и без Него не стана нито едно от онова, което е станало (Йоан.1:1-3). Знаейки, че под Слово се има предвид Син, може да се направи извода, че раждането на Сина беше проява на Бога чрез Слово. Словото-Син се роди от недрата на Отца, произлезе от Бога; То винаги пребъдваше в Него. След произнасянето на Слово от Бога започна процеса на творение. Подир думите: Да бъде светлина (Бит.1:3) наистина се появи светлина и започна да се разлива във всички посоки. В процеса на творението участваше цялата Троица. Бог не извърши никакво друго действие – Той изрече само Слово, чрез Него се осъществи проявлението на творещата сила Божия.

Думите, произнесени от хора не са просто набор от звуци, произвеждащи трептения на въздуха. По думите на човека съдят за него самия; може ли човек да бъде отделен от думите му? Ние с нашето слово сме едно и не е възможно да се каже, че нашето слово е по-малко от нас. Мнението, че Словото Син е по-малко от Бога Отца не е основано на нищо. Син и Отец са едно; Те пребъдват един в друг (Йоан 10:30). На някои християни им се ще да разпределят трите лица на Троицата по степени на подчиненост. По обикновената човешка логика Отец би трябвало да бъде главенстващ, Синът – подчинен на Отца, защото е роден от Него, а Светият Дух се явява третото лице. Но това е само човешка логика, основана на човешки опит.

Ще обърнем внимание – думите на Бога имат тегло и сила: ...у Бога няма да остане безсилна ни една дума (Лк.1:37). Бог не произнася напразно нито дума. Човешкото слово също има своята сила, то влияе на околните. То може да нагорещи обстановката, може и да я омекоти. Словото може да убие човека. Написано е: ...по думите си ще бъдеш оправдан, и по думите си ще бъдеш осъден (Мт.12:37). Каещият се грешник произнася понякога само две-три думи: Господи, прости ! Разбойникът на кръста

също изрече няколко думи, но те предопределиха неговата вечност. Словата на покаяние определят по-нататъшна съдба на човека.

Израилтяните добре познаваха и значението на всяко име. Например името Навал означаваше безумен човек и говореше за характера на този библейски персонаж. Това е пример за дума с отрицателно значение. А ето и дума с противоположно значение – Бог. Ние често я произнасяме и понякога напразно, докато една от Божиите заповеди гласи: Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог... (Исх.20:7). Нашето отношение към думите се изразява в това, доколко осмислено и с каква отговорност ги произнасяме.

Ето още едно име – Исус Христос Спасител. Евреите – книжници и фарисеи избягваха да произнасят това име. Но за християните неговото значение е велико. И доколкото християнинът познава това значение и издига неговия авторитет, зависи ще бъде ли той победител или победен в битка със злото и греха. Самият Христос подчерта силата и могъществото на Своето име: ...с името ми ще изгонват бесове, ще говорят на нови езици; ще хващат змии, и, ако изпият нещо смъртоносно, няма да им повреди; на болни ще възложат ръце, и те ще бъдат здрави (Мк.16:17-18). Когато Петър и Йоан изцелиха хромия, началници, старейшини и книжници не попитаха апостолите по какъв начин те направиха това, но с каква сила, или с чие име (Д.А. 4:7). Народът се удивляваше и гледаше към тях, а Петър се обърна към хората и каза: ...какво се чудите на това, или какво сте се вгледали в нас, като че ли със своя сила или благочестие сме направили това да ходи(Д.А.3:12)? И продължава: ...заради вярата в Неговото име, името Му укрепи тогава, когато гледате и познавате, а вярата, що е чрез Него, му даде това изцеление пред всинца ви (Д.А. 3:16). Народът смяташе, че силата произтича от Петър, както от ръцете на днешните екстрасенси. Но не ръце извършиха действието, а произнесеното слово, пълно със сила и благодат. Словото е невидимо, силата също, но резултатът от тяхното действие е видим. След като Петър с вяра произнесе името на Исус Христос, имащо огромен авторитет в духовния свят, се извърши действие: Сам Христос укрепи краката на хромия. При измамените християни лъжезнаменията започват от въздействия върху тялото на целителя. Веднъж в нашата църква доведоха едно болно момиче, за да се помолим за него. Възложихме ръце. Присъстващ като гост брат също възложи ръце. Предоставихме му възможност да се моли пръв. Той се съсредоточи в очакване на нещо. Стана ясно, че той чака някакви усещания, чака енергия, която да излезе от него и да изцели момичето. Тогава го отстранихме и извършихме молитва за да предпазим детето от влиянието, което той очакваше и чак тогава молитва за изцеление. После той учудено ни попита: Какво направихте? Аз тъкмо бях започнал да усещам топлина в ръцете си. Измамни целители, изпитвайки сила, имат усещане, че тая сила трябва да въздейства върху лекувания (нещо като електрически заряд). Тази сила изхожда не от Бога, а от нечистите духове, не по вяра, а по усещания. Колкото пъти се е налагало да извършвам молитва за изцеление, никога не съм усещал минаваща през тялото ми сила – нито топлина, нито нещо друго, макар че проявите на Божията сила и положителните резултати бяха налице. Защото не човек изцелява, а Бог. И силата не е в човека, а в името на Исус Христос. Още на Давид бе открито, че силата е в Бога (Пс.61:12). Молитвата Отче наш има такива думи: Твое е царството, и силата, и славата веќе... (Мт.6:13). Нито за един от тези, които Бог употреби за изцеление, не бе казано, че от него излезе сила. Само за Христос, излекувал болната жена е написано: ...усети в Себе Си силата, която излезе от Него (Мк. 5:30). И днес силата излиза само от Христа, намиращ се на небесата. Апостол Павел, молейки се трижди за своето изцеление, получи отговор: ...силата Ми се в немощ напълно проявява (2 Кор. 12:9). Тя не зависи от призоваващия или молещия се за себе си и за другите, но изхожда от Бога по Негова воля. Силата трябва да се отдава Богу, а не нам (2 Кор.4:7). Онзи, който разбира това, бидейки на земята, и във вечността ще прослави Бога с думите: ...слава, чест и сила на Господа, нашия Бог (Откр.19:1). Христос ни учи да се молим: Отче наш!.. Да се свети Твоето име (Мт.6:9). Името Божие не може да се свети в някаква сграда или обект, а само в човека чрез дълбоко осъзнаване на неговия авторитет. Това почитание се изразява в послушание на човека пред Христа, в неговото очистване от неугодни на Него мисли, слова и действия. Когато държим в джоба си някаква ценност, например крупна сума пари, по същия начин ли се отнасяме към нея, както към един лев? Ако за лева можем да забравим, то наличието на многото пари ни държи непрекъснато в състояние на повишена бдителност. Страхът да не загубим това богатство, да не бъдем ограбени, постоянно ни съпровожда. Ние почитаме драгоценността, като не преставаме

да мислим за нея. Така и по нашето отношение към името на Исус Христос може да се разбере каква ценност е то за нас. Който си позволява да греши съзнателно, да развива в себе си греховни мисли, не почита името Христово, а го безчести. Ако искаме Бог да се прояви и да се прослави в нас, да яви авторитет на Своето име, трябва да се научим да издигаме Неговия авторитет в нас и в нашия живот. И само тогава, когато престане да се проявява нечистото, ще започне да се проявява чистото – и вътре, и извън нас. Тогава дори и да поискаме да я скрием, околните все пак ще забележат, че тука има някаква драгоценност – човек не се поддава на примамки и съблазни. Той бодърства, защото осъзнава какво богатство има; няма да го замени за нищо, няма да каже като Исав: Защо ми е това първородство? Действията, думите и изразите на члена на Църквата свидетелстват доколко той почита името на Исус Христос. Ако неговото отношение към това име е пренебрежително, може би не бива да му правим забележки, а да му обясним, че със своето поведение той може или да повдигне, или да принизи авторитета на Христа. Ако човек е искрен християнин, той ще се съгласи да се откаже от много неща, само да не се опорочи служението (2 Кор. 6:3).

В своето послание апостол Павел пише: ...ако с устата си изповядваш Господа Исуса, и със сърцето си повярваш, че Бог Го възкресил от мъртвите, ще се спасиш (Рим.10:8-10). Понякога разбирането на необходимостта за изповядване на Исус като Господ, се свежда само до молитвата на покаяние, като човек изповядва Исуса Христа за свой Бог. Но това далеч не е достатъчно. Правилното изповядване на Христовото име способства за избавление от отрицателно влияние на множество фактори, които пречат на духовното израстване на християнина.

Една от причините за страданията на християните, водеща до загуба на мира в сърцата, са обстоятелствата, в които те попадат. Да победи тяхната власт, християнинът може само чрез изповядване на Христовото име по-високо от тези обстоятелства. Да се обърнем към историята на първата църква. Когато ги пуснаха, те дойдоха при своите и разказаха, какво им бяха говорили първосвещениците и стареите. а те, като ги изслушаха, единодушно дигнаха глас към Бога и казаха: Владико, Ти си Бог, Който си сътворил небето и земята и морето и всичко, що е в тях... Въстанаха царете земни, и събраха се князете ведно против Господа и против Неговия Помазаник...И сега, Господи, погледни на техните заплахи и дай на Твоите раби с пълно дръзновение да говорят Твоето слово... И след като те се помолиха, потресе се мястото, дето бяха събрани, и всички се изпълниха с Дух Светий и с дръзновение говореха словото Божие (Д.А. 4:23-24,26,29,31). В този малък откъс от Свещеното писание е показан животът на първата църква, високото ниво на нейното духовно състояние. Ще се опитаме да разберем какво даде възможност на първите християни да достигнат подобна духовна висота. Противниците забраниха на християните да извършват служение и да говорят за името Христово. Но църквата имаше цел, задача, поставена от Исус Христос, която не можеше да не изпълни. Обстоятелствата бяха неблагоприятни. Досега те нямаха подобни проблеми, защото Христос беше с тях, Той вървеше отпреде. А сега – заплаха, реална близост на опасността. Как да се постъпи в тази ситуация, какво да се направи?

В наше време християните също попадат в подобни ситуации и в обстоятелства, подобни на тези. След покаянието си и обръщането си към Бога много от новоповярвалите срещат упорита съпротива от страна на семейството си, която нерядко преминава в явна агресия. Често обстоятелствата ги измъчват и ги гнетят. ...Когато на първите християни им забраниха да говорят за Христа, строго ги наказваха и даже биха и после пуснаха, те не изпаднаха под господството на обстоятелствата, но, събрани заедно, започнаха да се молят. Те викаха към Бога, разказвайки Му всичко, което е станало: противниците ни изстъпиха срещу нас, сложиха се трудни обстоятелства, но Ти, Господи, дай ни смело да проповядваме Твоето Слово. Не се молеха: избави, спаси от обстоятелствата, но искаха смелост в създалата се ситуация, да продължат да проповядват за Исуса Христа, изповядвайки с това, че Той е Господ над обстоятелствата. Когато обстоятелствата ни надвиват, трябва от сърце да признаем, че Исус Христос е Господ и над тях и ще се спасим от тях. Нито един презвитер, нито една църква не е в сила да се справи с угнетяващите ни обстоятелства, само Господ може да даде победа.

Исус Христос се явява Господ над всякакви име. Той е Господар на господарите и няма име, което да се приравни с Неговото. Син ли, дъщеря ли, съпруга или пък началник, няма на земята име равно на името на Христос. а ние понякога плачем, че някой вече толкова ни е измъчил, че нямаме сили да го търпим. Защо ние изповядваме имената на хората над нас, без малко да ги приравним с

Господа. Иисус Христос е ...по-горе от всяко началство и власт, сила и господство и от всяко име, с което именуват не само в тоя век, но и в бъдещия (Еф.1:21). В своето време Пилат, имащ високо име, застана срещу Христа и Му каза: Не знаеш ли, че имам власт да Те разпна, и власт имам да Те пусна (Йоан.19:10)? И може би за пръв път в управленската си практика чу отговор за своето истинско положение на властимеещ: ...ти не щеше да имаш над Мене никаква власт, ако ти не бе дадено свише. Този кратък епизод даде урок на всички християни: ние сме длъжни кротко, но смело да изповядваме името, Което е по-високо от всяко друго име и над тези, които се опитват да ни поробят, да издевателстват над нас, да ни гонят и да ни ненавиждат, смятайки, че нашата съдба е в техните ръце. С това ние ще ги накараме да се замислят над своето истинско положение и ще можем да спечелим някои от тях за братя и сестри (2 Тим. 2:25-26). Това обяснение е приемливо само в случаите, когато страдаме за Христовото име, а не за своите грехове. Ако ви корят за име Христово, блажени сте, защото Духът на славата и Духът Божий почива върху вас. От тяхна страна Той бива хулен, а от вашата – прославян (1 Петр. 4:14). Петровото изповядване на Христовото име по-горе на имената на свещеници и първосвещеници, способства за обръщение впоследствие на някои от тях във вярата на Иисус Христос (Д.А.5:27-31).

Изповядайте Иисус Христос Господ и над пороците. Мъчна е борбата на новородения християнин с пороците. Някои и след покаянието си не могат да се освободят от цигарите, виното и пр. Колкото повече говорите за своето безсилие пред пороците, толкова повече признавате тяхното господство над вас. Започнете да изповядвате Христос като Господ над вашите пороци и Той ще ви избави от тях (Ис. 53:4). (По-подробно за това – в гл. Пост).

Иисус Христос е по-горе от старата природа на християнина. Християни, даже следвали Господа немалко време, обикновено са измъчвани от проблем на собствения си характер. Някои се опитват да се борят с него със собствени сили, но безуспешно. Други пък обратно – изискват от околните да се приспособяват към техния характер. Християнинът няма право да изповяда своя характер. Иисус Христос е разпнал нашата стара природа на кръста и християнинът трябва да Го изповядва като Господ над себе си. (По-подробно вж. гл. *Ходене по духа*).

Иисус се явява Господ над волята на християнина. Вярващият човек има своя воля, Бог – Своя. Ние се молим: ...да бъде Твоята воля (Мт.6:10). Когато човек говори на Христа : ...обаче не както аз искам, а както Ти, той изповядва Иисуса Христа като Господар на своята воля. И постъпвайки така, има големи благословения. Той никога няма да се разочарова и да съжالياва, че е подчинил своята воля на волята на Иисуса Христа.

Християнинът трябва да изповядва Иисус Христос и като Господ над Църквата. Има хора, които биха искали да се изправят срещу Църквата, да ѝ наложат своите правила и разбирания и да господстват над нея. Христос е глава на Църквата, Той е неин Господар и няма да изтърпи никой, който се изправи на пътя на Църквата, ходеща пред Него в страх и трепет. Волята на Църквата е воля на нейния Господар, затова не трябва да се противим на нейните решения. Църквата, изпълняваща Божито Слово, ходеща чисто пред Бога, страшна като войнство със знамена, защото неин пълководец и цар е Иисус, чието име е по-горе от всякаква власт, сила и началство. В продължение на цялата история тя беше заплаха за демоничния свят.

Господ Иисус иска ние да Го изповядваме и над демоническия свят, който днес не дава покой на мнозина. Християнинът не бива да допуска над него да вземат връх злите мисли, изпратени от дявола. Никакви изкушения не трябва да господстват над Божието дете. В Откровение Христос е изобразен като лъв от коляно Юдино, като имащ власт. На Христос е дадена власт, всяка власт на небето и на земята (Мт.28:18). И Той ни дава власт да настъпваме на змии и скорпии и на всяка вражеска сила (Лк.10:19). Често всичко, което могат християните при сблъсъка с демоническите сили, е да се примолят на Христа, Той да ги защити. Да, Христос е милостив, Той защитава, но защитата далеч не е всичко, дадено от Него.

Освен незнанието, на християните пречат да бъдат победители в тази битка страх, маловерие и нежелание за духовно упражнение. За голямо съжаление страхът да не се окажат в неловко положение при опит за заповядване на злите духове парализира работата не само на членовете на църквата, но и на нейните служители. Врагът им се вижда силен и страшен, както Голиат се виждаше на Саул и на Израилския народ. Иисус Христос каза: ...имайте вяра в Бога. Защото, истина ви казвам: ако някой каже

на тая планина: дигни се и се хвърли в морето, и не се усъмни в сърцето си, а повярва, ще стане по думите му (Мк. 11:23). Представете си ситуация: пред вас духовна планина- нечист дух в обладан човек ви противостои. Вие отчетливо и ясно го виждате. Какво трябва да правите? Голият също беше страшен като планина. Стоеше срещу израилтяните и злословеше три дни и три нощи. А израилтяните слушаха и се ужасяваха. Те имаха доспехи, имаха и опит във воденето на битката, но при все това планината им се виждаше ужасна. Много е важно да се научим да извличаме от своето сърце фино действащи гладки камъчета – думи пълни със сила, мощ и авторитет.

...ако каже...и не се усъмни...а повярва. Действие ще бъде извършено въз основа на вярата в Словото. Когато произнасяме повеление в името на Исус Христос, намиращи се в нас, думите от Свещеното Писание излизат и с неговата сила извършват действие. Когато авторитетът на Христовото име ще бъде издигнат в нас, той ще се прояви и извън нас. Но не издигнем ли авторитета на Христа в себе си, той няма да се прояви и извън нас. Той се издига чрез почитане на Христа, чрез дълбоко проникване в познанието на Неговото богатство, вложено в нас. Извън нас авторитетът на Христовото име ще издигне самия Христос.

Заради страхливия служител не трябва да страдат членове на поверената му църква. Всеки пастор е задължен да изтръгва от пастта на вълка, мечката и лъва поверената му овца. За съдии в Израил се избираха не властолюбиви кариеристи, а хора, способни да избавят своя народ и да решават неговите проблеми независимо от техния характер. Съдиите се избираха и поставяха от Бога, а не от човеци. Слава Богу, че има много искрени и смели служители, за които силата на Христовото име е оръжие, с което те добре боравят.

Млад брат служител-мисионер на Север по време на лекция, посветена на изучаване на Библията усети върху себе си влиянието на хората, които се оказаха потомствени магьосници. След това най-силният от тях извика брата на двубой. Магът доведе със себе си свидетели, за да им покаже, как ще поразява християнина. Случи се обаче това, което магът никак не очакваше. Служителят, изпълнен със Светия Дух, започна настъпление и със силата и авторитета на Исусовото име порази силата на магьосника. Неговите свидетели се чудеха защо той не действа, но той мълчешком си замина и не пожела повече да се среща със свещенослужителя. Пастирът трябва да научи и членовете на Църквата да се ползват от името на Исус. Една сестра, знаеща силата на това име се оказа в екстремална ситуация. Съпругът ѝ, алкохолик, вдигнал стол да я удари по главата и да я убие. Сестрата мигновено осъзнала, че след няколко секунди може да се окаже във вечността. И изведнъж мисъл – името на Христа. Тя се хвърля към обезумелия си мъж и с власт произнася: *В името на Христа, повелявам ти, зъл дух, да оставиш моя мъж и да не се проявяваш чрез него.* Съпругът ѝ изведнъж онемал, пуснал стола и излезнал на балкона. После се върнал и запитал: Какво става с мен? И подобни случаи, когато християни побеждават в Христовото име са немалко.

9. МОЛИТВА

Душегрижителската работа с окултнообременени не може да се върши ефективно без необходимата молитвена подготовка. Ако даже сме се научили пламенно да проповядваме, но нямаме молитвена тежест, при първия сблъсък с обладан човек с горчивина ще разберем, че нашите думи не стигат целта и не довеждат до желаните резултати.

Какво знае за молитвата съвременният човек? Цяло поколение възпитаници на атеистичната епоха бе лишавано от възможността да се моли. Ето защо, чута за пръв път, молитвата се явява за мнозина незабравимо преживяване. Понякога проповедта не произвежда такова впечатление, както искрената молитва.

Когато започнем систематично да посещаваме църквата, ние не само се вслушваме в това как се молят другите, но и сами се учим да се молим, пристроявайки се под този образец, който чуваме от другите. Това е добро, но до време. Трябва да признаем, че когато слушаме молитвите на другите, нас ни привлича не толкова силата на молитвата, колкото красотата ѝ. Когато отидох в Украйна и започнах работа с малка група от новоповярвали, ме порази един факт. При връщането си от богослужение от Одеската църква, една от сестрите често се възхщаваше от красотата на чутите молитви. След време тя започна да се моли почти така, както бе слушала, повтаряйки същите обръщения към Бога,

прилагайки същата постройка на молитвата. Даже тонът и беше същият. Това ме накара да се замисля. Всеки човек е индивидуален, всеки трябва по свой начин да разговаря с Бога и ако той говори с чужди думи, копирайки някого, той не може да вложи себе си в тази молитва, той не изразява себе си чрез нея. И ето какво се получава – човек се моли, но фактически неговата молитва е почти заучено повторение. Такъв молитвен път, който сме си избрали сами, води доникъде. И ако това е така, ние трябва да спрем и да се замислим – кога за последен път сме се молили – именно сме се молили?

Да си спомним как се молеше Иисус Христос. За Него е написано: Той в дните на плътта Си, със силен вик и сълзи отправи молби и молитви към Оногова, Който можеше да Го спаси от смърт, и, като биде чут поради благоговението Си... (Евр.5:7). Христос прекарваше цели нощи в молитви, но в присъствието на хората се молеше много кратко. Всичко, което трябваше да извърши, Той го правеше в нощните Си молитви. В молитвата за възкресението на Лазар (Йн.11:43) и сътворението на чудото с хляба и рибите (Лк.9:10-17) Той не започна да проси от Отца да Го чуе. През нощта в скритата Си стая (Мат.6:6), Той се подготви за всичко. Пред хората каза: Отче, благодаря Ти, че ме послуша. Аз знаех, че Ти винаги Ме слушаш; но това казах за народа, който стои наоколо... (Йн.11:41-42)

Предвиждайки опасността, която грози учениците, Той се молеше за тях. Иисус каза впоследствие на Петър: *Ето, сатана поиска да ви сее като пшеница; но Аз се молих за тебе, да не оскъдне вярата ти; и ти някога, кога се обърнеш, утвърди братята си* (Лк.22:31-32).

Нерядко и апостол Павел говореше: ...аз се молах за вас. Тези, за които се молеше той, не бяха очевидци на молитвите му, но преживяваха резултатите от тях в своя живот. Можем ли ние да кажем днес, че сме се молили за брата или сестрата и сме видели резултата от молитвите?

За самия процес на молитвата Словото Божие говори така: ... учениците Йоанови... молитви правят... (Лк.5:33). Преди да излезе пред хората да проповядва, проповедникът работи, да направи, да сътвори проповед – последователна, предаваща това, което Светият Дух му е открил. Молитвата е също служение пред Бога, което трябва да се извършва при съдействието на Светия Дух. Бог е вложил в нас творчески ум, който след нашето обръщение трябва постепенно да се преобразува в ум Христов. Ако ние усъвършенстваме битовите си условия, условията на работата си, своите проповеди и свидетелства, защо забравяме, че трябва да се усъвършенстваме и в молитва?

И така, ще се постараете последователно да разгледаме процеса на сътворението на молитвата. Словото Божие чрез чудесни образи ни разкрива методиката на това сътворение. Важна е подготовката за молитва. Нека вникнем в думите на цар Давид: *Понеже Ти, Господи Саваоте, Боже Израилев, откри на Твоя раб, думайки: ще ти въздигна дом, Твоят раб приготви сърцето си да Ти се моли с тая молитва* (2 Цар.7:27). Давид разбираше, че извършва молитви пред Бога, Който гледа на човешките сърца. Именно за това, той приготви сърцето си... Колко много е заложено в тези думи. Но по какъв начин човек може да подготви своето сърце?

Ние се явяваме храм за молитва. За молитвеното служение в нашия храм апостол Павел казва: ...с всяка молитва и просба молете се духом във всяко време и старайте се за същото това с всяко постоянство... (Еф.6:18). Самият храм бе място, където се събираха хора, за да *творят* молитва. Храмът се състоеше от Светая Светих, светилище, външен двор и място за езичниците зад двора. По закон мястото на животните, среброменителите, продавачите и купувачите бе извън храма, зад двора. Хората идващи от далеч трябваше да имат възможност да обменят пари, за да купят животни за жертвоприношението. Но във всичко трябваше да се пази ред, всеки трябваше да знае своето място. Хората объркаха всичко. Животните, среброменителите, купувачите и продавачите се оказаха вътре в храма. Ето защо Христос си направи бич и въдвори ред. Ние живеем в реален свят, в който са ни нужни вещи, животни, обменни бюра и много други неща, което е съвсем нормално. Ненормално е когато се изместват приоритетите, когато битовата суета заема място на което не трябва да бъде.

От ранно утро ние се потапяме в житейските грижи и сме задължени да правим това, защото Ако някой се не грижи за своите, ... е по лош от неверник (1Тим.5:8).

Но нашите битови проблеми, които трябва да се намират само в нашия ум, могат да проникнат в сърцето, осквернявайки нашия храм, обременявайки нашият дух. Христос предупреждаваше: ...внимавайте над себе си, да не би сърцата ви да бъдат отегчавани ...с житейски грижи (Лк.21:34). Ако това се случи, ние не можем да се молим както трябва. Искаме да сътворим молитва, а нещо ни държи и на нас не ни остава друго, освен да си произнесем стандартната традиционна молитва.

Ако искаме да бъдем успешни молители, преди да извършим молитва, трябва да дойдем при Бога с просба за очистване. Апостол Павел говори, че ние трябва да пристъпваме към престола на благодатта: ...след като с поръсване очистим сърцата от лукавата съвест... (Евр.10:22). Очистването е постоянен процес. В служението на свещениците в храма беше помислено предварително постоянното поръсване; кръвта на жертвените животни трябваше да се внася даже зад вътрешната завеса, в Светая Светих (Евр.9:1-14). Да твориш – това е постоянен труд. Не е инерция, не е механизъм, а постоянно служение. Молитвата – това е труд който иска посвещение.

Ние винаги трябва да помним, че молейки се разговаряме с Първосвещеника. Преди да изкажем своята просба пред някакво длъжностно лице, ние дълго размишляваме, претегляйки всяка дума от предстоящия разговор, така че нищо да не пропуснем или пък да не кажем нещо излишно. Защо тогава си позволяваме да се молим небрежно? Съществува определен ред в построяването на самата молитва. Апостол Павел пише: ...преди всичко да се правят просби, молитви, молби, благодарения за всичките човеци... (1Тим. 2:1). Първото – това е молитва-искане. Прошение за себе си, така че Бог да прости, да очисти, да омие. И първосвещениците, преди да принесат жертва за народа, принасят жертва за себе си. Такава последователност е необходима и в нашия живот. Извършили втората част от молитвата на прошение за нашите нужди, трябва да благодарим на Бога и да Му принесем жертва на хвала за чутата молитва.

Ние имаме богато наследство от образи в Стария Завет, от които можем да се научим как да градим своите молитви. Нека повдигнем завесата на молитвения живот на Давид. Книгата Псалми показва вътрешния духовен свят на човека и законите на външния духовен свят. Ако желаем да се научим да градим молитвите си, ние трябва да се научим да проникваме в своя вътрешен духовен свят. Естествено, много трудно е да изследваш цялата му дълбочина (1 Кор. 2:14; 2:11). В него е почти невъзможно да проникнем с нашия човешки плътски ум. Много често, когато искаме да се молим, не знаем с какво да започнем. Ние не можем да се настроим за молитвата, за нас това е много трудно. Как и посредством какво можем да вникнем в себе си? За това ни е дадено Божието Слово, което да ни въведе и изведе. Давид казва: Твоето слово е светило на ногата ми и светлина за пътеката ми (Пс. 118:105). Словото Божие е светилник, който ни помага да вникнем в себе си (Йоан 16:14). Добре е преди нашите молитви да се обръщаме към молитвите на Давид – не за да ги научим и да се молим с тях, но заедно с Давид да влезем и да излезем (Пс. 121:8). Ние отново и отново трябва да осъзнаем, че сме скиния, в която има светилище, явяващо се част от небесното, неръководно светилище. От Стария Завет виждаме, че свещениците влизаха в Светия Светих, където се намираше ковчегът със скрижалите, на които бе написан Божият закон – десетте заповеди. Бог каза за това място: ...там аз ще ти се явявам (Изм.25:22). И ние трябва да се научим да влизаме в Светая Светих, за да разберем нещо и излизайки, да го реализираме. Трябва да жадуваме за откровение от Бога, което Той ни дава чрез Светия Дух посредством Словото (Еф. 1:17-19). Давид казва: *Прилепих се към Твоите откровения, Господи* (Пс. 118:31).

Господ ще пази твоето излизане и влизане. Когато четем книгата Псалми сутрин рано преди молитва, именно тази книга ни въвежда във вътрешния ни свят. Именно тя разкрива преживяванията на човешката душа, преживяванията на псалмопевеца. Ние откриваме за себе си, че неговите преживявания са и наши, ставаме съучастници на неговите молитви. Така Божието Слово ни настройва и задълбочавайки се в него, ние все повече и повече влизаме вътре, в Светая Светих. Нека да прочетем Псалм 25 и да помислим, например, какво значи за Давид следната фраза: *Изкуси ме, Господи, изпитай ме; разтопи моите вътрешности и моето сърдце....* Ако в нашия живот се е случило нещо, което е направило сърцето ни кораво и неспособно да възприема гласа на нашия Спасител, при прочитането на този откъс Светият Дух съсредоточва нашето внимание на стиха така, че прекланяйки колена по време на молитвата да повторим заедно с Давид: *Изпитай ме, Господи... разтопи моето сърдце....* Светия Дух по чуден начин прониква чрез това слово в нашия свят, отваря очите ни и ние можем да влезем и да се задълбочим. Действайки по този начин, ние можем да открием за себе си много неща, които да ни съкрушат и подбудят да се молим конкретно за едно или за друго. И така, Божието Слово е средство, което трябва да употребяваме за да градим истинските си молитви. Ето защо съществува насъщна необходимост не просто да четем Библията, а да се храним с нея (Езек.3:1-

3), да я изучаваме и тези слова, които по особен начин се прилепват към нашето сърце, да ги прилагаме за себе си.

Нека да се научим да влагаме Божието Слово вътре в сърцето си. Прониквайки в нашия вътрешен свят, то разкрива нашите проблеми, разкрива нашето сърце, разширява го, извършвайки огромна работа. И сетне, когато започваме да се молим, Словото, вложено във вътрешния ковчег, излиза чрез произнесените от нас слова. Ние можем да го възпроизведем или даже да го цитираме. И такава молитва има особена сила. Ние ще възпроизведем именно това, което ни напомня Светият Дух, което отговаря на потребността на нашата душа в дадената ситуация.

Нека да проследим историята на мнозина мъже и жени на вярата, на които говореше Словото и те Го слагаха в своето сърце. Да проанализираме, например молитвата на Мария. Каква дълбочина се открива в тази молитва (Мт. 1:46-56). От книгата Деяния на апостолите ние виждаме как са се молили учениците, подкрепяйки своите молитви със Словото Божие. Те ... единодушно дигнаха глас към Бога и казаха: Владико, Ти си Бог, Който си сътворил небето и земята и морето и всичко, що е в тях; Ти си, Който чрез Духа Светаго с устата на отца ни Давида, Твоя раб, си казал: защо се развълнуваха народите, и людете замислиха суетни неща? Въстанаха царете земни, и събраха се князе ведно против Господа и против Неговия Помазаник. Защото наистина се събраха в тоя град против Светия Твой Иисуса, Когото си Ти помазал, Ирод и Понтий Пилат с езичниците и с народа израилски, за да сторят това, което Твоята ръка и Твоята воля бе предопределила да стане. И сега, Господи, погледни на техните заплахи и дай на Твоите раби с пълно дръзновение да говорят Твоето слово... (Д.А. 4:24-31). Забележете, че в процеса на молитвата участва цялото им естество – ум, душа, сърце. В създалата се ситуация те употребиха думите казани от Давид, в този момент тези думи напълно съответстваха на нуждите им. Те сътвориха молитва, от която се потресе цялото място.

Сега ние виждаме, че Словото Божие трябва да се изучава не само за проповядване и за прилагане в живота, но и за молитва. И ние действително, както говори апостол Павел, не знаем за какво да се молим както трябва (Рим.8:26), но Светият Дух ни подкрепя в тези наши немощи. Влагайки в определено време Своето Слово в нас, Той благославя и излизането на това Слово. Това е и процесът на молитва чрез духа (Еф.6:18). Ако ние действително сме вложили Словото Божие като съкровище в нас, то трябва да излезе при много внимателен подход от наша страна и при водителството на Светия Дух.

Христос каза: И кога ви предават, не се грижете, как или що да говорите; защото в оня час ще ви бъде внушено, какво да да кажете (Мат.10:19). Ако ние не знаем Словото, ако на определено време не го вложим в своето сърце, как Светия Дух може да ни напомни това, което не знаем? Откъде Той ще вземе да изнесе думите, ако те никога не са били вложени вътре в нас?

Светият Дух ще извлече от нашата Светая Светих вложеното. И Той ще го извлече по новия закон – закона на духа на живота (Рим.8:2), който действа в нас: ...ще вложат законите Си в сърцата им, и в мислите им ще ги напишат (Евр.10:16). Ако дадем възможност на Светия Дух да извлече вложеното в нас, ние ще се молим за това, за което може би и не сме планирали. И ще видим силата на извлеченото слово, което посредством молитвата достига до самото небе.

Сатана се старее да заблуди Божия народ. Изпраща заблуди, по които трябва да се молим на Христос, Който е вътре в нас, което не трябва да правим. Ние се молим, вниквайки в себе си, не за да устроим в самите себе си място за поклонение, но за да преживеем процес на осветление посредством Словото.

Следващият етап от работата, която трябва да вършим чрез молитвата е достигане до външния духовен свят – свят Божествен. На небесата за християните има истинско светилище, където да влизаме. Бог казва: ...Аз живея в небесната височина и в светилището, също и със съкрушените и смирените и смирените духом (Ис.57:15). На небесата Иисус Христос, Който ...е служител на светилището и на истинската скиния...(Евр.8:1-3), извършва определена работа.

Образите от Стария Завет ни откриват очите за истинското служение на Иисус Христос. На свещениците беше възложено да свещенодействат. Те трябваше да извършват това служение всеки ден. Те всеки ден приемаха жертвите, които народът принасяше. След това те ги принасяха пред Бога и извършваха голяма по обем работа.

Иисус Христос – истинският свещенослужител, ден и нощ изслушва молитви прилизаци от нашето сърце, възнесени в самото небе. Той не само слуша думите на молитвите, но вижда и сърцата, от които те излизат, познава целите им и затова може да ги приеме, а може и да не ги приеме. Христос още на Земята показва своето отношение към молитвата на бирника и молитвата на фарисея. Колко пъти всеки от нас е сътворявал неблагоприятни молитви, при спомена за които ни става страшно. Ние трябва да благодарим на Бога, че не всички наши молитви са били приети, Бог добре знае, какво ни е необходимо и какво не.

Приемайки жертвите, свещениците бяха длъжни да бъдат и лекари, правещи анализи и определящи диагнози, и съдии. Те винаги трябваше да бъдат трезви, за да не допускат грешки, които можеха да се окажат фатални за някои. Не всички свещеници и не винаги честно изпълняваха своята работа, понякога те възмущаваха Бога, принасяйки в жертва животни с пороци.

Понякога пък хората искат да бъдат приети тяхните порочни молитви. Ние молим Божията воля да се присъедини към нашата, за да бъдат наказани братът или сестрата, които са ни обидили. Исаия описва възмущението на Израилския народ за нечутите от Бога молитви. Грехът имаше място в техните пости и молитви и Бог не ги слушаше. В истинското небесно светилище не може да влезе нищо нечисто. Щом образувалата се там, в лице на сатана, нечистота бе свалена долу (Ез.28:12-19), как могат да бъдат допуснати нечистите молитви?

За да се достигне до Светая Светих, да се достигне до Бога, ние трябва да Го потърсим. Моисей ...взе и си постави шатрата извън от стана... и я нарече скиния на събранието, и всеки който диреше Господа, дохождаше в скинията събранието...(Изх.33:7). Забележете, не търсещия разрешение на своите проблеми, но търсещия Бога, Който прибавя разрешението на тези проблеми (Мат.6:33). Да търсиш Господа – означава да желаеш Неговото присъствие, Неговия глас. Той дава откровение, озарение на нашия разум, дух и плачещата и стараещата душа.

Авакум казва: Заставах на стражата си и, стоейки на кулата, наблюдавах, за да узная, какво Той ще ми каже... (Ав.2:1). Изправяйки се на молитвената кула, не бързайте да слизате от нея. Постоите в очакване. Ние трябва да умеем не само да изливаме своята душа пред Бога, но и да се научим да слушаме това, което Той ни казва. Понякога Бог ни говори чрез оживотворяването на някой стих от Словото, отделянето му от другите стихове. В сърцето, получило Божие откровение и отговор на молитвите, възцарява мир, покой и радост.

Молитва за изцеление

Освен хората, страдащи от психически заболявания, ни заобикалят множество болни от най-различни физиологически заболявания. Молитвата за изцеление също е важно служение на църковните презвитери.

При задълбочено изследване на Писанията, ясно се вижда как трябва да се извършва молитвата за изцеление. В Посланието на Яков намираме предписание за всички служители, какво трябва да правят, за да бъде извършено изцелението. Болен ли е някой между вас, нека повика презвитерите църковни, и те да се помолят над него, като го помажат с елей в името Господне. (Яков 5:14-15). Ето задълженията на презвитерите в това дело: ... (презвитерите) нека да се помолят над него (болния) като го помажат с елей в името Господне.... В същия стих е писано какви действия трябва да предприеме самият болен: ... нека повика презвитерите църковни.... Болният не трябва да пътува никъде, да търси изцерители, но трябва да се обърне към презвитерите на местната си църква. Няма нужда да се анализират способностите и възможностите на презвитера, а да се изпълни указанието, дадено ни в Словото. Изцеляват не силните и благочестивите служители, а Бог. Презвитерите са длъжни да помажат болния с масло в Господното име. Презвитерите трябва да носят със себе си съд със зехтин, който предварително е бил осветен. Добре е презвитерът да не е сам, но да са двама или трима, защото когато след неговата молитва човекът се изцели, може да се съблазни и да си припишеславата. Но когато презвитерите са няколко, възможността за такава съблазън се намалява. Макар че ако няма други служители, презвитерът е длъжен и сам да свърши тази работа. В обещанието:И молитвата, произлизаща от вярата, ще изцери болния, и Господ ще го дигне... става дума за вярата и на болния, и на презвитера. За да бъде укрепен болният във вяра, с него трябва да се беседва. Освен това е необходимо да се установи причината за заболяването. Напълно е възможно, болестта да е следствие от извършен грях. Ако това наистина е така, трябва да го подканим към

изповед и покаяние: Изповядайте си един другиму греховете и молете се един за други, за да се изцерите; голяма сила има усърдната молитва на праведника (Яков 5:16). Ако болният се срамува да се изповяда пред всички присъстващи презвитери, той може да го направи пред онзи от тях, на когото реши да се довери. Останалите трябва да приемат това, без да се обиждат, осъзнавайки, че вършат Божия работа. Болният има право на избор.

Изповедта се практикува не винаги, а само тогава, когато болният чувства, че има някои грехове, които не са му простени, които са като бреме върху него, макар че се е молил за прошка. Братът, приемащ изповедта, трябва да призове Господното име и да се помоли за опрощение на греховете. Служителят няма право да разгласява изповедта, за опазването на нейната тайна той носи отговорност пред Бога.

Според Светото Писание съществуват най-малко четири вида последствия от тази молитва:

1. Бог моментално изцерява болния, както това ставаше по времето на Христос и апостолите.

2. Изцерението може да настъпи постепенно. Ден след ден болният организъм ще се възстановява. Дори в Христовата практика има случай, когато прокажените се изцелиха не веднага след произнасянето на молитвата. Може да се наложи да се извършат не една, а няколко молитви, както направи Христос със слепия.

3. Бог може да даде изцеление с помощта на лекарства и на лекари, както в случая с цар Езекия. Господ прибави към дните му петнадесет години чрез полагане на листа от смокини. (4 Царе 20 гл.). Ние не бива да бъдем фанатици, отричайки безогледно предписанията на традиционната медицина.

4. Последният вариант е болестта да остане в човека още дълго време, а може би и завинаги както в случая с апостол Павел. Той три пъти се молеше Бог да го изцери, но получи отговор: Стига ти Моята благодат; защото силата Ми се в немощ напълно проявява (II Кор. 12:9). Необходимо е да разсеем пължливите представи в църковните членове, че:

1. Всеки болен задължително трябва да бъде изцерен.

2. Има значение кой служител се моли за изцеление.

3. Трябва да чакаме изцеление само от Господа, без да приемаме каквито и да е лекарства и без да се обръщаме за помощ към лекарите.

Трябва да попитаме болния, готов ли е да се съгласи с волята Божия, каквато и да бъде тя. Докато служителите не видят в болния вътрешно съгласие с всеки от четирите варианта, не бива да се молят за изцеление. Ако пък болният се съгласи, че по Божия воля болестта може да остане, за да прослави той чрез нея Бога, подобно на Йов, следва да извършим молитва. Нека първо се моли той, а след това се молят и презвитерите, като положат върху него ръце. После болният се помазва с масло в Господното име. По време на помазването може да се произнесат няколко думи: Помазвам те с това масло в Господното име. Нека това масло бъде за изцеление, за благословение и за защита от всяка болест, амин. Помазва се главата на човека, челото му. След това предоставете възможност на болния да благодари на Бога, че Той ще извърши волята Си, както Му е угодно.

По този начин служителят изпълнява онази част от работата, която му е възложена, а останалото е в Божиите ръце. Такива молитви могат да бъдат извършвани понякога и в църквите, особено когато довеждат болни деца, чиито родители не посещават събранията.

Освен молитва за физическо изцеление, служителят трябва да извършва и молитва за премахване на уплаха. И в този случай отначало се чете книгата на Яков, глава 5, при това думите: И молитвата, произлизаща от вярата, ще изцери болния, и Господ ще го дигне (5:15) се отнасят не само към тялото, но и към душата, обхваната, натоварена и поробена от страх. Призовава се името на Исус, което прогонва всеки страх. Ако това се отнася към малки деца, служителят е длъжен да извършва тази молитва независимо дали децата са от вярващо семейство или не. Той трябва да помни, че децата са Христови и не бива да допускаме те да бъдат изпращани при врачки, баячки и ходжи. Бог в такива случаи винаги довежда нещата до благоприятен край. Мнозина идват в църквата с душевни мъки, които са следствие на проклетия, уроки, магии и други окултни въздействия. Има и случаи, когато християните отслабват духовно, чувстват безсилие, независимо дали са служители или редови членове. Ако те се обърнат към добре познати презвитери, оказвайки им доверие, те (презвитери) могат да извършат молитва за изцеление, възстановяване и укрепване на духа чрез изпълване със Светия Дух.

Молитва за освещаването на жилища

В последно време стана модерно да се освещават жилища, офиси, училища, банки и т.н. Мнозина се обръщат към свещенослужителите с надеждата, че това освещаване ще гарантира успеха на начинанието им, както и неприкосновеността на имуществото им. Причините, които карат хората да желаят освещаване са доста разнообразни. Напоследък в много жилища започнаха да се появяват странни явления – произволно движение на предметите, звуци с необясним произход, samozапалване на предмети, въобще всичко онова, което се нарича полтъргайт. Тези прояви плашат хората, безпокоят ги и не им дават мира, в някаква степен дори поробват волята и чувствата им.

В Стария Завет в книгата Левит се говори, че проказата поражда не само хората, но и жилищата на израитляните: ...кога влезете в Ханаанската земя, която ви давам да владеете, и пратя зараза от проказа по къщите в земята на вашето владение, тогава оня, чиято е къщата, трябва да отиде при свещеника и да каже: като че зараза се появила в къщата ми... свещеникът да дойде да прегледа къщата (Лев.14:34-35). Преди да предприемеше каквито и да било действия, свещеникът изучаваше язвата на тази проказа.

Ние не можем да изследваме купената къща или апартамент, в който преди това са живеели други стопани, с какво би могло да бъде осквернено това жилище. Ако в този дом са се провеждали спиритически сеанси, контакти с извънземни, врачували са или е имало екстрасенса се или пък с занимавали с други мерзостни грехове, този дом е осквернен. Ако това е ново жилище, което не е строено от самите стопани, между стените му може да са извършвани различни мерзости. Понякога самите стопани поради незнание, в желанието си да обезопасят дома и семейството си, слушайки съветите на други, извършват неща, чийто смисъл не разбират, но които за духовния демоничен свят са покана в тази къща. Една сестра преди обръщението си получила ново жилище. Нейна позната я научила какво да направи, за да бъде всичко наред в новия дом и да се оправят взаимоотношенията със съпруга ѝ. Тя ходила от стая в стая със запалени парченца от различни материали и изговаряла някакви думи, преминала по този начин всички прагове и ъгли, а пепелта изсипала под прага на входната врата. Отношенията със съпруга ѝ не само че не се оправили, но стигнали до окончателен разрыв. След обръщението си сестрата с ужас си спомняше за това, което бе извършила. В такива жилища, за да се унищожат последиците от окултните грехове е необходимо да се направи освещаване.

Процесът на освещаване ще е ефективен само при правилното му провеждане. За съжаление често се случва така, че нито тези, които освещават, нито собствениците на жилището разбират същината на освещаването. В освещаването участват две страни: самият Бог и собствениците на жилището, които трябва да разбират, че за този процес е необходимо тяхното безусловно съгласие да посветят дома си и самите себе си на Бога.

Ние имаме ярък пример за освещаване на дом – освещаването на Соломоновия храм. Без оглед на това, че храмът се е строил с благоговение и по време на строителството не се е чувало нито чукане, нито грохот, и целият материал се е подготвял, обработвал и оформял настрана, цар Соломон е виждал необходимостта от освещаване. В своята молитва той казва: ...нима Бог ще живее на земята? Небето и небето на небесата не Те побират, толкова по-малко тоя храм, който съм построил... (3 Царе 8:27). Соломон е имал отворени очи за факта, че освещаването на храма не е само покана към Бога да дойде от някакво далечно място и да се засели тук. Бог е вездесъщ и не може да бъде събран някъде. Бог е присъствал и присъства навсякъде. Въпросът стои така: предоставена ли Му е възможност да се проявява в това място. Окултистите канят сатана да присъства в домовете им. Вярващите имат привилегията да посвещават жилищата си на Бога, за да може Той да присъства и да се проявява там, да бъдат и те използвани от Него.

Освещаването е очистване на жилището и посвещаването му на Бога. Първият етап на освещаването е очистването. В Битие е писано: А на Адама рече (Бог): загдето си послушал гласа на жена си и си ял от дървото, за което ти заповядах, като казах: не яж от него, – проклета да е земята поради тебе...(Бит.3:17). Целият материален свят се оказа под проклетие поради грехопадението. Всичко се нуждае от освещаване. Всичко, което се внасяше в храма, което се посвещаваше на Бога,

първо трябваше да премине през процеса на почистване, който се извършваше чрез проливането на кръвта на животни. Също и почистването на дома, поразен от проказа се извършваше чрез поръсване с кръвта на птица. Това е първообраз на истината, че единствено кръвта на Исус Христос е способна да очисти не само човека, но и жилището му. Вторият етап е посвещението. Очистените предмети в храма се посвещаваха на Бога.

Преди да се пристъпи към освещаването, трябва да се проведе предварителна работа. Вярващите членове на семейството, които искат да се направи освещаване, трябва да говорят с невярващите, ако има такива. Необходимо е да се разясни същината на въпроса и по възможност да се постигне съгласие. При пълно неразбиране от страна на невярващите, възможно е да се проведе освещаването по време на отсъствието им, но е желателно тяхното съгласие. При освещаването на храма цар Соломон събра хората, и го направи не в тесен кръг от свои приближени, а пред целия народ. При освещаване на жилище няма възможност да се прави голямо събиране, макар че присъствието на близки и роднини би способствало за приближаването им към Бога. Има много случаи, когато след присъствие на освещаване на жилища хората са започвали да търсят Бога и очите им са се отваряли за съществуването на духовния свят.

Процесът на освещаване на храма е протичал така: И застана пред жертвеника Господен, пред цялото събрание израилтяни, дигна ръце към небето и рече: Господи Боже Израилев, няма бог подобен на Тебе, нито на небето горе, нито на земята долу; Ти пазиш завет и милост към рабите Си, които ходят пред Тебе от все сърце (3 Царе 8:22-23). В тези думи е изразена истината за процеса на освещаване. Освещаването е съюз, в който Бог от своя страна обещава да извърши онова, за което Го молят участниците в този процес. Те, пък желаят да изпълнят Божията воля относно тях – да изпълняват изискванията за начин на живот, поведението на живущите в този дом и използването му. При взаимно съгласие Бог обещава да пази завет и милост. Да бъдат очите Ти отворени към т храм денем и нощем... (3 Царе 8:29), продължава молитвата си Соломон. В днешно време, когато проблемите с престъпността са твърде актуални, хората се стараят по някакъв начин да обезопасят домовете си и да се защитят от крадци – купуват си големи кучета, монтират блиндирани врати, наемат си телохранители. Някои къщи денонощно се охраняват от бодигардове и въпреки това стопаните спят на запалени лампи. Те са в постоянна тревога, реагират на всеки звук. Но ако от крадци човек може да постави някаква защита, то от демоничните сили такава няма. Човек е абсолютно беззащитен пред полтъргайста, черната и бялата магия, урочасването. Наистина е прекрасно, когато очите Господни са обърнати към дома ни. Мнозина служители често отсъстват за дълго време, оставяйки семействата си в Божиите ръце и те знаят, че Бог пази дома им и всички, които са в него. Разбира се, прекрасно е, когато Бог се грижи за дома и имуществото ни, но дали сме съгласни не само Той да се грижи и за нас и нашите домашни, но и ние да живеем така, че да не го огорчим нито с думи, нито с дела? Съзнанието за присъствие на страничен човек повишава "равнището на култура" на домакините. Тогава в общението помежду си те стават вежливи, любезни и с цялото си поведение показват, че при тях нещата вървят много добре. Но когато гостите си тръгват, атмосферата коренно се променя. Някой може да удари с юмрук по масата, доказвайки правотата си, някой може да почне да крещи и въобще няма да има и помен от мира и спокойствието, които са царяли тук само преди половин час. Съзнанието за отсъствие на странични хора прави човека безконтролен, той не внимава какво говори, нито с каква интонация говори и всеки прави онова, което му се иска. Понякога това става и сред християните.

Една сестра постоянно искаше църквата да молitse за невярващия ѝ съпруг, та Бог да го доведе до покаяние. Сестрата беше кротка и смирена и служителите недоумяваха защо мъжът на такава добра жена не може да се доближи до Бога. Двама от братята решиха да посетят това семейство. Качвайки се по стълбището, още преди да стигнат площадката те чуха викове – "кротката" сестра крещеше по мъжа си, без да си подбира думите. Стъписаните братя недоумяваха как да постъпят – да натиснат ли звънеца или да се връщат, за да не поставят сестрата в неудобно положение. Когато все пак позвънили, сестрата им отворила вратата и любезно ги поканила да влезнат. Гласът ѝ бил отново тих, благ и приятен – църковен. Тогава братята разбрали защо мъжът на тази сестра не може да дойде при Бога.

Молитвата за осветяване е поканена към Бога да присъства в този дом. От този момент нататък живеещите в него трябва да помнят това. Той чува и вижда всяка наша дума и движение. Необходимо е да се обясни, че където е Бог, където е името на Исус Христос, там има мир, радост, единство и съгласие. Христос е светлина. След молитвена поканена Исус Христос да влезе в нечий дом от този дом изчезва всяка тъмнина, било ли то полтъргайст или нещо друго.

По-нататък Соломон се моли: Чуй молбата на Твоя раб и на Твоя народ Израиля, когато те ще се молят на това място; чуй от мястото на Твоето обиталище, от небесата, чуй и помилувай (3 Царе 8:30). Деловите хора имат офиси, оборудвани с телефони и факсове. Много е важно всеки християнин да има в дома си свой офис, място, където той би могъл да се свързва с Бога, където би могъл да изпраща ясна информация. Небесният факс винаги приема съобщенията. По всяко време на деня и нощта ние можем да изпратим молитвата си и щом е приета, ще имаме отговор. В молитвата за осветяване към Бога се отправя особена просба да чува молитвите, които ще се издигат от това място.

След това служителят трябва да попита:

1. Съгласни ли са живущите в дома да бъде извършена молитва за очистване;
2. Съгласни ли са с Божието присъствие в този дом;
3. Поемат ли отговорността да помнят, че Бог ги наблюдава и да имат такова поведение, че да не Го огорчават.

След съгласието на присъстващите, служителят извършва молитва за очистване с кръвта на Исус Христос и призовава Бога да присъства в този дом. Служителят трябва да благослови домакините – и вярващи, и невярващи, за да дойдат и невярващите към покаяние. Всъщност крайната цел на осветяването е всеки от живеещите в дома да стане храм на Светия Дух.

Спомням си един случай, когато жена, занимавала се със спиритизъм в дома си, впоследствие била посещавана от духа в лице на починалия си шеф – лекар. Стрданията на тази жена бяха големи, но тя не можеше да направи нищо, за да ги облекчи. И само когато домът ѝ бе осветен, проявите на нечистите сили престанали и настъпил покой. Служителите не трябва да отказват на молбите да осветяват жилища, независимо дали са на вярващи или на невярващи. Писано е Благославяйте, а не проклинайте. Нашият народ е измъчен от безброй проклетия – поради греховете си, поради неверието, поради окултизма и т.н. и ако и ние отблъскваме хората, заявявайки че осветяваме жилища само на вярващи, ще станем като книжниците, които казваха на Исус: Как можеш да ходиш при грешниците?. Ние, като свещенослужители, трябва да отидем в онези домове, където всичко е замърсено, поразено от греха и да носим там светлината. Може би след нашето посещение живеещите в него ще могат да повторят думите, че от този момент и в техния дом е настанало спасение. Ние трябва да внасяме това спасение чрез осветението, чрез благословието, чрез свидетелството. Мнозина са се покаляли след осветяването на жилищата им. Много е приятно, когато хората ни се доверяват като на истински християни и ни канят да осветим домовете им. Не се страхувайте, че когато след осветяването изчезнат проявите на нечистите сили и тръгнат приказки, ще ви се отвори много работа за осветяване на други жилища. Това ни е работата, нашето задължение. Много ми се иска всички служители, които разбират важността на това дело, да го включат в служението си. Израилските свещеници не само стояха в храма, очаквайки да дойдат при тях с изповед или с някакъв въпрос, но когато ги викаха, ходеха по шатри и къщи, отиваха при хората, за да послужат с това служение, което Бог им е възложил. Нека Бог ни благослови да прозрем, че осветяването на домовете на хората е един от методите на работа и борба с тъмните сили, които са окупирали не само душите и съзнанието на хората, но и жилищата им. Нека Бог ни помогне да се въоръжим с Неговото всеоръжие и да нанесем поражение на тези сили, докато има време, докато ни е дадена тази власт.

10. ПОСТ

Постът е съществена част от духовния живот на християнина. Правилното разбиране за поста ще научи вярващия да плаче с плачещите, да присъединява своето рамо към раменете на тези, които носят непосилно бреме, да разбере как да помогне на себе си и на другите да се избавят от оковите и връзките на миналото, пречещи да се живее един пълноценен духовен живот. Постът именно се явява практическо, реално свидетелство и доказателство за предаността към Бога и приятелите, за които стоим в пролом. Изучавайки тази тема, ние ще разберем, защо постът се явява действително велико дело, извършващо реални промени в живота на тези, за които постим. В Евангелието четем обяснението на Исус Христос към учениците Му, как правилно да пребъдват в пост:

"Също, кога постите, не бивайте намръщени като лицемерите; защото те си правят лицата мрачни, за да се покажат пред човеците, че постят. Истина ви казвам, те получават своята награда. А ти, когато постиш, помажи главата си и омий лицето си, за да те не виждат човеците, че постиш, но Отец ти, Който е в тайно; и Отец ти, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве" (Матей 6:16-18).

Израилският народ обикновено прибегваше към поста в критически моменти от своя живот:

"Назначете пост, обявете тържествено събрание, свикайте старците и всички жители на тая страна в дома на Господа вашия Бог, обявете пост, обявете тържествено събрание... нека плачат свещениците, служителите Господни, и да казват: смили се, Господи, над народа Си, и не предавай наследията Си на поругание, та да се не подиграват с него народите. Защо да казват между народите: де е техният Бог? Тогава Господ ще възревнува за земята Си, и ще се смили над народа Си: Ето аз ще ви пратя хляб, вино и дървено масло, и ще се насищате с тях, и няма да ви предам за поругание на народите" (Иоил 1:14; 2:15-19).

Постът не е просто гладуване. Да постиш – не значи да не ядеш в продължение на целия ден, а вечерта да поблагодариш на Бога, че Той ти е дал сили да издържиш. Постът е състояние, при което човекът (чрез своите новороден дух, душа, имаща пълна информация за стоящия пред нея проблем и тяло, освободено от обикновените ежедневни дела) се стреми да отстрани препятствията между себе си и Бога и пребъдвайки в молитва, се стареа да достигне поставените цели.

Съществуват няколко разновидности на пост :

1. Човек се отстранява от земните суети и грижи, уединява се и се моли за разрешаването на определен проблем. Той не изключва напълно употребата на храна, приемайки само необходимите за поддържането на физическите сили продукти. Този пост като правило е доста продължителен. Даниил се намираше в такъв пост в продължение на три седмици, отказвайки се от храната, която му се полагаше. Той беше министър и ежедневната му храна до този момент силно се отличаваше от храната в дните на поста: *В тия дни аз, Даниил, бях в тъга цели три седмици; вкусен хляб не ядох, месо и вино не влезе в устата ми и с мазила се не мазах, докле не изтекоха трите седмици* (Дан. 10:2-3). Даниил си постави цел – да получи от Бог тълкуване на видението. Бог чу молитвата и му отговори.

2. Човек напълно се отказва от всякаква храна и питие, а също така и от суета, работа, и празни разговори, за да се уедини и застане пред Бога (Матей 6:17,18) .

3. Човек има голяма нужда от пост, но е задължен да отиде на работа и няма възможност да се уедини. Напълно отказвайки се от храна и питие, той изпълнява своите служебни задължения, но молитвено пребъдва пред Бога. При такъв пост християнинът изпълнява само това, което е задължен да изпълни, без да се увлича в никакви свои корисни интереси. Неговият дух се намира в молитвено състояние, душата му е също обърната към Бога, за да придобие благоволение в очите Му и да получи разрешение на проблемите си.

Проблемите, за които постим, могат да бъдат:

- лични – здравословни, материални, взаимоотношения с хората;
- обществени – когато в църквата вземат решение да постят за някакво определено дело и християнинът се включва към този пост, като част от нея.

По време на поста в човешкия дух протича процес на осветление, тогава именно той получава откровения от Бога. Те обикновено са по-обширни и дълбоки, тъй като и самият пост е дълбоко молитвено състояние. В душата също протича процес на осветление: Светият Дух избличава християнина, показвайки му грешките и недостатъците. Благодарение на това човек се разкайва, изповядва се и се очиства. Като ограничава тялото от удоволствия, постът оказва благотворно влияние и върху него. Обуздава го и го стеснява от всички страни, поставяйки го в рамка. Апостол Павел казва, че той усмирява и поробва своето тяло (I Коринтяни 9:25-27), за да не остане недостоеен. Това е необходимо, за да се освободи максимално духът от влиянието на плътта.

Чрез поста Бог оказва влияние на обкръжаващите християнина хора. Човек пости тайно, а Бог въздейства на тези, за които постещият вопие към Него. Ако християнинът осъзнае това, то няма да се замисля над въпросите – колко често и колко време трябва да се пости, а ще го прави колкото е необходимо – до момента на пълната победа. Понякога хората се опитват да си повлияят един на друг чрез "обявен пост", тоест непосредствено, без да дочакат Божието действие. Постът се обявява демонстративно и се поставя цел да се принуди човек или пък група от хора да се съгласят с мнението или волята на постещите. Такъв пост прилича на поста на юдеите, които се заклеха да не ядат и пият, докато не убият Павел (Деяния 23:12).

Пълна противоположност на такъв пост е постът на Исус Христос в пустинята. Христос не се нуждаеше от очистване от грехове и беззакония, защото беше безгрешен. За кого и за какво постеше Той? Неговият пост беше застъпничество за хората. Виждайки нещастните, паднали грешници под пресата на демоничния свят, неспособни да освободят волята си от сатанинското влияние, Той, отъждествявайки се с тях, взе върху Себе Си това влияние и пребивавайки в пост в продължение на 40 дни, противостоеше на волята на княза, който не даваше на хората да излязат от дяволския плен. И после, когато Той проповядваше, тези, у които се появише дори малко вяра, получаваха изцеление и освобождение.

Веднъж Христос каза на Петър: *"Симоне, Симоне, ето Сатана ви изиска всички, за да ви сее като пшеница; но аз се молих за тебе, да не оскъднее вярата ти..."* (Лука 22:31-32). Христос знаеше, че Петър все още няма достатъчно сили на волята, така че във всичко да противостои на сатана и може да попадне под неговото влияние, и затова се молеше за него. Образа на постещия за другите, ние виждаме и в лицето на апостол Павел. От немногото места в Писанието, където той говори за себе си, ние го виждаме постоянно намиращ се *"в ...труд и мъка... често в пост, на студ и в голота...Кой изнемогва, та да не изнемогвам и аз? Кой се съблазнява, та аз се не разпалям?"* (II Коринтяни 11:27-29)

Той беше загрижен не само за отделни братя и сестри, но за всички църкви. Апостол Павел се обремени от това, че започналите в духа галатяни, "се усъвършенстват" по плът. Ако върху нас се стоварва бреме, когато някой се отклонява от истинския път, това е нормално. Възлагайки ни бремето, Бог ни показа, че е необходима нашата помощ, нужни са нашите молитви и пост. И когато вземем върху себе си товара на брата или сестрата, тяхното бреме става и наше. Ние носим тази тежест пред Бога в пост и молитва до момента, когато видим, че човекът се изправя и в него бликва живот. Още един образ: *"...Анна, която не се отделяше от храма, дето денем и нощем служеше Богу в пост и молитва"* (Лука 2:36-39). Това е една кратка, но много силна характеристика на жена, трудяща се пред Бога. Постът в нейното служение не беше краткосрочен, той беше постоянен процес в нейния живот. Подобно на Йоан Кръстител, който подготвяше пътя на Христос чрез проповеди, Анна подготвяше пътя на Господа към народа Му, принасяйки в пост и молитва техните грехове и беззакония.

Така направи в своето време и Неемия, застъпвайки се за Израилевия народ, който се намираще в плен. Осъзнавайки, че е част от своя народ, той се отъждестви с тях, взе върху себе си тяхното общо бреме и молеше Бога: *"Ушите Ти да бъдат внимателни и очите Ти отворени, за да чуят молитвата на Твоя раб, с която сега се моля денем и нощем пред Тебе за синовете Израилеви, Твои раби, и се изповядам за греховете на синовете Израилеви, с които съгрешихме – аз и домът на отца ми"* (Неемия 1:6). Така се молеха Ездра и Моисей. Така се молеха всички мъже на вярата, издигнали се на нивото на Божия път, който е по-горе от човешкия път. Застъпническата молитва на Моисей предотврати унищожаването на народа.

И ние можем да носим своите близки и роднини, своята църква, своя народ по вертикала – към Бога. Пребъдвайки в пост за тях, ние изявяваме на Бога своето желание да разпределим тежестта, натоварвайки и себе си. Когато постим и се молим: "Господи аз искам част от товара, обременил брата или сестрата, да бъде възложен на мен, за да им стане по-леко" – това е пост, угоден на Бога. Когато се съгласяваме да носим това, което е възложил Бог, ние прилагаме своята воля към волята на Бога и поставяме стена против волята на княза, господстващ във въздуха. Написано е: *"Понасяйте един другиму теготите, и така изпълнете закона Христов"* (Галатяни 6:2). Когато християнинът се включва в борбата за спасението на друга душа, той получава удари, може да изпадне в състояние на агония, в тежко страдание на душата и духа. Невъзможно е да изтръгнеш от царството на тъмнината страдащия грешник и да не получиш удари от страна на демоническия свят по време на тази битка. Не всеки се решава на такава жертва – да посвети на някой друг част от живота си, което време може да преживее за собственото си удоволствие. Неслучайно Христос каза: *"Никой няма любов по-голяма от тая, да положи душата си за своите приятели"* (Йоан 15:13).

За да обясним влиянието на поста върху демоническия свят трябва да се обърнем към самото начало – сътворението на човека в Едем. Бог имаше план чрез човека да прояви Себе Си, да открие Своя образ. Сатана, поискал веднъж да бъде равен на Бога, отново поема инициативата, желаейки и той да прояви себе си, своята същност, своя образ в човека. Подчинявайки го на себе си чрез лъжа, сатана вече му влияе, осъществявайки чрез него своя план, материализирайки своето зло – от най-безобидното до най-жестокото. Сатана и неговите духове намират в това огромно удоволствие, което е и потвърдено от думите на Христа:

"Когато нечистият дух излезе от човека, минава през безводни места, търсейки покой, и не намира; тогава казва: ще се върна в къщата си, отдето излязох. И като дойде, намира я празна, пометена и наредена; тогава отива и довежда други седем духа, по-зли от себе си, и като влязат, живеят там" (Матей 12:43-45).

Именно в тялото на човека нечистият дух намира по кой, там му е добре, интересно – чрез личността на човека той реализира себе си, своите способности. Така както истинският музикант не може да не свири на любимия си инструмент, истинският проповедник не може да не проповядва, така и представителите на демоническия свят не могат да не разпространяват царството на злото чрез хората, особено преуспявайки в това през последното време: *"А лукави човеци и измамници ще напредват в злото"* (II Тимотей 3:13-14). Ако в човека е зложено желанието да влияе на другите, за влияние в региони и страни се организират партии и съюзи, сключват се договори, чрез които по-силните поставят в зависимост слабите, водят се даже войни, то и от страна на демоническия свят се върши сериозна работа за влияние над хората и по-нататъшно завоюване на човешки души. В тази област е разработена особена стратегия. В началото сатана се опитва да навлезе в живота на човека съвсем "безобидно" – вселявайки вяра в суеверията, предизвиквайки интерес към гаданията. След това увлича човека в желанието му за придобиване на свръхестествени способности и ако той продължи нататък, постепенно го довежда до състояние на обладаване. Тактиката за завоюване на човешки души е различна на различните етапи – в началото е "фина", но в процеса на поробването тя става груба и напориста. Съществува ли някакво средство за защита, някаква възможност за противодействие на това зло? Да, съществува и това е постът.

Подробното описание на значението, смисъла и условията на правилния пост ще видим в 58 глава от книгата на пророк Исаия. Израилският народ извършваше пост, избирайки за това свои начини и условия. Пребъдвайки дълго време в такъв пост и виждайки, че той не влияе нито на Бога, нито на самите тях, а всичко си остава както преди, хората разбраха, че небето над тях е закрито и идваха при Господ с претенциите си: *"Защо ние постим, а Ти не виждаш, смиряваме душите си, а Ти не знаеш?"* Бог казва на Исаия: *"Викай високо, не се въздържай; дигни гласа си като тръба и посочи на народа Ми беззаконието му"* (1ст.). Бог се спира преди всичко на недостатъците на постещите, на техните беззакония и грехове, на необходимостта от поправление и само след това започва да отговаря на поставените в поста въпроси. Всеки пост трябва да започва с очистване и осветяване на самия постещ. След това Бог казва: *"Те всеки ден ме търсят и искат да знаят Моите пътища като народ, който уж постъпва праведно..."* (2ст.). Бог желаше Неговият народ да се вдигне на нивото на Неговия път, но греховете и беззаконията на същия този народ му пречеха. *"Моите мисли не са ваши мисли,*

ните вашите пътища са Мои пътища, казва Господ”(Исаия 55:8). Ето мнението на Бога за дадената ситуация: "...в деня когато постите, вие изпълнявате своята воля..."(Исаия 58:3).

И сега, някои християни, имайки проблеми във взаимоотношенията си с братята и сестрите, които не се съгласяват с тяхната воля, назначават пост, Бог да подейства на непокоряващата се личност, като я застави да се съобрази с волята на постещия. Нещо подобно се опита да направи един млад човек по времето на земния живот на Иисус Христос, идвайки при Него с молба за разделяне на наследството. Отговорът на Христос: "Човече, кой Ме е поставил съдия или делач над вас?"- може да бъде отговор за всички, опитващи се днес да привлекат Христос да дели и съди.

По-нататък Бог говори: "И от другите изискват тежки трудове"(Исаия 58:3). Само физически труд ли се има предвид тук? Нека си спомним думите на Христа: "...на Моисеевото седалище седнаха книжниците и фарисеите... връзват бремена тежки и мъчни за носене и ги турят върху плещите на човеците, а сами не искат и с пръст да ги помръднат" (Матей 23:1-4). Книжниците и фарисеите възлагаха на народа бремето на много правила. Понякога ние, в желанието си по-скоро да доведем до Бога своите невярващи близки, им налагаме заповеди, по които живеем сами. И вместо положителен, постигаме отрицателен ефект – сработва законът за новото вино в старите мехове – меховете се скъсват. Неновороденият човек не може да изпълни тези заповеди. Съществува опасност, той да възненавиди и заповедите, и Бога, и нас и никога да не се спаси. Вместо ден след ден да укоряваме такива хора, трябва да вземем бремето им върху себе си и да ги представим пред Бога в пост и молитва. След това Бог отбелязва: "...Ето, вие постите за караници и разпри и за да биете с дръзка ръка другите..."(4ст.). Да си спомним историята от Деяния на апостолите (23:12), когато хората постиха, за да унищожат конкретна личност. Назначиха свято дело – пост, като си поставиха за цел да убият апостол Павел. Когато представяме пред Бога някакъв проблем, трябва да изследваме каква е нашата цел, какво преследваме, правилен ли е подходът ни, дали не съществува надменност в нашия дух, угодно ли е това на Бога?

Бог продължава своето изказване: "...Днес не постите така, щото да се чуе горе гласа ви..."(4ст.). В своя пост израилтяните държаха предимно да бъдат видяни от другите. В учението си за поста Христос акцентира, че ние сме длъжни да постим не пред хората, а пред Отца.

И така, в тази глава ние виждаме две поставени от Бога условия, при изпълнението на които постът ще бъде успешен. Първото е да отстраним от себе си всяко беззаконие и грях. Второто – да пристъпим към осъществяването на предлаганото от Бога определено служение по отношение на Него и ближните. В началото ще разгледаме изискванията на Бога, засягащи отстраняването на отрицателните явления от живота на Израилския народ. Такива изисквания Той има и днес към всички, които желаят да пребъдват в пост:

○ ...разкъсай оковите на неправдата" (6 ст.)

На нас е известно словото "окови". Човек, намиращ се в окови, е ограничен в своите действия. Колкото повече волности и компромиси си позволява християнинът, толкова повече той се оказва окован. Всяка неправда, която на пръв поглед се вижда съвсем малка, е грях, който поставя окови и прави християнина безсилен. Той се опитва да проповядва, да говори, мъчи се, създава шум, но тъй като няма сила, хората не го слушат и не реагират. Човекът се стреми към Бога, към духовен ръст, но продължава да стои на едно място "прикован" от неправдата. Как да се избавим от оковите на неправдата? Единственият ефективен метод за освобождение е изповедта пред Бога (1Йоан 1:9).

○ ...да разслабваш връзките на ярема ... (6 ст.)

Яремът е дървен хомот, който се поставя на шията на вола. За човека е символ на бreme, на тежест. Това могат да бъдат окултни договори, сключени с дявола посредством неговите служители – врачките, екстрасенсите, гадателите и др. – за получаване на изцеление или предсказване на бъдещето (II Коринтяни 11:14-15). Ако човекът е получил желаното, то заедно с него е получил и зависимост от злите сили във вид на непосилно тежък понякога ярем, който може да го обременява даже след като е повярвал. За да се помогне на хората да се освободят от този ярем, е необходима специална душегрижителска работа с участието на църковни служители. Ярем може да се окаже и богатството, което сме възлюбили. Бог не е против богатството, но против любовта ни към него. Ако Бог ни е дал богатство, то трябва да бъде употребено за придобиването на други души (Лука 16:9). Ярем за човека може да стане принадлежността му към някаква коалиция, групировка, от която не

може да се освободи. В определено време той е влязъл в нея, а сега желае, но не му е удобно да излезе. Необходимостта да подкрепя тяхната политика го ограничава, лишава го от възможността да бъде свободна личност. Този ярем е наложен от средата. И ако нещо подобно се случи в църква, трябва да бъде премахнато. Църквата трябва да бъде единомдушна и свободна от коалиции и групировки.

Още един ярем – дружбата със света. Написано е: *“Не се впрягайте заедно с неверните”* (Коринтяни 6:14-15). *“...приятелството със света е вражда с Бога...”* (Яков 4:4). Църквата е задължена да отлъчи хора с такъв ярем от своята среда и той да не се разпространи, и пороби Божия народ, правейки го безсилен. Господ строго предупреждаваше Израилския народ да не си взема жени от народите, населяващи обетованата земя, за да не се разврати. Бог говори и на нас: *“Затова излезте из средата им и се отделете, казва Господ, и до нечисто се не допирайте, и аз ще ви приема”* (II Коринтяни 6:17).

○ *...и угнетените пусни на свобода (6 ст.)*

Изпортената човешка природа е изпълнена с желание за угнетяване на другите. Нашето “аз” винаги се стреми да наложи своето влияние. Всичко води до това, че тези, които ние управляваме, губят възможността за свободен избор, за свобода на волята. Ако в църквата има хора, които са взели всичко в свои ръце дотолкова, че никой нищо не може да направи без техните указания, това е лошо. Във всяко отношение трябва да бъде даден приоритет на Бога. Колко е прекрасно да пребъдваш в свобода, когато с нищо на никого, освен на Бога, не си длъжен. И ако църквата ти е предложила служение, и ти си го приел доброволно, носи го, и не се чувствай угнетен.

Да си спомним бащата на блудния син. Ако той не бе пожелал по своя воля да даде на сина си част от имението, то синът никога не би я получил. Синът не бе вложил нищо в това имение, за да го иска за себе си. За него то беше просто дар от бащата. Прекрасно разбирайки с какво може да завърши всичко, той все пак даде частта на сина си и го пусна. Той не започна да му влияе властно, да го подчинява на своята воля, да го угнетява. А когато синът, вкусил от “свободата”, дойде на себе си, доброволно и завинаги се върна вкъщи.

Ние трябва да разберем, че както и да удържаме някого със сила, нищо няма да излезе. С това само бихме ядосали хората и бихме изглеждали в техните очи като поробители. Даже и ако изпълняват нашата воля, вътре в своето съзнание те няма да бъдат с нас. Дори и да сме движени от най-добри мотиви, трябва да помним, че всички хора се явяват свободни личности и имат право да преживеят на тази земя, както им се вижда угодно. Бог казва: “и угнетените пусни на свобода”. За да се изпълни това Божие изискване, трябва да се огледаме не плаче ли някой от нашата власт и влияние. И както няма никой, който да е угнетен от Бога, така не бива да има угнетени от Неговите последователи.

○ *...престанеш да дигаш пръст и да говориш оскърбително (9 ст.)*

Хората могат да вдигат своя пръст по вертикала и да говорят оскърбително по Божия адрес или по хоризонтала, показвайки недостатъците на другите. Задачата на сатана е да посее разногласие и раздор в църквите. Подбуждайки ни да вдигнем пръст, той нашепва: “Погледни този брат, колко е невъзпитан, погледни как е облечена тази сестра.” Той като правило използва така наречените “особено духовни” братя и сестри, които говорят на другите за “недуховни членове” на църквата, за “неправилното” и състояние. Те могат да поднесат и литература “за освещаване”, като под освещаване се предлага разкриване на това, което е отдавна покрито от Бога. Вместо да насочат погледа на християнина към Христос, към тези богатства, които се дават от небето, те показват недостатъците на братята, сестрите и църквата.

В това трябва да видим хитрата тактика на сатана да посее в християнина съмнение и да го направи “лек”. Колко често се налага да се положат много грижи за възстановяването на тези, на които сатана е “открил” очите за църквата, за братята и сестрите. Такова “освещение” се обръща в падение: *“...който клевети брата или съди брата си, той клевети закона и съди закона ...а ти кой си, който съдиш другого?”* (Яков 4:11-12). Кой ни позволява да съдим? Това е задължение на служителите – да изяснят кой от нас е прав и кой не. Защо ние забравяме казаното от Христос за сламката и гредата (Матей 7:1-6)? Ако желаем да изпълним изискването на Бога, трябва да престанем да гледаме другите, а да обърнем своя поглед към Христос, Който е източник на живота. Само тогава, когато преминавайки

през много мъки, се научим да вадим "гредата" от своите очи, ние ще можем нежно и безболезнено да изкараме "сламката" от околото на брата или сестрата.

- *Ако заради съботата въздържиш ногата си да изпълнява прищевките ти в светия Мой ден, и ако наричаш съботата радост, свет ден Господен, чествуван, и ако я почетеш с това, да се не занимаваш с обикновените си работи, да угаждаш на прищевките си и да празнословяш... (13 ст.)*

Преди всичко нека обърнем внимание, че в този текст Бог подчертава необходимостта да се почита съботата. Бог даде постановление за съботния ден на Израилския народ, след като го изведе от Египет. Този ден трябваше да бъде посветен на телесна почивка от земния труд и беше предназначен за особена близост и общение с Бога. Често обаче те не изпълняваха това указание и вместо да пазят този ден за Бога, употребяваха го за себе си. Какво представлява съботата за нас – новозаветните вярващи? Иисус Христос призовава: *"Дойдете при Мене всички отрудени и обременени, и аз ще ви успокоя;...и ще намерите покой за душите си;" (Матей 11:28-30).*

Ние като съвременни хора сме претрупани с проблеми, с които трудно се справяме и не ни е до отдиш. Христос дойде именно за това – да разреши проблемите на нашата душа и да ни даде покой. Той много обича тези, които напълно Му се доверяват. Ето защо в този свят ден, който посвещаваме на Господа, трябва да оставим всяка суета, за да пребъдваме в покой и общение с Него. Няма значение кой е този ден – събота или неделя. Главното е човек да има ден от седмицата, който да пази за Господа. Обърнете внимание на това, че Господ го нарича *"святия Мой ден"*. Свят означава – посветен на Господа. В какво се състои посвещението? Преди всичко – *"да се не занимаваш с обикновените си работи"*. Бог не каза, че изобщо не трябва да правим нищо, както някои си представят. Но обичайните работи, които можем да свършим и друг ден, е необходимо да бъдат отложени. *"Ако заради съботата въздържиш ногата си да изпълнява прищевките ти"*, тоест това, с което си се занимавал вчера и по-преди, в този ден ти ще почетеш Бога. Истинското честване на съботата не се състои в това, да наричаме себе си съботяни, но в приставането пред Бога, в изучаването на Божието Слово. Размишлявайки над своя живот в миналото, настоящето и бъдещето, ние почитаме Господа. Освен това трябва да престанем да угаждаме на прищевките си и да празнословим. Колко често ние обичаме да обсъждаме, осъждаме или да се ровим в живота на другите. Истинският пост е преди всичко желание да говорим с Бога и то само това, което е необходимо, което ще ни донесе живот, а не смърт чрез празнословие.

Когато ще бъдем с Христос на небесата, там няма да има определен ден от седмицата, а вечен покой – истинска събота, продължаваща във вечността. Петдесет и осма глава ни открива, че в по-широк смисъл думата пост означава освещение на християнина, процес продължаващ през целия му живот. Говорейки за поста, ние преди всичко трябва да го разглеждаме като процес на изучаване на Божията воля. Познаването и е важно както за човешкия дух, така и за душата, и за тялото.

И така, в какво се състои Божията воля спрямо нас по време на пост.

1. *"Ето поста, който избрах...раздели хляба си с гладните, и скитниците сиромаси заведи у дома си; видиш ли гол, облечи го..." (7 ст.)*

Да помагаме на нуждаещите се от храна и дрехи е дълг пред Бога, даващ ни тези блага, и отговорност пред братята и сестрите. Ако ние ще се молим, подобно на фарисея и ще благодарим на Бога, че ни е дал добра печалба, и няма да обръщаме внимание на нуждаещите се, които ни заобикалят, то дали този пост ще бъде угоден на Бога. Трудно е да даваме от себе си, но ако Бог ни благославя, за нас ли е то само? Дали Бог благослови Естир, издигайки я за царица, само за да се наслаждава на царското си положение? Не е ли, за да донесе свобода на своя народ? (Естир 4:13-17). Истинското щастие се състои в това – да облекчаваме тези, които в дадения момент са претрупани с грижи. Ние трябва да се научим да проникваме в душата на брата и сестрата и узнавайки какво е тяхното състояние, да им протягаме своята ръка. Господ казва: *"...и поне в това Ме изпитайте, казва Господ Саваот: няма ли да излея върху ви благословение до излишък?" (Малахия 3:10).*

2. *"...и от единокръвния си не се крий" (7ст.)*

Единокръвните – това е обкръжението от нашите роднини и близки. Често се случва така, че докато родителите са живи, семейството е задръжко и роднините се обичат един други. Но когато родителите преминават във вечността, единокръвните започват да делят наследството. В процеса на разделяне на имоти се стига до съд и дори до кръвопролития между единокръвните. Срамно е да решаваме проблемите си със своите близки по подобен начин. За какво духовно ниво можем да говорим, щом християнинът е стигнал до състояние на вражда с единокръвните си. Нека си спомним мрачните периоди от историята на Израилския народ, когато те започваха война и изстребване на собствените си родове. Колко печално завършваше всичко за тях! Наивно е да си мислим, че на нас ще се удаде да избегнем подобни последици. Да, действително, когато ние повярваме, може да се случи така, че нашите роднини, поради незнание или ревност, да се опитат да ни спрат. Така е и написано: *"И врагове на човека са неговите домашни"* (Матей 10:36). Но това не говори, че те са нашите кръвни врагове, с които трябва да воюваме до смърт. Да, ние не сме техни единомишленици, не извършваме грехове в съучастие с тях. Но нашето човешко отношение към тях трябва да стане още по-топло и сърдечно, за да видят, че след като сме дошли при Бога, сме станали по-добри. Понякога, знаейки, че въкъщи ни очаква поредния скандал, не ни се прибира и обикаляме по сестрите и братята, общуваме и общуваме с тях, само да не се върнем въкъщи. И по този начин искаме да се скрием от своите невярващи единокръвни. Ние желаем понякога Господ напълно да ни отдели от този свят и неговите проблеми. Но Христос говори в своята първосвещеническа молитва: *"Не се моля да ги вземеш от света, но да ги опазиш от зло"* (Йоан 17:15). Ние често не разбираме, че в своите претенции към нас нашите единокръвни са движени от ревност, възбудена от това, че те ни обичат и виждат как започват да ни губят. За голямо съжаление обаче те не разбират, че тази ревност произлиза от преизподнята. Христос не желае да се укриваме от нашите единокръвни. На нас може да ни се струва, че ако ги оставим, те по-бързо ще се покаят. Но представете си, ако Христос бе постъпил с нас по същия начин, ако се бе скрил от нас: *"...кога Го хулеха, Той не отвръщаше с хули..."* (1 Петрово 2:23), но просеше от Отца: *"Отче! прости им, понеже не знаят, що правят"* (Лука 23:34).

На много от нас се е случвало да преживеят нещо лошо от своите единокръвни, но благодарение на това, че не сме се укривали от тях, те сега са с нас и с Христос. Ако ние отдадем своята душа, своя живот заради нашите сестри, братя, родители, деца, то и те ще придобият живот. И даже нашите родственици от своя страна да прекратят отношенията си с нас, ние в никакъв случай не бива да се укриваме от тях. Не трябва да мислим така: "Аз сега имам други роднини, моите братя и сестри в Христа, те ме разбират, другите – Бог им е съдия". Истинският християнин прави всичко необходимо, за да намери път към тях, така че те да му бъдат не само братя и сестри по кръв, но и в Христа. Ние не трябва да се укриваме от своите единокръвни като им отказваме всякаква физическа или материална помощ. В последно време за някои наши братя и сестри се откри възможността да заминат зад граница на постоянно местожителство. Това е тяхно право, но не е желателно заминаващите да бъдат преследвани от чувството, че се укриват от своите единокръвни, да не ги подтиква пресата на съзнанието им, че оставащите се намират в недобри условия. Дано да даде Бог тези, които заминаха да не се наслаждават само на придобитите блага, но да помнят единокръвните си, правейки необходимото да им помогнат. Тогава няма да ги мъчи носталгия, но ще ги съпровожда чувство на удовлетворение, че и в чужбина са успели да намерят за себе си достоен труд. Нека отново си спомним Естир, която стана царица, не за да облагодетелства своята душа, а за да облекчи положението на своя народ.

3. *"...и отдадеш на гладния душата си" (10 ст.)*

Всички ние, членове на Църквата сме призвани да отдаваме душите си за "гладните". В нас трябва да има мисионерски дух – готовност без да се замислим да оставим своя комфорт, заради умиращите от духовен глад. Да даруваш на гладните от душата си, означава действително да посветиш себе си на някого, виждайки в това цел, основна задача и смисъл на живота. Да отдаваш всичко, което притежаваш, даже това, което Христос нарича несправедно богатство (Лука 16:9). Когато Петър попита: *"...ето, ние оставихме всичко и Те последвахме: какво, прочее, ще стане с нас?"* (Матей 19:27-30), Христос отговори, че няма ни един, който да е оставил любимия начин на живот, даващ временно удоволствие, заради Него и Евангелието и да не получи много повече духовни, пък и не само духовни

блага. Това не е лесно, това са мъки и страдания, това е борба в продължение на много години, когато сееш живи семена в очакване на тяхното поникване. Когато хората реално видят, че твоите думи не се разминават с делата, че ти влагаш в тях цялата си душа, викайки към Бога в пост и молитва, те действително ще бъдат спечелени за Господа.

4. *"...и нахраниш душата на страдалеца" (10 ст.)*

С какво можеш да наситиш страдащата душа? Когато учениците попитаха Христа, защо не пусне хората да си купят храна, Той им отговори: "Дайте им вие да ядат". Тогава те не разбраха, какво има пред вид Христос. Ние често се срещаме с хора, подложени на психически натиск, които търсят утеха. Те желаят някой да им обърне внимание и да им каже няколко добри думи. Някои се нуждаят просто от добър поглед. Колко са такива страдащи на днешния ден?! Трябва само да пожелаем да ги видим! Нека си спомним за царя, който прочете страданието изписано на лицето на Неемия (Неемия 2:1-2). Ако хората от света са способни да забележат страданието в човешката душа, то как можем ние, християните да не виждаме състоянието на своя ближен? Понякога ние постъпваме като свещеника и левита, упоменати в притчата "За добрия самарянин", които подминаха наранения човек. Същността на истинския пост се състои в това – да служиш на страдащите души.

Да нахраним душата на страдалеца можем именно ние, хранещите се от Божието Слово, знаещите законите на духовния живот. Ние вече сме извървяли някакъв път, Бог ни е научил на нещо, нещо ни е показал, така че имаме какво да предложим на онези, които се в тежко положение и можем да нахраним техните души с нашето внимание, съвети и предложения. Ако ние действително се научим да раздаваме храната, която Бог ни дава, без да се притесняваме, че тя може да не стигне, постът ни ще бъде угоден на Господа. Бог, предявявайки към нас изисквания, налага на Себе Си и определени задължения. Той конкретно говори за това, което ще бъде направено от Негова страна, ако ние изпълним всичките Му условия.

Ето и тези обещания:

☞ *"Тогава твоята светлина ще се яви като зората" (8 ст.)*

Кога забелязваме зората? Когато се намираме в тъмнина. Начинът на живот на израилтяните в този период можеше да се уподоби на тъмнина. Но постепенно, така както изгрява зората, според отстраняването на препятствията, стоящи между тях и Бога, започваше да влиза светлина в душите им. Този принцип е универсален и важи за всички нас. Разсейването на тъмнината в нашите глави, в нашия начин на мислене става постепенно, така както изгрява зората. Това е възможно, когато влизаме в пост и изпълняваме всички изисквания на Бога.

☞ *"...и твоего изцеление скоро ще процъфне..." (8 ст.)*

Процесът на духовното, и физическото изцеление е свързан с време. Като изключение в закона за естественото възстановяване се явяват случаите, когато Бог се намесва и извършвайки чудо, мигновено изцелява човека. Пребъдвайки в пост, ние трябва да се примирим с условията, които поставя Бог, а не да поставяме своите.

☞ *"...и твоята правда ще тръгне пред тебе" (8 ст.)*

Когато ни обвиняват в нещо, ние бързаме да се оправдаваме, а понякога стигаме и до кавга. Желанието да се оправдаваме е заложено в нас още от Едемската градина, по времето на грехопадението. Има обаче прекрасен духовен закон, който ни избавя от необходимостта да се оправдаваме. Когато влизаме в пост, Бог се застъпва и прави нашата правда очевидна за всички, Той ни оправдава. Пример за оправдаването на човека от Бога може да бъде случилото се с Моисей, когато той изведе народа от Египет (Изход 14:10-31).

Виждайки че е преследвано от египтяните, цялото Израилево общество въстана против Моисей, затова че го е извел на погубел. Как можеше той да се оправдае пред озверялата тълпа? Между Моисей и народа застана самият Бог и правдата на Моисей се издигна пред него. Нещо подобно се случи и в живота на Йосиф, когато беше обвинен в дома на Петеферий (Битие 39 гл.). Той не започна да се оправдава, отиде в тъмницата, но правдата му се издигна пред него и го въведе в царския дом.

Ние не бива да се оправдаваме, когато става дума за нашите недостатъци. Не сме ли прави в нещо, редно е да намерим в себе си сили и да си признаем, да приемем изобличението, и да потърсим

прошка. Ако пък сме прави, трябва да дадем възможност на Бога да защити нашата правда. Тогава тя ще се издигне пред нас. Ако обвиненията, отправени към нас засягат Христовото благовестие, то трябва да стоим в "пролома", отстоявайки истината.

☞ *"...и славата Господня ще те придружава" (8 ст.)*

Историята за излизането на Израилския народ от Египет разкрива как Бог се грижеше за евреите и как Неговата слава ги съпровождаше. Когато отпред беше морето, отзад войската на фараона и хората разбраха, че ги настига не просто опасност, а смърт, те извикаха към Бога. Бог застана между египетския и израилския стан като беше облак и мрак за едните и светлина в нощта за другите (Изход 14:19-20).

Ние винаги се нуждаем от Божието съпровождане и защита, като особено уязвим е нашият тил. Бог ни обещава – ако в продължение на нашия живот пребъдваме в истинен пост, славата Господня ще пребъдва с нас като стража – и денем, и нощем.

☞ *"Тогава ти ще позовеш – и Господ ще чуе, ще извикаш – и Той ще каже: Ето Ме!" (9 ст.)*

Само когато започнем да изпълняваме изискванията на Бога, ние ще забележим "зората" в своя живот, за която е написано в 8-ми стих. Ще започнат конкретни промени и преобразования в нашите домове, в нашето обкръжение. Реалното осъществяване на тези промени зависи от правилното възприемане на думите, изречени от Бога. Христос казва: *"Който има заповедите Ми и ги пази, той е, който Ме люби; а който Ме люби, възлюбен ще бъде от Отца Ми; и аз ще го възлюбя, и ще му се явя Сам"* (Йоан 14:21).

Бог е готов да направи всичко – да разреши проблемите, явявайки се лично, така че човек подобно на Тома да може да каже: "Господ мой и Бог мой". Именно "мой", а не "наш". За да дадем възможност на Бога да отговори на молитвите ни по време на поста, не трябва да бъдем припряни. Понякога чуваме от вярващите: "Намирайки се в пост и молитва, обикновено аз казвам на Бога всички свои нужди максимум за 30-40 минути. С какво да се занимавам през останалото време от деня?"

Ние, духовно родените хора, трябва да дадем възможност на нашия дух да "улови вълната" изходяща от Бога. Когато сме се помолили, трябва още определено време да постоим на колене, вслушвайки се в гласа на Господа. Да отворим Библията, нашите съвременни скрижали, да вникнем в нея, тъй като Бог казва: "Там ще ти се откривам." Определен стих, който ние може би неведнъж сме чели, ще ни прозвучи по съвършено нов начин. Светият Дух буквално в един миг ще освети нашия разум и ние ще получим дългоочаквания отговор на нашата нужда. В това се състои силата на християнството – Бог се открива на всеки от нас лично в молитва чрез Слово, в Словото – чрез молитва.

☞ *"...Тогава твоята светлина ще изгрее в тъмнината, и мракът ти ще бъде като пладне" (10 ст.)*

Забележете, по-рано се говореше за зората, която изгрява бавно, а сега Бог говори за светлината, която ще бъде като пладне. Кога тъмнината може да бъде подобна на пладне? Тогава, когато светлината напълно погълне нашия мрак. Когато ние влезем в Божието присъствие, нашата тъмнина изчезва, защото Бог е светлина (Йоан 8:12). Стремящите се да пребъдат в нея, няма да бъдат в тъмнината на незнанието, няма да вършат делата на тъмнината. Ако ние сме увлечени от източника на светлина, който е Бог, нашият мрак ще стане пладне.

☞ *"Господ ще ти бъде винаги водач" (11 ст.)*

Бог е не само източник на светлина, но и личност, явяваща се постоянно наш водач. Той е Този, на когото можем смело да се опрем. Подобно на пътешественик в пустинята, без водач ние бихме се заблудили, ако не е Господ, Който постоянно ни показва пътя. Главното е да не отклоним погледа си от Него и Той ще ни изведе от всякакви трудности.

☞ *"...и във време на суша ще насища душата ти" (11 ст.)*

Душевната криза, която Бог допуска е сушата. Именно в обстоятелствата на безжизнена пустиня, когато няма откъде и от кого да черпиш сила за живот, когато никой не се отзовава на вика за помощ, Господ "ще насища душата ти". Господ желае ние да се научим да черпим непосредствено от Него, в каквото и обкръжение да се намираме, който и да ни "храни". Източник на всяка "храна" преди всичко се явява Бог, а не брата или сестрата. Хората, от които се надяваме да получим храна днес, може утре да

ги няма. Възможностите на даващите храна са ограничени и ние рискуваме да не получим онова по-голямото, което Бог иска да ни даде чрез лично общение, само поради това, че упорито се стремим да получим тази храна чрез тях. Затова нека обърнем поглед към Бога – Хляба на живота (Йоан 6:48). Сушата ни е необходима, за да не се надяваме на хората, но да се научим да уповаваме на Бога.

☞ *"...и ще угои костите ти" (11 ст.).*

Идвайки при Бога, ние се новораждаме. Отначало сме младенци, след това в нас започва да се формира духовна личност, която по мярката на ръста си, ще извършва определена работа за Господа. Постепенно "младенческите хрущяли" ще се превърнат в "кости", образуващи скелет, който трябва да носи на себе си товара. Колкото по-голям товар се поставя върху човека, толкова по-здрави стават костите му.

Състоянието, при което съхнат костите бе добре известно на цар Давид:

"...от скръб се помрачи окото ми, душата ми и утробата ми. Изнури се от скръб животът ми, и годините ми – от въздишки; от моите грехове изнемоюща силата ми, и костите ми изсъхнаха" (Псалом 30:10-11).

Изповядвайки се пред Бога, Давид се съживи и костите му укрепнаха.

☞ *"...и ти ще бъдеш като напоена с вода градина" (11ст.)*

Тук се говори за плодonoсна градина, плодовете, в която са напоени с вода. Ние ще бъдем плодonoсни и плодовете ни (нашите дела) ще имат тегло. Обкръжаващите ни ще виждат, че всичко, което правим, има тежест, след нас ще остават добри следи. Чрез опитването на добрите дела, извършени от Църквата, очите на хората ще се открият, за да познаят Небесния Отец: *"...езициците... щом видят добрите ви дела, да прославят Бога в деня на посещението"* (I Петрово 2:12).

☞ *"...и като извор, чиито води никога не пресекват (11ст.)*

Христос казва: *"А който пие от водата, която Аз ще му дам, той вовеки няма да ожадне; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор с вода, която тече в живот вечен"* (Йоан 4:14).

Християните, от които са капнали макар и няколко капки от тази вода, макар едно-две свидетелства за Христос, не трябва да спират. Не се бойте, че отдавайки тази вода, вие няма да имате какво да пиете. Бог е обещал, че ще ни направи източник, от който ще текне мощен поток. Никой не е ограничен в това отношение, трябва само да пожелае, да възревнува. Никой не е станал изведнъж пълноводен източник, всеки е започнал с нещо малко своето благовестие.

☞ *"Тогавата твоите потомци ще застроят вековни пустини: ти ще възстановиш основите на много поколения..." (12 ст.)*

Колко е чудесно, че децата и внуците ни, получили от нас познание за Бога, продължават да го разпространяват. Огромно благословение е да видиш, че децата ти продължават служението ти. Човек решава да пребъдва в пост, Бог да чуе молитвите му, а Господ се докосва и до потомците му. Не се скъпи да дава благословение на този, който прави макар и една крачка, за да се приближи към Него. Потомците – това не са само наследниците по плът, но и тези, които сме родили чрез благовестието, които ние сме научили и насочили към "запустелите места", където никой нищо не е направил. И те отиват да ги съградят.

☞ *"...и ще те наричат възстановител на развалини..." (12 ст.)*

Бог говори на Еремия: *"Гледай, Аз те поставих днес над народи и царства, за да изкореняваш и разоряваш, да погубваш и разрушаваш, да съзидваш и насаждаш."* (Еремия 1:10).

За Христос е казано, че Той е дошъл да "разруши делата на дявола" (I Йоан 3:8), и да създаде църква, над която и "вратите на ада няма да надделеят." Ние се явяваме съработници при Бога, поставени, за да разрушаваме, насаждаме и възстановяваме. Нека Бог да ни благослови като Неемия, за да не се занимаваме с празни работи, но да изчистваме боклука, да възстановяваме развалините, да зидаме стените, да поставяме врати и да привеждаме в ред и себе си, и църквата.

☞ *"...възобновител на пътища за населението" (12 ст.).*

Пътища, които водят до познание на Бога, които извеждат от заблуди и измами. Населението се нуждае от такива пътища. В Евангелието е написано, че светът лежи в зло, че няма определен път. А

за заблудилите се вярвачи е казано, че те вървят по широкия път. Само истинния тесен път ще изведе хората от заблудата.

☞ *"... то ще имаш радост в Господа, и аз ще те възкача на височини земни" (14 ст.)*

Когато започнеш да правиш онова, което Бог чака от теб, ще се наслаждаваш. Няма да се налага да просиш от Него радост. Когато със своите очи видиш как Бог те употребява, сърцето ти ще се напълни с нея и Бог ще те изведе на духовни височини. На този, който се стреми към Бога, отдалечавайки се от всякакво беззаконие, Бог се открива все повече.

☞ *"...и ще ти дам да вкусиш наследството на Иакова, твоя отец" (14 ст.)*

Какво е това наследство? Господ, явявайки се насън на Яков, му показва издигаща се към небето, към самия Него стълба, която без съмнение можем да наречем стълбата на Якововото наследство. Така бе показано, че на него и на потомството му принадлежи не само земното наследство, но и небесното, което се придобива чрез вяра още тук на земята.

Наследството от Бога не се ограничаваше само до обетованата земя, множеството хора и стадата с овце, но самият Бог на Авраам бе това обещано наследство. А в него и ние имаме пълнотата на всяко наследство (Колосяни 2:9-10). Бог да ни благослови, да вкусим от тази пълнота.

☞ *"уста Господни изрекоха това" (14 ст.)*

С тези думи се завършва и нашата тема. Нека Бог да ни помогне, от всичко казано да запомним една истина: неотклонно и непрестанно да вървим по този път, "опирайки се на своя възлюбен" (Песен на Песните 8:5) и в най-трудните моменти, даже когато "...не цъфне смоковницата, и да няма плод по лозите" (Авакум 3:17-19), да въздаваме слава на нашия Господ Исус Христос.

БИБЛИОГРАФИЯ

1. Ф. В. ФАРРАР ЖИЗНЬ И ТРУДЫ СВЯТОГО АПОСТОЛА ПАВЛА, ИЗД. КИЕВ БОГДАНА 1994 Г.
2. К. БАРНАУЭЛЛ КЛЮЧЕВЫЕ ПОНЯТИЯ БИБЛИИ ИЗД. САНКТ-ПЕТЕРБУРГ, СЕРИЯ БИБЛИЯ ДЛЯ ВСЕХ, 1996 Г.